

CSENDES PERCEK

B

72960

MÁRK
EVANGÉLIUMA

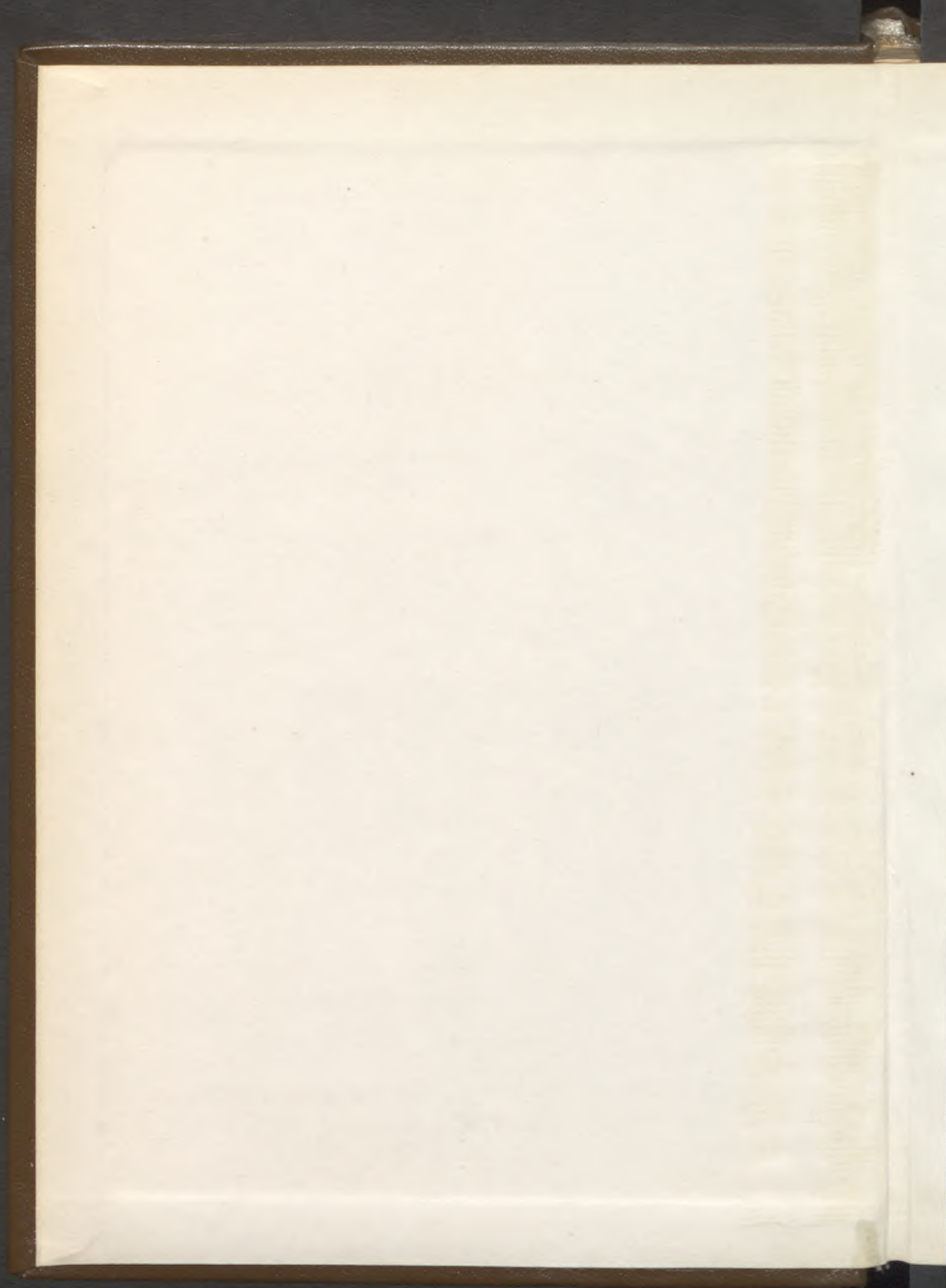
ELMÉLKEDÉSEK

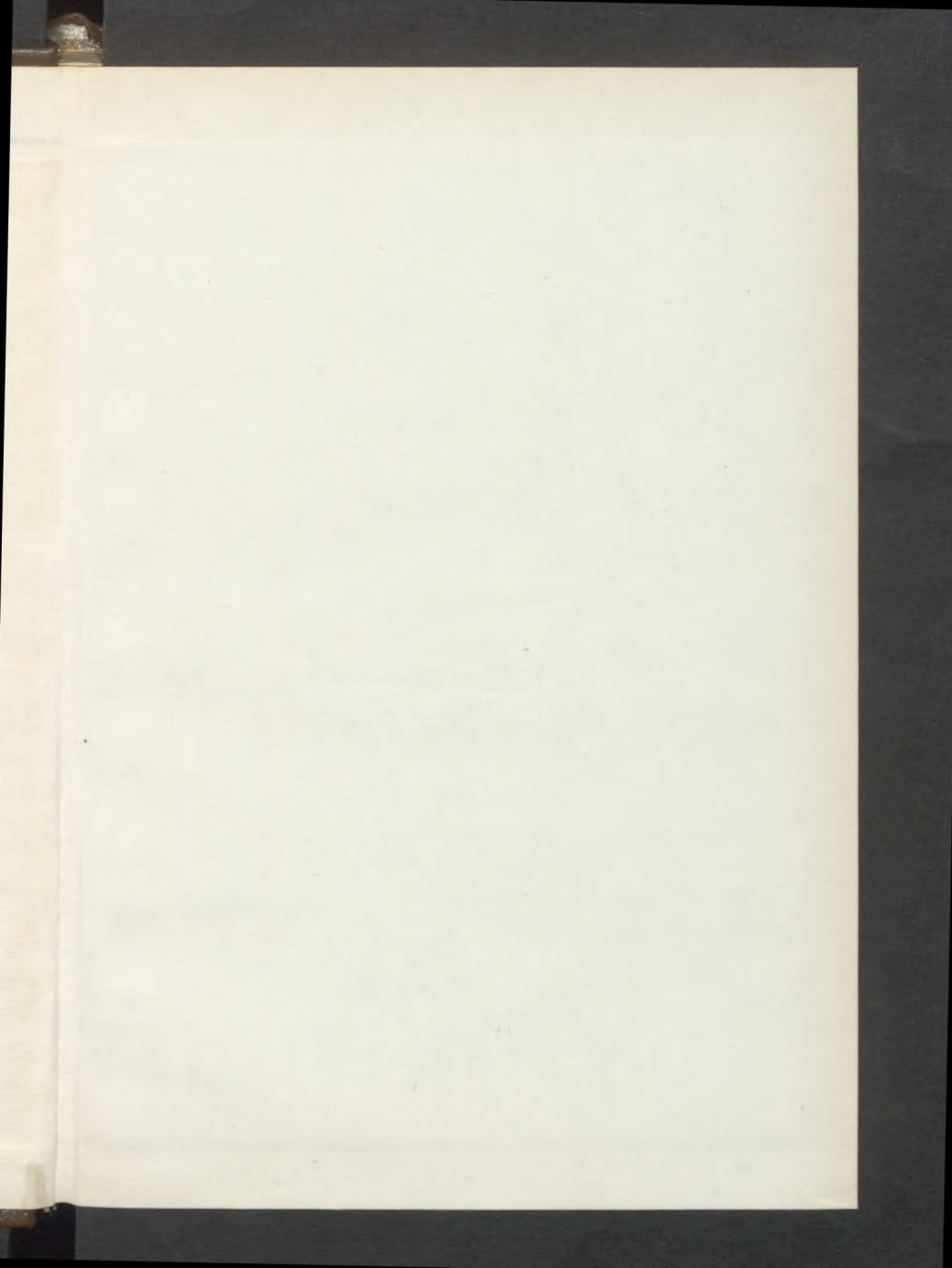
ÍRTA:

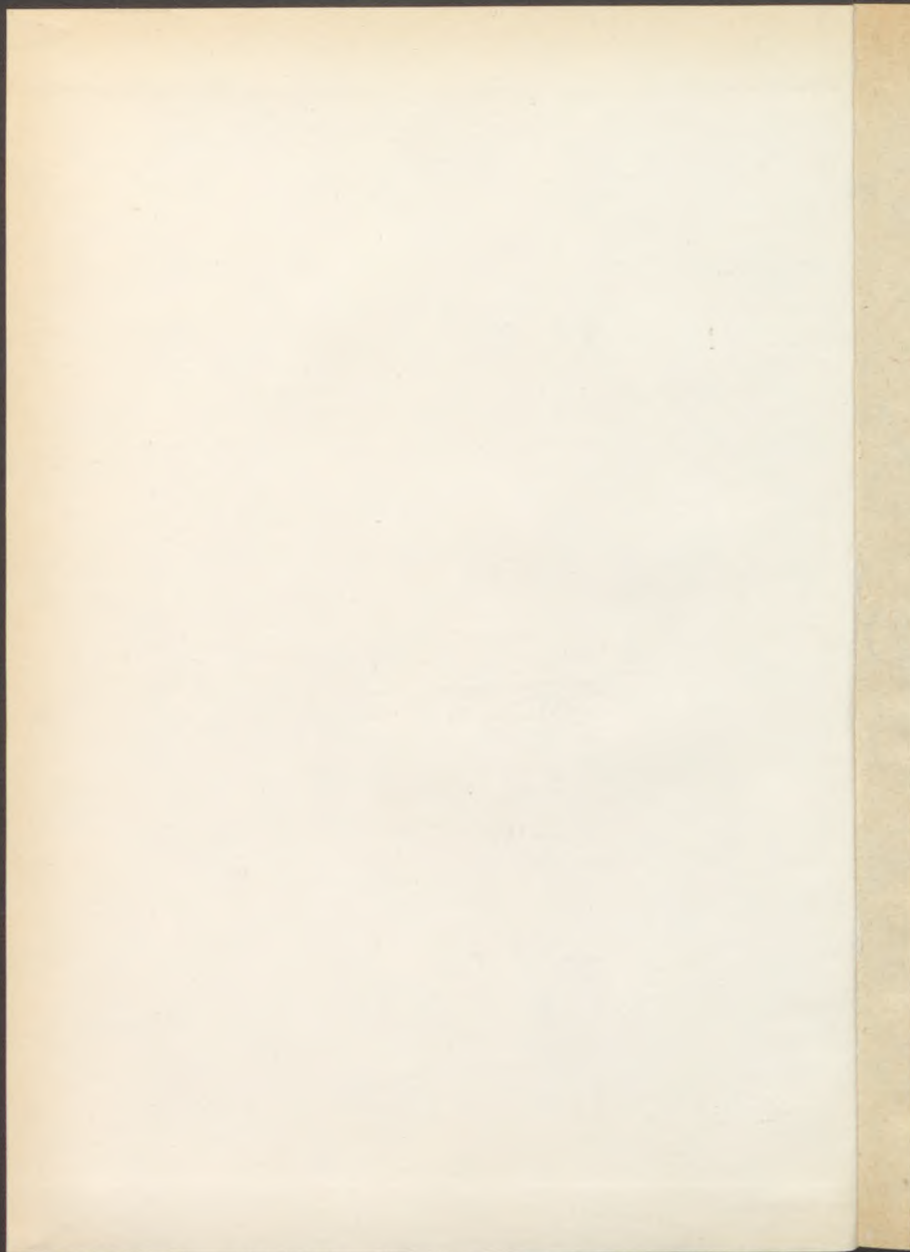
DR. VICTOR JÁNOS

KIADJA A REFORMÁTUS SAJTÓOSZTÁLY
BUDAPEST

CSENDES PERCEK

MÁRK
EVANGÉLIUMA

ELMÉLKEDÉSEK

ÍRTA:

DR. VICTOR JÁNOS

KIADJA A REFORMÁTUS SAJTÓOSZTÁLY
BUDAPEST

B 72.960

ORSZÁGOS SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR

1974 év A. 0117 sz.

LELTÁRI SZÁM

(R
2)

Felelős kiadó: Dr. Tóth Károly

73.638 Egyetemi Nyomda, Budapest
Felelős vezető: Janka Gyula igazgató

ELŐSZÓ

Egy emberöltőnyi idő telt el azóta, hogy a most közreadott elmélkedések „Csendes percek” címen havonta megjelenő füzetekben (1941) kiadásra kerültek. A könyvet olvasva mégis azt tapasztalhatjuk, hogy mondanivalója ma is időszerű; kifejezései világosak, érthetőek, gondolatai frissek, eszméltető, megújító erő árad belőlük... – nem járt el felette az idő. Nem avul meg könnyen az, ami az örökkévaló Igét szolgálja.

R
2

Az első kiadás előszava szerint Victor János „a Bibliát naponként olvasni szerető, és ebben segítséget elfogadó és igénybe vevő olvasóknak” adja át elmélkedéseit – szelíd figyelmeztetés kíséretében: „Egyet sohasem szabad elfelejtenie az olvasónak, ha ezt a könyvet haszonnal akarja forgatni: a nyitott Bibliának is mindig ott kell lennie előtte. Mert ezek az elmélkedések csak azt akarják megmutatni a maguk gyarló szolgálatával: mit találhat az olvasó ott, a tárgyalt bibliai szakaszban. Talán még sokkal többet találnia is megadatik, mint amire ezek a lapok felhívják a figyelmét. És akkor végzett jó szolgálatot ez a könyv, ha az olvasó majd félre teszi és azután úgy olvassa tovább magát a Szentírást, az Isten Lelkétől megvilágosítva és megsegítve.

A Jézus őseiről szóló elmélkedés (Mt 1:1–11) felhívja a figyelmünket arra, hogy becsüljük meg azt

a lelki örökséget, amelyet az előttünk járók életében gyűjtött össze Isten. Victor János élete igazolta szavait: valóban sok áldás áradt rajta keresztül az utána következő nemzedékre. Mint lelkipásztor templomot épített, mint professzor egy egész lelkésznevezeteket tanított. Egyházunk és népünk életének válságos szakaszában felelős őrállóinkkal együtt kereste a kivezető utat. Bölcsességével, teológiai tisztánlátásával ő is hozzájárult ahhoz, hogy a felismert új úton – a bűnbánat és hálaadás, a megújulás és szolgálat útján egyházunk el is indult.

Sokan kérték Sajtóosztályunktól Victor János elmélkedéseinek kiadását. Örömmel teszünk most eleget ennek a kívánságnak, és reméljük, hogy Olvasóink ezt a kötetet is a sorozat többi megjelenésre kerülő kötetével együtt – szívesen fogadják és „haszonnal forgatják” majd.

Hálás örömmel adjuk most közre a Márk evangéliumához írt elmélkedéseket, amelyek a szerző életében csak füzetekben jelentek meg – e könyvecske formájában.

AZ EVANGÉLIUM KEZDETE

Márk 1:1-4

Arról a „kezdetről” szól az evangélista írása, amelyből azóta olyan csodálatos nagy dolgok nőttek ki. És ki tudja elképzelni, mik bontakoznak még ki belőle ezután! Isten megajándékozta ezt a világot „a Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának Evangéliumával” s egyszer annak folyama elborítja majd az egész földet. Áhítattal keresem fel itt a forrását! (1)

Voltak már előzmények, amelyek megelőzték ezt a „kezdetet”. Jézus Krisztusnak megvolt az előfutára, aki meghirdette jövetelét és „megtérésre” hívogatta az embereket, hogy elnyerhessék Őáltala „a bűnöknek bocsánatát”. Ez csak előkészítő munka volt. De Jézus Krisztus mindig ott jelenik meg, ahol ez az előkészület megtörtént! (4)

Sőt voltak már évszázadokra visszanyúló előzmények is. Régi próféciák szoltak az utat egyengető „kiáltó szóról” is és arról a „követről”, aki az Úr „orcája előtt” járva, közelgetését bejelenti. Régtől fogva megígérte Isten, hogy Ő el fog jönni. Ez vált valósággá végül és ezért indult világgá az Evangélium. Nincs ennél nagyobb örömhír! (2-3)

Nagy volt a hatása Keresztelő János működésének. Közelből és távolból nagyon sokan kimentek hozzá a pusztába és nemcsak meghallgatták, hanem meg is fogadták szavát. Igazat adtak neki: elismerték bűneiket és magukra vették az életük megtisztulását jelképező keresztséget. Nem kellene-e kérnem Istent: indítson ma is ilyen nagy sokaságot megtérésre? (5)

Nem volt Keresztelő János külső megjelenésében semmi különös, ami ezt a nagy hatást megmagyarázná. Hacsak nem a teljes hiánya minden olyan külső csillogásnak, ami a tömegekre hatni szokott. A legzordonabb egyszerűség jellemezte őt. Szavának az igazsága hatott, semmi más. A mezítelen igazság a legnagyobb erő! (6)

Még csak a maga jelentőségének a hangsúlyozásával sem igyekezett hatni Keresztelő János. Ellenkezőleg: a maga munkájának az előkészítő szerepét és önmagában elégtelen voltát hangsúlyozta, hogy minden figyelem az utána jövődő Krisztus felé forduljon. Isten üzenetének igazsága az ilyen alázatos követek által szólal meg leghathatósabban! (7-8)

A bűnbánó sokaságot, amely a keresztség felvételével is megvallja, hogy bűneitől megtisztulva kell várnia Istennek közelgő országát, jól megértem. De, hogy kerül oda soraiba Jézus, aki maga hozza el a világra ezt a tiszta mennyei országot? Csak az lehet a magyarázata, hogy Ő, a bűntelen, közösséget vállal a bűnösökkel, egy akar lenni velük! (9)

Ezért nyugszik meg rajta éppen Istennek jóváhagyása. A megalázkodásnak ezt az útját szabta eléje az az égi parancs, amely útnak indította. És mert ezt az utat engedelmesen járja, azért „gyönyörködhetik benne” Isten, mint „szerelmes Fiában”. Nem a bűnösöket megítélni, hanem szeretettel magához ölelni jött Ő közénk! (11)

Rettentően nehéz feladatra vállalkozott ezzel. Emberi erő nem lett volna elégséges ahhoz, hogy útját végigjárja. Ezért áradt ki reá eleitől fogva a Lélek ereje: „Megnyilatkozott egeken” át az Isten végtelen erőforrásaiból kapott mindig eleget. És így a bűnösök ügyét felvéve, valóban segítségévé vált számukra. Megváltónk van! (10)

Mielőtt megkezdhette munkásságát, Jézusnak át kellett élnie a pusztai megkísértetés harcait. A saját életében kellett előbb igazolódnia annak, milyen közel van a mennyei világ, angyalainak „szolgálatával” még a „vadállatok” tanyáján, a Sátán ádáz támadásai közepette is. Nevelő iskola minden kísértés az Isten szolgálói számára! (12)

Megkísértetése után is várnia kellett még Jézusnak, míg eljön az Ő órája. Keresztelő János elfogatásában látta csak meg a jeladást: most már neki kell elkezdenie a „prédikálást”. Isten ügyének megvan a titkos menetrendje, amelyben csak az egyik állomás után következhetik a másik. Várakozni is tudniok kell szolgálóinak! (13)

Végül ütött az óra Jézus nyilvános fellépésére. És akkor felhangzott az „örömhír” az Ő ajkán. Ami régtől fogva szent ígéret volt, azt Ő valóságként hirdette már: itt van „az Istennek országa”, csak bízzanak az emberek ebben teljes szívvel! Istent nem lehet siettetni, de amikor eljön az Ő ideje, a kegyelem áldásainak teljességével jön! (14-15)

Alig kezdette el működését Jézus, egyik legelső dolga az volt, hogy munkatársakat választott maga mellé, akik majd részt vegyenek „az emberek halászásában”, amelyet Ő folytatott. Ha maguktól erre alkalmatlanok voltak is, Ő vállalta, hogy „azt műveli” majd, hogy alkalmasakká váljanak. Azóta is erre hívogat és erre nevel.

Nem a világ szemében jelentős, nagy képzettségű vagy nagy befolyású embereket választott ki erre a hivatásra. Egyszerű, munkás, halászeemberek voltak. Csak egyet kívánt tőlük:: „Kövessetek engem”. A többi az Ő dolga volt. Ez az egy feltétele van ma is: hívására rá kell bízunk magunkat teljesen az Ő nevelésére.

Akiket elsőkül elhívott, azok megfeleltek ennek a követelménynek. Olyan hálásan és komolyan vették a felkínált hivatást és az arra való kiképeztetést, hogy mindent készek voltak érte „elhagyni”. Soha nem sajnálták meg! Nem is érdemes Jézushoz más-ként odakapcsolódni, csak ilyen teljes odaszente-lődéssel!

A „kapernaumi zsinagógában” is hallatja Jézus az Ő Evangéliumának „tanítását”. A régi keretek, az átöröklött rend, az általánosan uralkodó szokások is jó alkalmakat nyújtanak neki munkásságának folytatására. Nem is szolgálja az jól Istent, aki mindenáron új alkalmakat hajszol s a meglevőket nem becsüli meg! (21)

De a régi keretek közt is új csengéssel szólal meg Jézus „tanítása”. Az Ő szavában van valami csodálatos „hatalom”, amilyen másokéban nem volt s amely „elálmélkodásra” készítette hallgatóit. Ha valaha is az unalomig megszokottá válik Jézus Evangéliuma, az bizonyosan nem az Ő igazi, tulajdon szava már! (22)

És egészen váratlan visszhangja is támadt Jézus „tanításának”. Akiről legkevésbé lehetett volna ezt feltenni, ez a „tisztátalan lélektől” megszállott ember, aki jelen volt, érezte meg és vallotta meg legvilágosabban, hogy kivel is áll szemben Jézusban. Néha a lelkileg legmesszebb állók értik meg legtisztábban Jézus szavát! (23-24)

Jézus hatalmasabb a „tisztátalan léleknél”, mely zsarnoki megszállás alatt tartja áldozatát. Hiába volt a Jézus közelsége ellen való tiltakozása, Őt nem lehetett lerázni. Parancsszávára kivet ebként kell elkotródnia a gonosz léleknek az emberből. Valóban, igazságot hirdet Ő, de olyant, amelyben felszabadító erő van! (25)

Ha engedelmeskedni kénytelen is szavának a „tisztátalan lélek”, azért mégsem távozik áldozatából simán. Előbb „megszaggatja” és nagy lármát csap. Átmenetileg kínos órákat élhet át az, akin végbemegy Jézus szabadító erejének csodatétele. De nem kell azért féltetni! Megtisztulása biztos és annál nagyobb békességben lesz része! (26)

Nem csoda, ha Jézusnak ezen a megszállott emberen végzett gyógyítása nagy „elálmélkodást” keltett és „az Ő híre elméne” az egész környékre. Hiszen olyan bajon segített, amellyel szemben minden erő tehetetlen volt. Akin Jézus megmutatja az Ő hatalmát, az óhatatlanul hangos hírverője lesz annak sokak javára. (27–28)

Néha úgy mutatkozik meg Jézusnak ereje, mint Simon házánaál az ő napána meggyógyításában. Egyetlen betegről volt csak szó és egy családnak a szűk körét árnyékolta csak be a bajnak borulata. Jézus úgy foglalkozott ezzel az egy beteggel, mint-ha semmi baj nem lett volna egyébként a világon. Házi orvos is tud Ő lenni! (29–31)

Máskor úgy nyilvánul meg Jézus ereje, mint a kapernaumi utcát megtöltő betegek meggyógyításában. „Az egész városból” odagyűlt elébe a szenvedők sokasága. Akkor látszott csak meg, mennyi a baj és a betegség! De az Ő gyógyító ereje az egész tömeges nyomorúsággal is megbirkózott. Tömegek orvosa is tud Ő lenni. (32–34)

De Jézus gyógyító csodatételei mindig akkor mennek végbe, amikor emberek bízva kérik és várják azt tőle. Simon házánaál azért épült föl a beteg, mert „szólána néki felőle”. És Kapernaum utcáin is azért „gyógyíta meg sokakat”, mert azokat „hozá vivék”. Lehet-e nagyobb bűn, mint igénybe nem venni ilyen csodálatos orvost! (30, 32)

„Kora reggel... imádkozék”. Feltáru l itt előt-
tem Jézus erejének titka. Magányos órák áhítatos
csendjében töltötte meg lelkét, azért áradhatott szét
belőle segítség az emberi nyomorúságok világába.
Pedig az Ő Istennel való közösségét nem is zavarta
meg a bűn! Hogyan nélkülözhetném akkor én az
erőgyűjtésnek ilyen imádságos óráit! (35)

„Mindenki téged keres.” Ebben megfigyelhetem
az egyik legnagyobb kísértést, amellyel Jézus is ta-
lálkozott. Az elvégzett gyógyítások után még többet
kivántak tőle ugyanebből a szolgálatból. A munka
eredményei akarták diktálni a további munkát. Pe-
dig, aki Isten szolgálatában áll, egészen független
kell hogy maradjon! (36–37)

„Menjünk a közelvaló városokba...” Ebben előt-
tem áll Jézusnak megvesztegethetetlen hűsége kül-
detéséhez. Nem az volt fontos előtte: mit kívánnak
tőle, hanem az, hogy „miért jött” Ő. Ha lett volna
is még sok meggyógyítandó beteg Kapernaumban,
neki tovább kellett mennie egyebűtt is „prédikálni”.
Sok jó dolog közűl végezzem a magam dolgát! (38)

Jézusnak elterjedő híre új reménységet ébresztett a halálra szánt bélpoklosban is. Ő, „ha akarja, megtisztíthatja” még őt is a pusztító kórságtól. Ami mások számára csak szájról-szájra továbbadott érdekes hír volt, az ennek az embernek új élet ígétét jelentette. Ki tudja, hol és mikor talál így elevenbe valakinél az Evangélium szava? (39–40)

Csak abban volt még hiányos a bélpoklos hite, hogy Jézus hatalmát ismerte ugyan, de „akarata” felől nem volt egészen bizonyos. Hallania kellett a szót: „Akarom, tisztulj meg!” Meg kellett ebből ismernie Jézus „könyörületességre induló” szívét is. Irgalmasságát és csodálatos hatalmát együtt lássa mindig hitem! (41)

Hitének kiteljesedésével együtt el is nyerte a bélpoklos mindjárt az óhajtott csodálatos gyógyulást is. Más nem érintette volna őt meg semmi kincsért sem, hogy meg ne fertőzze magát betegségével. De Jézus kinyújtott keze által új élet ragadt át az ő beteg testére és „megtisztula”. Áldott kéznek csodálatos érintése! (42)

Ha Jézus szigorúan ráparancsolt a meggyógyított bélpoklosra, hogy „senkinek semmit ne szóljon”, nyilván azért tette, mert nem akarta növelni csodagyógyításának máris elég nagy hírét. Ő magasabbrendű, lelki ajándékok vágyait és reménységeit akarta fölkelteni az emberekben. Sok ember elfogadná Őt testi orvosául és mégsem lenne tanítványává! (43-44)

Ha Jézus elküldte ezt a meggyógyított embert a papokhoz, hogy tegyen eleget „megtisztulásáért” a mózesi törvényekben előírt szabályoknak, ezzel is nyilván annak bizonyosságát adta, hogy Ő nem hadakozott a régi rend ellen. Sokan hajlandók volnának Őt követni, ha Ő forradalmak vezére lenne. De Ő az alázatos szolgálat új útját járta! (44)

S ha Jézus szigorú tilalma ellenére a meggyógyult bélpoklos mégis olyan nagy hírét költi Jézus csodatételének, hogy ez már feszélyezi Őt munkásságában, ez csak azt mutatja, hogy az Ő tetteinek lehetetlen titokban maradni. Sok ember kész volna lélekben úgy csatlakozni Őhöz, hogy erről ne tudjon senki más. Az ilyenekkel még nem tett Ő csodát! (45)

Megint nagy sokaságot látok Jézushoz tódulni és körülötte szorongani, de most nem testi gyógyulást keresnek nála, hanem hallgatják, amint „az igét hirdeti” nekik. Ez az Ő kedve szerint való tömeges érdeklődés volt és nem is tért ki előle. Nem ébredhetne manapság is ilyen sokakban hasonló szomszúság az Ő szavának meghallgatására? (1-2)

Voltak ugyan olyanok is, akik testi gyógyulásért keresték Őt, ha nem is a maguk, hanem egy szeretett társuk gyógyulásáért. S amikor a beteget minden akadályon áttörve, végre elébe tudták juttatni, Jézus bennük is a „hitet látta” és méltányolta. Jobb Őt teljes bizalommal akár kisebb áldásokért is keresni, mint semmiért sem! (3-5)

De az elébehelyezett gutaütöttnek is előbb a lelket részesítette orvoslásban, csak azután foglalkozott testi bajával. Tudta, hogy ki nem mondottan is jobban vágyakozik a bűneinek bocsánatára, mint bármi másra, és ezért ezt a legnagyobb ajándékot közölte vele mindenek előtt. Hát még aki egyenesen ezt keresi Önála erős hittel, hogyné nyerné el tőle! (5)

Jézusnak áhítatos hallgatóságában voltak olyanok is, akik bírálható elfogultsággal figyelték szavait. Csak az alkalmat várták, hogy valamibe belekössenek. Nyíltan nem szólaltak föl ellene, de a „szívükben” vitára szálltak vele. Jól ismerem magamból is az ilyen titkolt ellenkezéseket, amelyek fennakadnak Jézus szavain! (6)

Mi adhatott volna jobb alkalmat ezeknek az akadémikuskodóknak az ellentmondásra, mint az, hogy Jézus megbocsátotta a gutaütött bűneit. Hiszen ezzel valóban isteni jogokat gyakorolt! Mindig azon ütközik meg a Jézus előtt még térdre nem borult ember, hogy Ő nem úgy lép elénk, mint más emberek, hanem isteni igényekkel! (7)

De Jézus előtt nem maradtak rejtve az ellene zúgolódók titkos kifogásai, sem nem tér felettük napi-rendre. Előhozza rejtekeiből azt, amit „szívében gondol” felőle az ember és nyílt döntés elé állít mindenkit. Ő valóban isteni hatalommal akar segítsé-
günkre lenni. Erre nyíltan vagy igennel, vagy nemmel kell felelni! (8-9)

Ahítattal szemlélem azt az öntudatot, amely Jézus szavaiban megnyilatkozik. Valóban, nem lelkes híveinek későbbi túlzó kegyelete és tisztelete emelte Őt az emberi színvonal fölé, hanem Ő maga járt ebben a világban isteni méltóságnak és hatalomnak a tudatában! Elhihetem neki: Ő csakugyan megbocsátja az én bűneimet is! (10)

Csodálkozva szemlélem azt a mérközést, amelyet Jézus az Ő ellenfeleivel folytat. Gyógyító csodatételét veti latba az ő ellentmondásaik ellen. Jól tudom, ezzel nem kényszerítette őket térdre maga előtt. De elhallgattatta gáncsoskodásaikat. Tudhatom: azok is, akik nem jutnak el a benne való hitre, megszégyenülnek előtte! (10–11)

És hálásan szemlélem Jézusnak a mozdulni nem tudó emberen beteljesedő csodatételét. Az Ő szavára megteszi azt, ami addig lehetetlenség volt számára: „felkele és kiméne...” Mindig bízhatom benne: ha Ő parancsol valamit, megadja hozzá azt az erőt is, amely magamból is hiányzanék, mástól sem volna megkapható! (11–12)

Van úgy, hogy az emberek keresik Jézust nagy vágyakozással, mint az a tóparti „sokaság” is, amely „őhozzá megy vala”, hogy hallgassa beszédeit. Szomorú látni, legtöbbször milyen silány dolgok gyakorolnak vonzó erőt az emberek tömegeire. De Jézusnak is megvan a csodálatos vonzóereje és végül mégis csak elérkeznek Őhozzá sokan. (13)

Van úgy is, hogy Jézus maga keres fel egy-egy embert, mint Lévit a „vámszedő helyen”. Lévi magától aligha mozdult volna el onnan. Úgy kellett Jézusnak Őt megszólítania és követésére elhívnia. De akkor „felkelvén”, elindult az Ő nyomába. Akiiket így személyesen utolér az Ő elhívó szava, azok nem is vonakodhatnak tőle! (14)

És van úgy is, hogy az egyik ember hívogatja Jézushoz a többieket, mint Lévi is az ő vámszedő társait. Vendégséget rendezett házában, hogy ők és más „bűnösök”, akik ugyanúgy viselték mások megvetésének a terhét, találkozhassanak azzal a Jézussal, aki őt szeretetében fogadta. „Sokan követik” Jézust az ilyen hívásra is! (15)

A „vámszedők és bűnösök” társaságára méltán nehezedett a közmegvetés súlya. Életüknek sok romlásával ők maguk vonták magukra a többi ember megbélyegző ítéletét. Mindig is vannak a bűnnek olyan áldozatai, akiknek a társaságától jó mennél távolabb maradnunk, hogy romlásuk fertőzete át ne ragadjon a mi életünkre is.

Jézus sem azért ment el az ilyen kitaszítottak közé, „velük enni és inni”, mintha romlásukat helyeselte vagy szépítgette volna. „Betegeknek” látta őket, akik elvesznek, ha nem akad orvosuk. De Ő éppen az az orvos, akire a bűnös embereknek szükségük van. Rajta nincs hatalma a fertőzésnek, Őneki van hatalma minden romlás felett!

Gáncsoskodó ellenfeleinek az volt a hibájuk, hogy csak ítélkezni tudtak a „bűnösök” felett, de arra, hogy azok „megtérhetnek”, nem is gondoltak. Nem vették észre, hogy könyörtelen ítélkezésükkel milyen romlásnak áldozatai ők maguk is, akik pedig „igazaknak” képzelték magukat. Mit tehet Jézus az ilyen gőgös szívű „egészségesekkel”?

A „böjtölés” lehet a léleknek nagyon üdvös gyakorlata a testnek megzabolázásában. Jó néha megtagadnunk magunktól olyan élvezeteket, amelyek nem is volnának bűnösök. Jó magunkat edzenünk a kívánságaink felett való uralkodásban. Még az életünkhöz szükséges táplálékról is jó ideig-óráig lemondanunk, hogy addig csak lelki dolgokkal foglalkozzunk.

De milyen nagy különbség van Jézus és az ellene kifogásaikkal fellépők között. Ezeknek megvoltak a böjtölési szabályaik, amelyeknek pontos megtartására helyezték a súlyt. Ő az ilyenek alól felszabadította tanítványait. Őszerinte vannak idők és helyzetek, amikor valamilyen szabály kedvéért böjtölni erőltetett és hazug külsőség volna csak. Mit érne az?

És ennek a szóváltásnak során kiderül az is, hogy általánosságban inkább illik az Ő tanítványaihoz az Isten áldásainak hálás élvezete, mint azok élvezetének a megtagadása. Akik Ővele közösségben élnek, az örvendező násznéphez hasonlatosak. Az életük uralkodó hangulata az ünnepi örvendezés. Megszentelődnek ebben a testi élvezetek is!

Vannak Jézus tanítványainak örvendező életében is gyásznapok. „Amikor elvétetik tőlük a vőlegény”. Olykor megszakad köztük és Őközötte a boldog közösség. Ilyenkor van helyén náluk is a „böjtölés”. Nem ízlik a legjobb falat sem, elveszti varázsát minden élvezet, amelyet ez a világ nyújthat. Csak Ő adhatja vissza az élet örömeit! (20)

De minden olyan kegyesség, amely szabályokba akarja foglalni akár a „böjtölést”, akár a léleknek Istennel való egyéb dolgait, a múlté már. „Ő ruha”, amely már megtette szolgálatát és „szakadozott”; „régí tömlő”, amely már hasznavehetetlenné vált. Jézus előtti időkben jó lehetett, de amióta Ő közöttünk járt, már idejét múlta. (21-22)

Mindig fenyegetett az a veszedelem, hogy az Ő követését is ilyen régi fajta törvényeskedés formájába szorítsák be az emberek. De Ő előre felemelte ez ellen tiltó szavát. Az az „új posztó” és „új bor”, amelyet Ő adott e világnak, sokkal értékesebb kincs, semhogy így elvesztegessük. Nem kényseríthető bele az Ő ügye semmilyen régula-rendszerbe! (21-22)

TEHER VAGY ÁLDÁS?

Márk 2:23-28

A farizeusok a szombatnapnak megszenteléséből is terhes rabigát csináltak sokféle aprólékos szabályaikkal. Szerintük Jézus tanítványai már azzal is megszentéstelenítették a szent napot, hogy éhségük csillapítására néhány kalászt „learattak” útközben és a búzaszemeket kimorzsolva belőle, „örlési” munkát végeztek. Milyen kicsinyes szolgálalkúság! (23-24)

Milyen messze szakad el az ilyen elferdült buzgóság Isten gondolataitól! Szent rendelkezése Istennek a hetednapi nyugalom, csakugyan. De nem megnyomorítani akarta vele az embert, hanem megajándékozni. Az Ő napjának megszentelése nem annyira kötelezettség, mint áldott kiváltság. „Nem az ember lett a szombatért”, hanem fordítva! (25-27)

De Istennek ez a jóságos rendelkezése elhomályosul az ember előtt mindaddig, míg Jézus nem oszlatja el a homályt. Amíg az ember meg nem ismeri Óáltala Istennek örök és biztos kegyelmét, addig mindig visszaesik az ősi hibába: rabszolgatartónak véli Istent, akinek terhes szolgálati adót kell leróni. Jézus a „szombatnak Urá”, aki ajándékká teszi azt! (28)

EGY SZOMBATNAPI TÖRTÉNET

Márk 3:1-6

Lejátszódik előttem Jézus ellenfelei történetének egy szomorú fejezete. Úgy kezdődik, hogy először csak titkon „lesik Őt”, hogy okot találjanak a „vádolására”. Azzal végződik, hogy már eltökélt szándékuk Őt „elveszíteni” és csak a módja felett kell még „tanácsot tartaniuk”. Jézus napfényre hozta „szívük keménységét”! Bennem ilyen soha ne legyen!

Ugyanakkor végbemegy előttem egy szánandó nyomoréknak csodálatos meggyógyulása. „Meggzáradt kezével” ott szorongott még az imént a zsinagógabeli sokaságban. De Jézus észrevette őt. „Előállította a középére”. Úgy foglalkozott vele, mintha éppen csak az ő kedvéért érkezett volna oda. És ép emberré lett az Ő szavára. Rajtam nem akadna meg a szeme?

És közben elhangzanak előttem Jézusnak olyan szavai, amelyek új fényt vetnek Isten akaratára. Azt hirdeti, hogy Isten törvénye nem tiltó szabályokból áll, hanem az életet tartalommal megtöltő parancsokból. Nem tenni meg valamit, sokszor a legnagyobb bűn lehet, amikor tetteinkkel szolgálhatnánk Istent! Vigyázzak jobban a mulasztási bűneimre!

Milyen népes és milyen tarka sokaság nyüzsög Jézus körül! „Jönnek hozzá” közelből és távolból, falvakból és városokból, határokon innen és határon túl levő tartományokból. „Hallották” a híret és annak vonzóereje odavonz az Ő bűvkörébe mindenféle embert seregestől. Azóta megfogyatkozott volna ez a vonzóerő? Vagy csak az a baj, hogy akik ismerik Őt, nem terjesztik a híret? (7-8)

Ez a tömeges érdeklődés persze kétes értékű dolog volt. Sokan csak testi gyógyulásukat keresve „rohanták” így meg Jézust és az ilyenek elől egy idő múlva ki is tért. Igyekezett magától távol tartani tolongásukat, otthagya őket a parton és „egy kis hajóból” intézve hozzájuk tanítását. Hiszen Ő lelki nyomorúságukon akart segíteni mindenkinek előtt! Miért, hogy nem ezt keresik nála elsősorban? (9-10)

Sőt voltak a sokaságban olyan lelkendezők is, akiket egyenesen elnémitott tiltó szavával. A bennük lakozó „tisztátalan lélek” tette őket érzékenyekké az Ő hatalmának felismerésére és ezért hangoztatták nagy fennszóval a személyében megjelent isteni titkot. De az ilyen hírverés nem volt az Ő kedve szerint való. Csak a megtisztult szív hódolatát és vallástételét fogadja Ő el! (11-12)

A hegytető csendes magányában alakult ki Jézus szorosan vett tanítványi köre. Itt már nem szorong körülötte nagy sokaság. Csak azok vannak vele, akiket Ő „magához szólít” s akik erre készségesen „mennek hozzája”, ha nem tudják is még, hogy mit is akar velük. Személy szerint elhívott és neki engedelmeskedő emberek által viszi végbe az Ő nagy terveit! (13)

Az így kiválasztottakra szent iskola vár. Az a célja velük, hogy „kiküldje őket prédikálni”. S hogy majd hű és igaz tolmácsai lehessenek az emberek között az Ő üzenetének, erre azzal neveli ki őket, hogy állandóan társaságába fogadja. „Vele lenni” nem is lehet hosszabb ideig anélkül, hogy az ember magának tartsa meg mindazt, amit az Ő közelében tapasztal és nyer! (14)

Nem is csak azt az üzenetet fogják továbbhirdetni tanítványai, amelyet Ő hirdetett ennek a világnak, hanem az az erő is tovább fog általuk működni, amely Őbenne megnyilatkozott. Megosztja velük azt az Ő „hatalmát” is, amellyel olyan sok nyomorult emberen segített. Az Ő közelségében megváltozik a mi emberi tehetetlenségünk és megoldhatatlan bajok megoldóivá válhatunk! (15)

Amint végighalad szemem Jézus tizenkét tanítványának névsorán, megjelenítve látom bennük az Ő híveinek beláthatatlan sokaságát.

Vannak köztük ismerős alakok. Kiemelkedő, szembeszökő példái annak, hogy mi válhatik Jézus hatása alatt egyszerű, szürke, gyöngé emberekből. Ismerem ugyan fogyatkozásaikat is. De ezeknek ellenére is messze világít a bizonyágtételük. Még bukásaikból is fölegyenesedve, hőökké és vezérekké válnak Jézus ügyének szolgálatában.

Vannak köztük olyanok is, akikről a pusztá nevükön kívül semmit sem tudunk. Személyük és szolgálatuk előttünk homályba vész. Isten azonban őket is éppúgy számontartotta és felhasználta a maga céljaira. És az ilyen ismeretlenség homályába vesző tanítványok mindig sokkal többen vannak, mint a nevesek!

És végül van közöttük egy olyan is, aki beszenyezte nevét a Jézus ellen elkövetett árulás bűnével. Rajta kárbaveszett az elhivatás és a Jézus iskolájába való befogadtatás minden szent kiváltsága. Sőt visszájára fordult. Szomorú kivétel, de ilyen kivételek újra meg újra adódnak!

Viselte Jézus a nehéz munkának roskasztó terhét. Annyira igénybe vették az emberek, hogy néha még az étkezésre sem hagytak neki nyugodt időt. Fárasztó szolgálatban emésztette erejét nap-nap után. Jusson ez eszembe, ha olykor fellázad bennem a kényelemszeretet és le akarnám rázni a rám nehezedő munkát, mint valami nyűgös terhet. Jézussal együtt hordozhatom! (20)

Elszenvedte Jézus a félreértés keserű fájdalmát is. Volt úgy, hogy a hozzá legközelebb állók sem értették meg Őt. Az elméje épségét féltették attól a munkásságtól, amelyben Ő isteni küldetését élte ki, és véget akartak vetni annak! Gondoljak erre, ha néha az én szívemet is hasonló megnemértés fájdalomja járja át. Jézus megosztja azt velem! (21)

Érte Jézust is gyalázkodó vádak arculütése. Az ördög cimborájának nevezik Őt olyanok, akiknek a szavára sokan hallgattak. A legképtelenebb rágalom is jó volt nekik, csakhogy indokolják vele makacs ellenségeskedésüket. Vigasztaljon ez, ha az életben valamikor gyűlölködő becsmérléssel támadnának rám. Jézus ismerte az emberi szívnek ezt a fájdalmát is! (22)

Hogy a meg hasonlottság ugyanúgy a romlásnak forrása, ahogy az egyetértés az erőé, az általános emberi tapasztalat. Pogány bölcsek is sokszor megállapították és hirdették. Ha Jézus is aláhúzza ezt az igazságot, annál inkább meg kell szívlelnem! Ha javát akarom annak az „országoknak” vagy „házaknak”, amelyhez tartozom, óvjam a meg hasonlítás veszedelmétől, mint tűztől! (24-25)

De Jézus ezt az igazságot az ellene emelt vád kivédésére használta fel. Ha Ő – amint elvakult ellenségei mondták – sátáni erővel dolgozik a Sátán ellen, hiszen akkor „vége van” a Sátán hatalmának! Pedig nyilvánvaló, hogy nincs vége, hanem nagyon szilárdan áll! Megtanulhatom ebből komolyan venni az ördög hatalmát teljes félelmetességében. (23, 26)

Ha Jézus a Sátán hatalmából ki tudta csikarni szerencsétlen áldozatait és szabadokká tudta őket tenni, ennek csak az az egyetlen magyarázata van, amelyre Ő maga reámutat. A rettentően „erőset” Ő úgy tette ártalmatlanná, hogy Ő még erősebb volt. Nem cimborája, hanem győzelmes ellenfele volt! Ezért örök menedékünk és szabadítónk nekünk! (27)

„Minden bűn megbocsáttatik az emberek fiainak...” Milyen fényes szikrákat pattant ki Jézus szabályából ellenfeleinek támadása. Miközben megátalkodottságuk ellen védekezik, olyan igazságot jelent ki, amelyért azóta is hálás neki az egész világ. Az Isten könyörülő szeretetét hirdeti, amely mindig nagyobb minden emberi bűnnél! (28)

Csak egyetlen bűn van, amelynek elkövetésével az ember menthetetlenül az „örök kárhozatba” dönti magát: „a Szent Lélek ellen szóló káromlás”. Mert a Szent Lélek éppen Isten megbocsátó irgalmát hozza közel szívünkhöz és világoltatja fel előttünk. Aki ezt „káromló” durvasággal eltaszítja magától, az éppen a bűnbocsánat ajándékát veti meg! (29)

És Jézus ellenfelei abban a veszedelemben forogtak, hogy ezt a soha jóvá nem tehető bűnt kövessék el. „Tisztátalan léleknek” tulajdonítani az Ő gyógyító csodatételeit annyi volt, mint világos nappal feketének mondani a fehéret. Az igazság az volt, hogy nem akartak meghajolni előtte, pedig tudták, hogy meg kellene. Ilyeneken Ő sem segíthet! (30)

„A te anyád és a te testvéreid keresnek téged.” Úgy vélték Jézus családjának tagjai, hogy nekik több és különösebb joguk van Őhöz, mint másoknak. Csakugyan, a családi kapcsolatok nagyon erős kötelékek! Istennek legnagyobb földi ajándéka az, ha vannak hozzánk egészen közelálló szeretteink. És mennél többet köszönhetünk nekik, annál többel tartozunk is nekik!

„Ki az én anyám, vagy kik az én testvéreim?” Jézus mégis elvitatja szeretteinek Őhöz való különleges jogait, mert jól tudja: azért „keresik”, hogy kiragadják Őt abból a munkából, amelyet Isten akaratából végeznie kell. Elsősorban és mindenek felett Istené az életünk. Emberek igényei, még ha a nekünk legdrágábbakéi is, elvesztik a jogosultságukat, mihelyt szembefordulnak az Ő akaratával!

„Aki az Isten akaratát cselekszi...” Az ilyenekben látta Jézus az Ő igazi rokonságát. Test szerinti atyjafiaitól megszomorítva, ebben a lelki atyafiságban talált kárpótlást. Ha régi otthonában nem értettek is egyet vele, volt azért néki nagy, népes családi köre, amelynek szeretete körülvette. Nincs szorosabb kötelék, mint Isten akaratának közös szolgálata. Az igazi családi egység is csak ezen épülhet fel!

Megint nagy „sokaság” veszi körül Jézust, amint a hajót használva fel szószerűl, folytatja „tanítását”. Vajon hányan lehettek, akik csak sejtve is tudták, milyen nagy kiváltságban van részük? Azokat a „példázatokat”, amelyeknek ők az első hallgatói voltak, azóta milliók forgatták meg a lelkükben mindig újra, hogy kimeríthetetlen gazdagságukból egyre többet nyerjenek! (1-2)

De lényegében véve nem volt más az első hallgatók helyzete sem, mint a mienk. „Imé, a magvető kiméne vetni.” Ez történt Jézusnak a munkásságában akkor is, és ez folytatódik ma is. Ha nem jár is már közöttünk testi módon láthatóan és hallhatóan, azért évszázadok óta ugyanaz megy végbe általa: Isten gondolatainak a magvait hinti szét emberi szívekbe. (3)

És ahogy akkor is voltak, úgy ma is vannak, akikre nézve teljesen kárbavész az Ő munkája. Lelkük keményre taposott felületére hull csak a mag s aztán úgy eltűnik, mintha oda sem hullott volna. Mi hasznuk volt az ilyeneknek abból, hogy közvetlen hallgatói lehettek Jézusnak az Ő földi élete napjaiban? És sok évszázad múlva ma is milyen sokan hasonlítanak hozzájuk! (4)

Sokaknál megfigyelhette Jézus, hogy az Ő magvetése megfogamzott ugyan, de csak átmeneti eredményeket termett, aztán minden megsemmisült. Nem hatolt elég „mélyre” a mag. Nem volt igazi „gyökere”. S ezért csak addig mutatkozott az ilyenek életében az öröndetes látszat, amíg komoly próbáknak nem volt kitéve. Isten óvjon az ilyen felületes hittől! (5-6)

Másoknál meg az volt Jézus tapasztalata, hogy azért veszett oda magvetésének öröndetesen megereedt termése, mert nem volt tiszta a szívük talaja. Másfajta, gazos élet is tenyészett benne. S aki nem egészen és csakis Jézus magvetésének akar termőföldjéül szolgálni, az végül semmit sem terem Őneki! Isten óvjon a szívnek ilyen megosztottságától! (7)

De voltak olyanok is, akiknél Jézus meglátta munkájának kívánt eredményét. Mindegy, hogy sokan voltak-e, vagy kevesen, az ilyenekért érdemes volt elvégezni munkáját! Meghozták az elégséges termést. Nem egyforma bőséggel ugyan, de az sem volt baj. Mindvégig állhatatos és teljes szívvel szolgáló hívei lettek. Azt kérem Istentől: közöttük találtsam én is! (8)

Voltak Jézus hallgatói között olyanok, a tizenkét tanítvány is, mások is, akik nem elégedtek meg példázatos tanításának a meghallgatásával. Lebilincselő és élvezetes dolog volt az is. De ők a példázatok értelmét is fel akarták fogni. Hozzá fordulnak tehát kérdezősködésükkel. Járjak mindig az ilyenek nyomában: akarjam szavát megérteni! (10)

Jézus örömmel elégíti ki ezt a vágyakozást. Hiszen azért burkolta gondolatait példázatokba, hogy ilyen vágyakozást ébresszen fel az emberekben. Sokakban az nem ébredt fel. Azok „kivülállók” maradnak. De azok előtt, akik Őt komolyan meg akarják érteni, hamarosan feltárulnak „az Isten országának titkai”! Ne zárjam ki magamat ebből az áldásból! (11)

Akik komoly vágyakozásuk híján elszalasztják ezt az áldást, azoknak jobb lett volna egyáltalán nem hallgatniuk Jézus szavát. Mert aki csak felületes lélekkel hallgatja azt, annak később csak annál nehezebb lesz igazi vágyakozásra indulnia és igazi megértésre eljutnia. A lelki eltompulás és megkeményedés veszedelmét vonja magára. Ne tegyem ki ennek magamat! (12)

A magvetőről szóló példázat magyarázatában érdemes megfigyelnem, hogy Jézus nem éppen csak a maga személyét akarta megjeleníteni a magvető alakjában. Igaz, Ő hozta el e világra az Isten országának életcsírát és Ő hinti szét azokat emberi szívekbe. De ebben a munkában embereket is felhasznál. Ők is lehetnek „magvetők”. És van-e ennél felségesebb szolgálat? (14)

Az is figyelemre méltó, hogy világosan megnevezi: a Sátán az, aki az Ige felületes hallgatóinak a lelkéből „azonnal” eltünteti az odahullott Ige-magvat. A többieknél is, akikről a példázat szól, ugyanez a gonosz hatalom hiúsítja meg az Ige termését. De az ilyeneknél van legkönnyebb dolga. Mindig résen is van, hogy hamar elvégezze. (15)

És jó megjegyeznem, hogy azt a „nap hevét”, amelytől a reményteljesen kikelt mag is „elsül”, Jézus „az Ige miatt támadó nyomorúságban vagy háborúságban” mutatja fel. Az teszi próbára: igazi hit lakik-e valakiben, vagy pedig annak csak múltó és csalóka látszata van-e meg nála, hogy tud-e az Igéért szenvedni is, ha kell? Hogyan állanám meg ezt a próbát? (16-17)

Jézus megmagyarázza, mit ért a „tövissek” alatt, amelyek előbb-utóbb elfojthatják az Ige magvetéséből sarjadt új életet.

Egyes embereknél a „világi gondok” veszedelme fenyeget. Az élet szükségai és bizonytalanságai miatt való emésztődés, mint a haszontalan giz-gaz a talaj táplálékát, úgy elszívhatja a lélek termő erejét, hogy hiába hallotta az Igét. Biztató kezdetek után sem termi meg annak gyümölcsét.

Másoknál a „gazdagság csalárdsága” okozhatja a bajt. Akit nem emésztenek a gondok, annak éppen jóléte válhatik lelki veszedelmévé. Reáfüggesztheti arra a szívét, beléje vetheti a bizodalját. S akkor feltétlen bizonyossággal el fog sorvadni az Igéből született új élete.

Megint másoknál „egyéb dolgok kívánsága” hiúsítja meg a jó eredményt. Aki Isten mellett bármi egyébtől várja boldogságát, az előbb-utóbb el fog fordulni Ötöle a bálványához. Mintha sohase szólott volna Isten hozzá! Csak a meghíúsult szép kezdet emléke marad meg!

Ne burjánnozzék fel bennem semmi, ami ilyen sorsra juttathatna. Teljesen átadott szívvel legyenek az Igének „jó földje”!

Jézus az Ő hallgatói közül egyeseket beavatott az Ő gondolatainak olyan megértésébe, amelyenből mások, legalább egyelőre, ki voltak zárva. De az ilyeneket nyomatékosan óvta attól, hogy meg akarják tartani a maguk kiváltságos tulajdonául azt, amit tőle kaptak. Ő sohasem azért gyűjtött világosságot, hogy azt bárki is eldugja mások elől. Nem valami zárt körnek szóló titkos tudományt hirdetett, hanem olyant, amelynek „nyilvánosságra” kellett jutnia mindenki előtt. (21–22)

Tanítványainak a saját érdekükben is áll, – azt hangsúlyozza, – hogy tovább adják mindazt, amit Őtőle elnyertek. Mert készen vár még rájuk sok további ajándék is, de abban csak aszerint részesülhetnek, hogy milyen készségesen ajándékoznak meg ők is másokat a már elnyert lelki javakkal. Sőt még azt is elveszíthetik, amit már elnyertek, ha csak maguknak zsugorgatják, ahelyett, hogy odaadó szolgálatban kamatoztatnák. A nem gyümölcsöző lelki tőke egész bizonyosan elfogy!

Valahányszor Jézushoz visz az utam, vigyen tőle megint elfelé is, az emberek közé. Várják: mit viszek nekik Őtőle!

A magvetés elvégeztével letelt a gazdának a szolgálata. Ott hagyhatja a bevetett búzatáblát és elmehet „aludni és felkelni” a napok hosszú során át. Aki az Isten országának a magvető szolgálatát végzi, az is elérkezik teendőinek a határához, amelyen túl már mit sem tehet. Hiába akarná sürgetni és erőltetni az eredményt, csak ártana vele!

Az elvetett mag kicsírázásának és növekedésének már „magától” kell végbemennie. Végbe is megy a természetben működő titokzatos erők által. Az Isten országát is nyugodtan sorsára hagyhatja az, aki a magvetés dolgát hűséggel ellátta. Dolgozik az majd az emberek szívében a saját titokzatos erejével, s ha nem is máról-holnapra, de megtermi gyümölcsét.

A magvetőnek csak egy dolga van már: várni és felkészülni az aratás napjára. Legyen türelmes és legyen tele reménységgel! Nem jól végzi a magvetés szolgálatát az Isten országának ügyében sem az, aki kétségesskedik: vajon érdemes volt-e érette dolgoznia és lesz-e vajon eredménye? Nehéz türelmi próbákat is biztos reménykedéssel kell kiállania!

Kicsiny kezdetből hozza elő Isten az Ő országának nagyranövekedését, – ezt hirdeti Jézus a „mustármag” példázatával. Emberi ügyeknek lehet szükségük arra, hogy mindjárt tekintélyes és mutató formában lépjenek a világ elé. De Isten megengedheti magának azt, hogy igénytelenségbe rejtse az Ő hatalmát. Nem baj, ha sokáig észre sem vesszük! (31)

Kicsiny kezdetekből végül mégis hatalmasan kifog bontakozni az Isten ügyének nagysága, – ez az ígéret rejlik Jézus példázatában. Csak egyféle csalódás érheti e tekintetben az embereket: sokkal nagyobb eredményeket hoz elő Isten a szerény kezdetekből, mint amilyeneket ők elvártak volna. Csak a kishitűséget éri megszegyenülés! (32)

S amit Jézus tanított, az tükröződik az Ő munkájának a valóságában is. Ha nagy sokaságok is egybegyűltek néha körülötte, valójában csak egészen kis köre volt olyan tanítványainak, akikkel „maguk között” megértethette gondolatait. Ő nem kevesellette őket! Az a maroknyi kis csapat elég záloga volt számára az Ő eljövendő nagy győzelmének. (33–34)

Emberi gyengeséget, ha ez az erőnek a megfogatkozását jelenti, látok Jézusban is. Munkásságtól kimerülten keresi az este leszálltával a nyugodalmat a tó „tulsó partján” és útközben elnyomja fáradt testét a mély álm, amelyből még a szélvihar tombolása sem ébreszti fel. Ne zúgolódjam, ha el-elfogy az én erőm is. Ez hozzátartozik emberi természetemhez.

De olyan emberi gyengeséget, amely riadozó és kapkodó tehetetlenséget jelent a nagy próbák pilanatában, nem látok Jézusban. Csak az Ő kishitű tanítványai rémüldöznek és jajveszékelnék a veszélyes viharban. Ő maga fenséges nyugalommal néz szemébe a veszedelemnek, urává lesz annak és megmenti övéit. Jó, hogy ilyenkor nekem is Ő a megtartóm!

De Jézus elvárná, hogy mert Ő ilyen erős, a tanítványai is legyenek azok. Szemrehányó szavaiból kitűnik, hogy nekik sem lett volna szabad elveszteniük a fejüket a legválságosabb pillanatokban sem. A viharos vízen átélt csodálatos szabadulásból talán megtanulták a leckét: nem eshetik bajuk, míg Ő velük van. Merítsek hát erőt az Ő erejéből!

Nyugalom helyett a „túlsó parton” is megint csak munka várt Jézusra: az útjába került egy szerencsétlen, megszállott lelkű ember, akin csak Ő segíthetett.

Emberek hiába próbáltak megbirkózni annak bajával. Másra nem is vállalkoztak, csak arra, hogy külső erőszakkal megfékezzék tombolását. De ez sem sikerült! „A láncokat szétszaggatta.” Mit is érhet a külső megrendszabályozás, amikor a lélekben dül a gonosz hatalma?

Nem tehettek egyebet vele, mint hogy kitaszították maguk közül. „Lakása a sírboltokban vala.” Kerülte a társaságát mindenki, mert csak teher és veszedelem volt a környezete számára. Kivert, árva emberré teszi azt a gonosz, akit teljesen hatalmába kerített!

Kísérteties magányosságában sem élvezhetett azonban nyugalmat. Kiáltozásával felverte a hegyek csendjét és véresre metélte a testét önkínzó tombolásában. Ha másoknak nem árthatott is, önveszélyessége megmaradt. Saját magának is ellensége az, aki felett uralmat nyer a gonosz!

Ez az ember „elébe ment” Jézusnak. Megérezte: Ő hatalmasabb a gonosznál!

Különös az ördögös ember magatartása Jézussal szemben. Keresi is a vele való találkozást, de ugyanakkor kiáltozva tiltakozik is az Ő közelsége ellen. Vonzódik is hozzá, de rugódozik is ellene. Ráismerek ebben arra az átmeneti állapotra, amelyben ide-oda hányódik az emberi lélek, míg Jézus el nem végzi rajta szabadító csodatételét. (6-8)

Különös Jézusnak a bánásmódja is ezzel a megszállott emberrel szemben. Mintha tudomást sem venne dühös kiáltozásáról, szelíd hangon a nevét kérdezi. Ezzel aztán napfényre hozza nyomorúságának egész nagyságát. Ráismerek ebben arra a gyengédségre, amellyel Ő megrontott életünket gyógykezelés alá szokta venni. (9)

És különös a történet vége is. Ha már ennek az embernek a lelkéből el kell távozniuk, legalább az ott legelésző disznónyáj elpusztításában akarják kitombolni erejüket a „tisztátalan lelkek”. Érthetetlen előttem ez az esemény. De ráismerek benne a gonosznak rettentő titkára: a pusztítás az életeleme. Mi volna, ha Jézus nem volna Úr fölötte is!

A környékeliek hamarosan hírt kaptak Jézusnak a hírheft ördögösön végzett csodatételéről. Ha maguk nem lehettek is annak szemtanúi, de szemtanúk elbeszéléséből értesültek róla. Ez a mi helyzetünk is: olyanok szava, akik Vele együtt éltek, közvetíti hozzánk az Ő ismeretét. És hálásak lehetünk ezért, mert megbízható, hű képet kapunk róla. (14)

A hírből hallottakat még ellenőrizhették is a saját szemükkal. Mert ha a csodatételt nem láthatták is, az eredményét, az átkos megszállottságtól megszabadult embert láthatták és megcsodálhatták. Hány ilyen bizonyosság erősíti meg számunkra is azt, amit Jézusról hallunk! Az Ő hatalma által megváltott emberek ma is élnek közöttünk! (15)

És ezek ellenére mégis „kezdék kérni Őt, hogy távozzék el az ő határukba! Nemkívánatos látogatónak tűnt fel szemükben Jézus, mert igaz ugyan, hogy nagy csodát tett, de az ő disznóik odavesztek! Hiába ismeri meg Jézust valaki, akármilyen világos híradásból és hatalmának akármilyen bizonyos jeleiből, ha félti Őtőle a maga érdekeinek a körét! (16-17)

Mi sem érthetőbb, mint a meggyógyult ördögösnek a távozó Jézushoz intézett kérése: „hogy vele lehessen”! Hiszen Jézus volt az ő megújult életének forrása. Abból még ezután is áldásokat meríteni, hogyne lett volna forró vágya! Aki az Ő erejét megtapasztalta életében, az el sem tudja már képzelni: hogyan lehetne el Ő nélkül! (18)

Jézus a hozzá intézett kérést mégsem teljesítette. Ahelyett, hogy állandó kísérői közé fogadta volna ezt az embert, visszaküldte övéinek körébe. Legyen ott hangos bizonysga a vele megtörtént irgalmas csodatételnek. Nem azért nyerjük el Jézus hatalmának jótéteményeit, hogy aztán élvezzük az Ő társaságának örömeit, hanem hogy legyen mit hirdetnünk Őröla! (19)

A meggyógyult ember alázatosan engedelmeskedett a kérésével ellenkező parancsnak. És abból a lelkes hírverésből, amelyet széles körben véghezvitt, az tűnik ki, hogy nem is sajnálta meg soha. Jézusról bizonysgot téve nem érezte magát Őtőle elszakadtnak, ha láthatóan nem lehetett is vele. Ez a titka az Ővele való boldog közösségnek: érette élni! (20)

Alighogy visszaérkezik Jézus az innenső partra, máris megint „nagy sokaság” sereglik hozzá, hogy hallhassa. Amikor Jairus elhívja Őt házához, megint „nagy sokaság követi” Őt, hogy lásson valamit a történetendőkből. De közben előjön Jairus az ő kérésével és a történet voltaképpen ennek az egyetlen embernek az ügyével foglalkozik.

Őt nem a kíváncsiság hozta oda Jézushoz, hanem szívének nagy fájdalma. Halálosan beteg leánykáját már senki vissza nem adhatta az életnek, akihez segítségért folyamodhatott volna. Összetört szívének utolsó reménységével keresi fel Jézust.

De milyen nagy a fájdalma, olyan nagy a reménykedése is. Ha nem volna biztos afelől, hogy Jézus megmentheti az ő gyermekét, nem alázná meg magát, tekintélyes vezető ember letére, és nem borulna le Jézus lába elé esedezésével. Ez a hódolat a teljes bizodalom jele.

Jézus azonnal útnak is indul Jairus kérésére, mert egyetlen ilyen lélek fontosabb Őelőtte az egész „nagy sokaságnál”. Aki már csak Őbenne bízik, de Őbenne igazán bízik, az megkapja segítségét!

A tizenkét év óta beteg asszony lelke megérett volt már arra, hogy egyedüli reménységét Jézusba vesse. Hiszen „sok orvost” megpróbált már és csak annál többet „szenvedett”. Közben mindenét el is költötte már erre a kísérletezésre, úgyhogy nem is folytathatta már. És a végén „még rosszabbul lett”, mint volt az elején. Az emberi erők ilyen teljes csődjében válik Jézus fontossá! (25-26)

Hitének komolysága látszik meg az asszony nagy alázatosságában. Nem kíván Jézustól külön, figyelmes gyógykezelést. Még arra sem tart igényt, hogy egyáltalán szóbaálljon vele. Beéri azzal, ha szerényen a háttérben maradva, csak a közelébe férközhetik, hogy „a ruháját illethesse”. Nem igazán a gyógyulást keresi Jézusnál az, akinek még igényei és feltételei vannak! (27-28)

Ennek a hitnek a jutalmát nem is vesztette el a beteg asszony. Nem is kellett várakoznia rá: „azonnal” elnyerte gyógyulását. Éspedig olyan nyilvánvalóan, hogy „meg is érezte”, milyen csodálatos változás történt rajta. De ha várakoznia kellett volna is rá és ha nem lett volna is mindjárt „érezhető”, akkor is bizonyos lett volna gyógyulása. Az ilyen hit nem csalódhatik! (29)

Jézus maga is megérezte, hogy „erő áradott ki belőle”. Az Ő segítsége nem személytelen valami, mint a gyógyforrás vize, amelyből sokan meríthetnek, míg Ő erről mit sem tudva közömbösen árasztja áldásait. Személyes ügy ez, sokkal inkább, mint az orvos és beteg közötti. A tolongó tömeg közepette is Jézust éppúgy érdekli a nála segítséget kereső, mint azt az Ő segítsége. (30-32)

Nem is engedi addig eltávozni az asszonyt, amíg nem állott oda az Ő színe elé és teljesen ki nem tárta előtte a lelkét minden régi nyomorúságával és most elnyert gyógyulásának örömeivel. Jézus mögött rejtőzködve meghúzódni nem lehet sokáig. Szentől-szembe kell vele kerülni, hogy az ember „elmondjon neki mindent igazán”. (33)

Ez után az elmaradhatatlan szembesítés után már útnak bocsátja Jézus a meggyógyult asszonyt. De milyen útravalóval! Megdicséri az ő hitét, békességgel áldja meg és maradandó gyógyulást biztosít neki szavával, amellyel őszinte vallomására felel. Ilyen, az egész életre szóló ajándékkal akar Jézus útnak bocsátani mindenkit. Ez sokkal több a hirtelen elnyert gyógyulásnál! (34)

A Jairus házából érkező gyász hír minden emberi vélemény szerint megállíthatta és megfordíthatta volna Jézust az Ő útján. Valóban, minek Őt „tovább fárasztani”? De Őt semmi nem akasztja meg útjában. Ha a baj egészen reménytelenné vált is, Ő nem hátrál meg, hanem megy tovább. És aki Őt maga mellé hívta, az hallja szavát: „Ne félj, csak higgy!” (35-36)

Jairus házához már nem vonulhatott be Jézussal a nagy sokaság. Még tanítványai közül is csak hármat visz magával. A nagy csodatétel, amelyet a halott leánykán fog végrehajtani, nem való mindenkinek szeme elé. Még az övéi számára is csak kivételes kiváltság annak megtapasztalásában részesedni. Ilyen csodákról elég öröm csak hallani is! (37)

Milyen ellentét van a gyászháznál „zavargó” siratók zajongása közt és Jézus nyugalma közt, aki a helyzetnek ura marad még a halállal szemben is! Neki van hatalma annak „álmából” is fölébreszteni! Aki Őt még nem ismeri, abban nagy „zűrzavart” támaszthat ez a félelmetes ellenség. De aki az Ő szavára hallgat, az tudja: övé az utolsó szó, nem a halálé! (38-39)

Abból, hogy Jézus a lármás siratókat, „valamenynyit”, „kiküldi” a halottasházból, megérthetem: sehogy sem fér össze a halál közelében az Ő jelenléte és a zajos emberi siránkozás. Amíg az nem akar elhallgatni, addig Ő nem mutathatja meg hatalmát. Aki vele együtt akar megállani a ravatal mellett, annak csendet kell teremtenie magában és maga körül, hogy Ő szólhasson! (40)

Ahogy Jézus visszahívja az életbe a kiterítve fekvő leánykát, abból kiviláglik az Ő megfoghatatlan, egyedülálló hatalma. Más hiába mondotta volna: „Leányka, kelj föl!” Az Ő szava foganatos volt! Más hiába fogta volna meg a leányka kezét, de az Ő érintése csodát művelt. Ne mérjem Jézust soha csak emberi lehetőségek mértékével! (41-42)

Az a mód, ahogyan Jézus a feltámasztott leánykát visszaadta szüleinek, világosan mutatja: nem kápráztató mutatvány, hanem egyszerű irgalmasság ténye volt a csodatétel. Azt akarja: ne is költség hírét, csak vegyék gondjaikba gyermeküket, mintha valami betegségből kelt volna fel. S ha az ilyen külső csodatételek elmaradnak is, irgalmassága ugyanaz! (43)

„Akik Őt hallák, elálmélkodnak vala.” Valamikor egyszerű hallgatóként járt a názáreti zsinagógába, mint a többiek. Most úgy jelenik meg, mint tanítványaitól kísért Mester, aki „tanítani kezd”. Kinőtt azok közül, akik közt felnevelkedett és fölébük emelkedett. Előbb-utóbb mindenki „elálmélkodva” kénytelen föltekinteni Jézusra, akinek dolga van vele. (1-2)

„Megbotránkoznak vala Őbenne.” A názáretbeliek számára tűrhetetlen volt Jézusnak az a fölénye és tekintélye, amellyel elébük állott. Ők addig csak egy közülük való család tagjának ismerték és ennél többnek nem is akarták elismerni. Jól megérezték: különben meg kellene változnia az egész életüknek. Az „botránkozik meg” Jézusban, aki nem akar megtérni! (3-4)

„Csodálkozik vala azoknak hitetlenségén.” Ma-kacs elzárkózásukkal csak sajátmaguknak ártottak a názáretbeliek. Jézus közéjük is jótéteményeinek gazdagságával ment és ha hittel fogadják Őt, bőséges áldásaiban részesülhetnek. De így csak néhány szórványos gyógyító csodatételt művelhetett, aztán otthagytá őket. Milyen balgatag ellensége az sajátmagának, aki nem hisz Őbenne! (5-6)

Egészen különös szerep várt a „tizenkettőre” Jézus ügyének a szolgálatában. És még az ő életükben is egészen különös esemény volt az a próbagyakorlat, amely által Jézus nevelni akarta őket későbbi feladataikra.

De lényegében véve Jézusnak minden tanítványa részesül ugyanabban a kitüntetésben, hogy „kiküldetést” nyer tőle. Valamilyen formában mindenkinek hirdetni kell Őt, aki az övé. És ehhez megkapják hívei a szükséges „hatalmat” is, hogy ne hiába hangozzék el szavuk ebben a világban. (7)

Lényegében véve az az utasítás is minden hívének szól, amellyel eltiltotta a „tizenkettőnek” a maga kényelmével és egyéb érdekeivel való törődést. Olyan nagy kiváltság az Ő szolgálatában forgolódni, hogy aki ebben részesül, minden egyébben szerény vándorként beérheti a legkevesebbel is. (8-9)

De ugyanígy vonatkozik minden hívére az a megnyugtató is, amellyel első hírnökeit útnak indította: mindig találhatnak hajlékra, amely befogadja és jóltartja őket. Soha nem lát szükséget az, aki egész szívvel az Ő szolgálatának szenteli magát! Munkásainak mindig gondját viseli Ő! (10)

Ne restüljek hát meg szolgálatában!

Előre tudhatták Jézus tanítványai, hogy lesznek sokan, akik „nem hallgatnak rájuk”. Jézus maga megmondotta nekik, hogy ne érje őket ez keserű csalódásként. Az ilyen eredménytelenségért a felelősséget reáírhatják azokra, akik hallották Isten üzenetét, de nem akarták befogadni. Egyszer majd ők állanak érte számadásra és elveszik ítéletüket Isten kezéből. (11)

Jézus tanítványainak csak az a dolguk, amit az első tizenkettő is művelt: „prédikálni”, hogy az emberek „megtérjenek”. Nem okvetlenül szónoklatokkal, sokkal inkább az egész életükkel, hívogatniuk és vonzaniuk kell az embereket: hagyják el Isten nélkül való útjaikat és vessék alá magukat az Ő uralmának. Ők azért felelnek majd, hogy ezt hűségesen megtették-e? (12)

És ebben a szolgálatukban Isten ereje által sok csodálatos áldást terjesztenek Jézus tanítványai. Általuk titokzatos erők működnek, amelyek elől meg kell hátrálnia a Gonosz hatalmának. És sok nyomorult életű ember „meggyógyul”, amerre járnak. Örömet és új életet sugároznak szét ebben a szomorú világban. Ebből látszik meg, hogy Jézus küldte őket el szolgálatukra! (13)

Jézusnak a híre mindenfelé elterjedt. Ő inkább fékezte a róla szóló híreszteléseket, semhogy bárkit is biztatott volna rá. De olyan „erők működtek benne”, hogy óhatatlanul „nyilvánvalóvá lőn az Ő neve”. A nép széles köreiben is egyre többen halottak róla és még a királyi udvarba is fölhatott a híre. Amerre Ő jár és munkálkodik, ott felfigyelnek reá az emberek! (14)

Sokféle különös vélemény alakult ki ennek során Jézusról. „Mondják vala” Őt némelyek ennek, mások annak. Abban megegyezett minden vélemény, hogy Istennek olyasféle rendkívüli követe Ő, mint a régi idők prófétái. Hogy Ő még ennél is több: az Isten egyszülött Fia, – az még rejtve maradt a legtöbb ember előtt. Jézust igazán fölismerni és megérteni kiváltságos ajándék! (15)

Heródes király is csak téves és homályos fogalmat alkot magának Őróla. De ebben mégis van valamelyes igazság: ugyanannak az isteni üzenetnek és vádnak a kiújulását ismeri fel Jézusban is, amelyet Keresztelő János megöletésével egyszer már elnémitott. Az is, aki még nem ismeri fel Jézust igaz valója szerint, nyugtalanná válik bűnei miatt az Ő közeledtére! (16)

Keresztelő János Heródessel szemben Isten akaratának a szószólója volt. Mivel tudta, hogy Isten nevében beszél, nem félt még a királynak is szemébe mondani a kemény tilalmat: „Nem szabad...!” Így áll Isten az embernek útjába a maga törvényével, amikor az ember azt hinné: senkinek nincs beleszólása az ő dolgaiba. És senki nem érezheti magát az Ő törvénye alól mentesnek!

Heródiás, Heródesnek a romlott szívű felesége, a csábító bűnnek megszemélyesítője. Ő csak felháborodással vehette tudomásul a próféta tiltó beavatkozását a király ügyeibe. Számára tűrhetetlen volt az, hogy más befolyás is érvényesüljön az övéen kívül. S ezért csak egy vágya volt: „megölni” az Isten emberét. Engesztelhetetlen ellentét van a bűn és az Isten akarata között.

Heródes király maga azt a sok-sok embert képviseli, aki valahogy megpróbál a bűn és Isten akarat között középúton járni. Heródiás kedvéért bebörtönzi a prófétát, de az életét mégis kíméli, mert sok dologban mégis csak nagyrabecsüli a tanácsait és „örömmel hallgatja”. Nem sokáig lehet ezt a kétfelé való sántikálást folytatni és rendesen nagyon rossz véget ér!

A BÜN JÓ ALKALMAI

Márk 6:21–24

A Keresztelő János életére törő Heródiás számára egyszer eljött az „alkalmas nap”.

Alkalmassá tette azt az ünnepi vendégereg, amely Heródes tiszteletére egybegyülekezett. Amikor egyedül volt a király, sohase sikerült őt rávenni a próféta feláldozására. De a hiúságát legyezgető vidám társaságban nem annyira ura az akaratának, mint máskor. Kerüljem az olyan társaságot, amely elaltatja lelkiismeretemet!

Fokozta a veszedelmet az a mámoros hangulat, amelybe a királyt a zene és a tánc ejtette. Az élvezetek izgalmában odaveszett minden megfontoltsága. Őrizetlen várrá vált a lelke és könnyen bevehetette a bűn támadása. Vannak örömek, amelyek a Sátán szálláscsinálói. Legyek résen és maradjak távol az ilyenektől!

És vesztét okozta Heródesnek az, hogy nem is Heródiással érezte szemben magát, akinek gyilkos szándékait eddig ellensúlyozta, hanem csak a leányával, aki ártalmatlan félnek látszott. Nem gondolt arra, hogy a leánynak adott ígétét az anya fogja behajtani rajta! Legyen szemem meglátni a bűnt, ha a háttérben rejtőzik is!

Ne ejthessenek meg ilyen „alkalmas napok”!

„A király igen megszorodék.” Hogyne, amikor meggondolatlan esküjéért szaván fogják és olyasmit kívánnak tőle, amit eddig szívósan ellenzett! Nincs szomorúbb látvány az ilyen „megszorodásnál”, – amikor valaki jobb belátása ellenére, kedvetlenül és kényszeredetten követi el a bűnt. Ilyenkor látszik: milyen nyomorult rabszolgaságba hajlik az ember bűnével.

„Nem akará őt elutasítani.” Még a bűn hurkába befogott és abban fájdalmasan vergődő ember sem tehetetlen báb azért, hanem a maga döntésével lép rá a bűn útjára. Heródes is mérlegelve választ két út között. Csak hívságos szempontokat helyez elébe az egyedül fontosnak: az Isten akaratának! Nem evégre adta Isten az embernek az akarás felleges jogát!

„Megparancsolá, hogy hozzák el annak fejét.” Hiába volt a kísértéssel való hosszas ügyeskedő játék: Heródes végül is elbukott. Megszületett a végzetes rendelkezés és Keresztelő János áldozatul esett neki. Heródiás örülhetett diadalának. A próféta tanítványaira pedig rászakadt a nagy gyász. És ezen már semmilyen késő bánat nem változtathatott. Idejében vivjam meg harcomat!

A kiküldetésből visszatérő tanítványoknak sok jelentenivalójuk volt munkájukról és tapasztalataikról. Amilyen boldogok voltak, amikor elnyerték megbízatásukat, úgy tele volt a szívük annak elvégzése után is és jólesett beszámolniuk Mesterüknek. Álljak elébe én is, ne csak parancsainak átvétele végett, hanem aztán is, ha már megjártam utamat. Adjak számot neki dolgaimról! (30)

Szolgálatuk fáradalmai után „egy kevésbé pihentetni” akarja tanítványait Jézus. Ezért a sokaság elől, mely szüntelenül ostromolja kívánságaival, „egy puszta helyre” megy velük. Kellenek a munka nyugtalanságai és fáradalmai közben csöndes idők, amikor a lélek tisztázhatja a maga kérdéseit és új erőt gyűjthet. Jó a Jézussal való egyedüllét „pihenése”! (31-32)

De amikor a sokaság utánatódul Jézusnak a pusztaságba is és megzavarja az óhajtott nyugalmat, Ő mégsem bosszankodással fogadja ezt. „Megszáná őket.” Csak azt látja: szükségük van az embereknek Őreá, mint a juhnyájnak a pásztorra. És inkább feláldozza érettük pihenését, csak szolgálhasson nekik. Az áhítat csendes óráinál is fontosabb a szeretet szolgálata! (33-34)

„Nincs mit enniök.” A tanítványok csak ezt a panaszos megállapítást tudták megtenni. Legfeljebb az jutott még eszükbe: nem lehet ezt a megéhezett sokaságot az esti órákban tovább is ott tartani a puszta helyen, menjen hát ki-ki eleségért, amerre tud. Ez a mi emberi tehetetlenségünk képe. Ha ránk nehezedik is mások baja, segíteni rajta nem tudunk. (35–36)

„Adjatok ti nekik enniük!” Jézus többet lát, mint tanítványai: a szükség, amely elébük tárul, egyúttal feladat is számukra. Nem rázhatják le magukról a gondját. Nekik kell a szükségét megelégtíteniük. Előttük ez lehetetlenségnek tűnik fel. Az ő erejük-nél sokkal több sem volna elég hozzá. Mintha ezt Jézus is nem tudná jól! De ennek ellenére is szól hozzájuk parancsa! (37)

„Hány kenyereket van?” Eleve is biztos, hogy csak nevetségesen kicsiny a készlet a nagy szükséghez képest. Mégis számon kell venni gondosan. Hadd tűnjék ki, hogy emberi számítás szerint csakugyan teljességgel elégtelen. De aztán az a kevés is, ha megbecsülik, még nagyon fontos szerepet játszhat! Jézus megtanít rá: ne vessem meg azt, ami emberileg jelentéktelen! (38)

Legyek hálás az ötezer ember csodálatos megvendégelésének ezért a történetéért, amelyből megtudhatom, hogy Jézus a testi szükségek megelégtetésére is gondot viselt. A lélek örök kenyerét hozta el ebbe a világba, de nem felejtkezett el a testnek gondjairól és bajairól sem. Akkor is velem van, ha ilyenekkel kell küzdenem. És ilyenekben is segítenem kell az Ő nevében másoknak!

– Ne felejtsem el ennek a csodatételnek a lényegét: kevés vagy sok egészen mást jelent ott, ahol Jézus által Isten hatalma nyilvánul meg. A keveset is megsokszorozhatja Ő. És Őnélküle az is, ami emberi vélemény szerint sok, milyen hamar elfogyhat és cserben hagyhat! Tegyek félre minden emberi számítást és bízam sokkal inkább az Ő hatalmában!

És csodáljam meg hálás szívvel azt a bőséget, amely Jézus áldása alatt fakad. Minden éhező megelégtült a nagy sokaságban és még azon felül is sok volt a maradék! Nemcsak hogy inség szakadékába nem zuhanhat alá az, akiről Ő gondoskodik, hanem még a közelébe sem jut annak! Boldog ember az, aki ilyen gazdag Úrnak a házában élhet és szolgálhat!

Az a sietség, amellyel Jézus eltávolítja tanítványait az ötezer ember megvendéglésének helyéről, azt mutatja: nem volt tanácsos ottmaradniuk. A testi jóltartáson fellelkesedett sokaság őket is magával ragadhatta volna és leronthatta volna azokat a lelki eredményeket, amelyeket Jézus bennük munkált. Jó, hogy néha „kényszerítve” vagyunk eltávozni a kísértések köréből! (45)

Az az éjszakai imádság, amelynek magányába Jézus elvonult a sokaság „elbocsátása” után, arra vall, hogy Őneki magának is meg kellett küzdenie a kísértéssel. Hiszen eleitől fogva azt sugallta neki a Gonosz, hogy lelki megváltás helyett evilági jótéteményekre építse fel országát. Jó, hogy az Istennel való egyedülletben mindig megerősödhetik tisztánlátásunk! (46)

Az a távolság, amely a hegyen imádkozó Jézus és a viharos éjszakában a tengeren „veszdő” tanítványok között így támadt, arra emlékeztet, hogy vannak válságos órák, amikor Jézus közelségére a legnagyobb szükség van, s amikor tanítványainak abban még sincsen részük. De csak látszólag és csak egy ideig. Jó, hogy Ő ilyenkor is „látja” övéit és máris közeleg feléjük! (47-48)

Jézusnak a tenger színén való érthetetlen közelgetése csak újabb rémületbe ejti a már amúgy is megviselt tanítványokat. „Kísértetnek vélték” és kiáltozva riadoztak tőle. Sokszor közelget hozzánk a mi Urunk olyan érthetetlen módon, hogy nem ismerjük föl benne áldott jóltevőnket, hanem csak annál gyötrelmesebb veszedelmek támadását látja benne félelmes szívünk! (49)

De a rémüldözés csak addig tartott, amíg Jézus meg nem szólalt. Csendes, biztató szava mindjárt megfejtette a félelmetes titkot: nem ellenség, hanem a legjobb Barát közeleg. Hányszor éri az Ő híveit az a boldog meglepetés: ijesztő veszedelmek látszata mögött Ő rejtőzik, akinek szavától elmúlik szívünk minden félelme! Csak halljuk meg felénk zendülő szavát! (50)

Mihelyt felismerték Jézust a tanítványok és megint ott volt közöttük, el is múlt minden baj. Csak „álmélkodni” és „csodálkozni” tudtak a történteken és csak szégyenkezhettek az ő „megkeményedett szívük” kishitűsége miatt. Milyen sok leckére van szükségünk, míg végre megtanuljuk, hogy ilyen csodálatos Úr szolgálatában sohasem kell ijedeznünk és aggodalmaskodnunk! (51–52)

„Azonnal megismerék Őt”. Jézus nem érkezhett úgy vissza a Genezáret tava emberlakta partjaira, mint egyszerű, ismeretlen utas. Hírből sokan ismerték és megjötteire felfigyeltek. Ma is – még lélekben tőle távol álló emberek is – többet tudnak róla, mint gondolnók. Csak tudnók úgy elébük tárni az Ő valóságát, hogy ráismerhessenek! Vonzódnának hozzá bizonyosan! (53–54)

„Kezdék a betegeket hordozni...” Jézus megjelenése megint előcsalja a házakból és köréje gyűjti a sok szenvedést, amelyen csak Ő segíthet. „Amerre hallják, hogy Ő ott van”, oda mindig közelhúzódik a sok emberi nyomorúság, amelynek Ő az egyetlen orvosa. De ehhez az kell, hogy ne csak szájjal emlegessük Őt, hanem valósággal is „ott legyen” életünkben! (55)

„Legalább a ruhája szegélyét illethessék.” A legkisebb kapcsolat is, amelybe Jézussal benne bízó emberek jutottak, máris elég volt csodálatos „meggyógyulásukhoz”. Bőségesen árad az Ő ereje és könnyen hozzájuthat a reászorult ember. Nincsenek terhes és bonyolult előfeltételek. Csak a kezét nyújtsa ki feléje! Milyen egyszerűvé tette Isten kegyelme a dolgunkat! (56)

Részletesen ismerteti az evangélista a Jézus-korabeli zsidók vallási tisztálkodási szokásait, mert aki maga sohasem élt benne az ilyen szigorú regulák által szabályozott rendben, az el sem tudja képzelni, mennyi terhet rak az reá az ember vállaira. Mi minden úgy vélt „tisztátalanságtól” kell óvakodnia annak, aki így akar Isten kedvére élni! Szomorú rabszolgaság az ilyen élet. (3-4)

Jézus tanítványai felmentve érezték magukat ezek alól a „tisztasági” szabályok alól. Kenyerüket a szertartásos mosakodás nélkül fogyasztották el. Pedig Mesterük erre külön nem is biztatta fel őket. Csak annyit értettek meg az Ő szavaiból és életéből, hogy Isten előtt egészen más dolgok a fontosak. A rabszolgák szabályok elvesztették rájuk nézve a jelentőségüket. Felszabadultak. (2)

Ezen aztán Jézus ellenfelei megütköztek és felelősségre vonták Őt: „Mi az oka?” Ők a tanítványok szabadságában nem valami magasabbrendű lelki értéket láttak, amelyet megkívántak volna, hanem csak valami megbotrántoztató vétséget. Ebbe a vakságba süllyed az ember, amikor maga akarja megszabni: mivel szolgáljon Istennek. Jobban akarja tudni a dolgot Jézusnál! (5)

A régi prófécia szavaival világítja meg Jézus ellenfelei vallásos buzgólkodásának a lényegét: nem más az, mint hazug látszatokkal való elpalástolása a valóság hiányának. „A szívük távol van” Istentől. Ha „tisztelik” Őt, az nem a szívük mélyéről fakad, csak magukra öltött és mutogatott külsőség. Hiányzik ebből az Istennel való élő, igazi, benső közösség. (6)

Abban mutatkozik meg Jézus szerint az ilyen élet hazugsága, hogy benne „embereknek parancsolatai” emelkednek olyan fontosságra, mintha „Isten parancsolatai” volnának, s azokat, az igaziakat, „félreteszik” érettük az emberek. Isten nem kapja meg azt, amit elvárna, s az emberek mégis elhitegetik magukkal, hogy Őt szolgálják, még pedig nagyon buzgón! (8-9)

„Hiába” valónak bélyegzi meg Jézus Istennek ilyen „tiszteletét”. Mert magukat és egymást megcsalhatják az emberek, de Istent nem. Ő nagyon jól tudja: mit követel az emberektől és ahelyett semmi egyébbel nem elégíthető ki. Kárbaveszett fáradság az embernek minden igyekezete a maga elgondolásai szerint keresni az Ő jótetszését. Ő világosan megmondotta, hogy mit akar. (7)

Az a parancsolat, amelyben szüleink tiszteletét követeli tőlünk Isten, közbülső helyet foglal el a Tíz Parancsolatban. Ezzel kezdődik azoknak a sora, amelyekben emberek iránti kötelességeinkről van szó. De még odakapcsolódik azokhoz is, amelyekben Isten az Őiránta való kötelességeinket köti a szívünkre, hiszen olyan emberekről szól, akik Őt képviselik, mert egész életünkre kiható módon általuk gondoskodik rólunk és formálja sorsunkat. Aki szív-ből tiszteli szüleit, Istent tiszteli általuk!

Az a fajta kegyesség, amelyet Jézus egy példával világít meg, egészen feje tetejére állítja a dolgok isteni rendjét. Csak azért megtagadni a szülőktől valamit, amire nekik szükségük volna, mert az már Isten tiszteletére felajánlott „templomi ajándék”, amely más célra nem fordítható, annyi, mint Isten tisztelete címén lábbal taposni az Ő világosan kijelentett akaratát. Lehetnek emberi rendelkezések, amelyekkel az ilyen eljárás megegyezik. De „Isten beszéde” egészen mást követel az emberektől.

„Sok efféle” eltévelyedést ismerünk! Mintha nem az emberek iránti szeretet gyakorlásával tisztelhetnők legjobban Istent!

Abban igazat ad Jézus az Ő ellenfeleinek, hogy csakugyan vannak „tisztátalanságok”, amelyek Isten színe előtt „megfertőztetik” az embert. Azt Ő is megköveteli, hogy az ember kínos gondossággal őrökölje élete felett, hogy ilyen „fertőzés” meg ne rontsa annak tisztaságát. Nem lehet eléggé éber vigyázatossággal résen!

De abban élesen ellene mond Jézus az Ő ellenfeleinek, hogy bármi, ami „az emberen kívül való”, tisztátalanná tehetné őt Isten szemében, s ezért az ember étkezési, mosakodási és egyéb külső szabályok gondos megtartásával óvhatná meg a maga tisztaságát. Isten egészen mást néz és mást keres életünkben!

Mindaz, amit a külső világból veszünk fel életünkbe, Jézus szerint egyszerűen a természeti életünkhöz tartozik és átmegy rajtunk anélkül, hogy az Istenhez való viszonyunkat érintené. Lehet „tisztá” is, lehet „tisztátalan” is, aszerint, hogy milyen lélekkel élünk vele. Ott belül, a lelkünkben dől el a kérdés.

„Hallgassatok reám mindnyájan” – mondta Jézus. De milyen sokan nem figyelnek az Ő szavára és „nem értik meg”!

Nem hagy fent Jézus semmilyen kétséget a tekintetben, hogy mi az a „megfertőzés”, amely Isten előtt utálatossá teheti az embert. Semminemű külsőségben nem keresendő az, hanem csak az emberi szív belső világában. Emberek oda nem látnak be, de Isten éppen oda néz és ott vizsgál meg bennünket. Gondolataink, érzéseink és szándékaink legyenek tiszták Őelőtte!

Nem kíméli Jézus a mi emberi hiúságunkat egy cseppet sem, amikor az emberi szívről jellemzést ad. Az valóban nem tiszta forrás, hanem mindenféle bűntől beszennyezett. Ha sok minden nem kerül is napfényre belőle, de milyen bőven ontja magából a bűnös vágyakat és hajlandóságokat! És Isten előtt leplezetlenül áll a valóság!

Nem marad Jézus szavai után más reménységünk arra, hogy Isten előtt „tisztán” állhassunk meg, csak az a kegyelem, amely megbocsátja bűneinket és maga ajándékoz meg megtisztult új szívvel. Ha Isten aláereszkedik hozzánk, hogy szívünk méltatlan rejtekeiben lakozást vegyen Szent Lelke, akkor, de csak is akkor apadhat el szívünk megromlott forrása. S Ő ezt akarja!

Amerre Jézus jár, új reménységek ébrednek szomorú és lesújtott emberekben. Egy pogány édesanyában is, aki kétségbeesetten látta leányának romlását, feltámad a bizodalom, mihelyt megtudja, hogy Jézus ott van a közelben: az Ő ereje segíthet még, ha senki más nem tehet is semmit érte. Ezért adták emberek tovább egymásnak a Jézusról szóló hírt, úgyhogy „nem titkolható el magát” (24-26).

Ezt a felébredt reménységet néha súlyos próbák alá veti Jézus. A hozzá folyamodó édesanyával szemben is úgy viseli magát, először, mintha érzéketlen volna szenvedései iránt, sőt a maga népe részéről szokásos göggel nézne reá pogány népből való volta miatt. Jól tudjuk: azért tette, hogy meglássa: milyen erős hite van az asszonynak. Látszólagos viszázsautasításai mindig csak próbatételek! (27)

A próbatételben is helytálló reménykedésnek végül megadja Jézus a beteljesedés jutalmát. Az édesanyának, aki az első fogadtatás ellenére is állhatatosan megmaradt kérése mellett, megadta azt a nagy örömet, hogy leányát ismét egészségesnek láthassa. Csak volna a hitünk mindig ilyen szívós és erős, milyen csodálatos bizonyságait láthatnók irgalmának és hatalmának! (28-30)

„Kivitte vala azt a sokaság közül egymagát”. A siketnémát is csak úgy gyógyíthatta meg Jézus, ha előbb fölkelte az Ő gyógyító erejében való hitét. Ez nehéz feladat volt. Csak jeladásokkal lehetett neki tudtára adni: milyen nagy ajándék várakozik reá. És ezért másoktól zavartalanul, egyedül akart vele lenni Jézus. Legnehezebb, de legdiadalmasabb harcait négyszemközt vívja meg velünk. (31–33)

„Nyilatkozzál meg!” Elzárt lélek volt ez a siketnéma. Lelkének ajtaja, ablakai, amelyeken át közösségben lehetett volna másokkal, erősen el voltak reteszelve. De Jézus parancsára felpattannak a záruk és lehullanak a reteszek. A magába zárkózott bús fogoly megint szabad emberré lesz a többiek között. Ő megadja, hogy tudjunk egymással közös életet élni! (34–35)

„Mindent jól cselekedett!” Hiába „tiltja” Jézus a körülállóknak, hogy ne „híreszteljék”, amit láttak. Szívük úgy tele van „álmélkodással” és hálás örömmel, hogy nem tudják magukba fojtani csodáinak magasztalását. Most már nem is tiltja Jézus, ahogy földi életében megvolt erre az oka, hanem egyenesen elvárja, hogy terjesszék az Ő jótéteményeinek hírét. Megtesszük-e? (36–37)

„Szánakozott a sokaságon” Jézus, mert tudta, hogy elfogyott az élelmük és megéheztek. Napokon át etette őket bőséges lelki táplálékkal, de jól tudta, hogy a testnek is megvannak a maga szükségéi. Ezeknek a gondja is ránehezedett a szívére. Jó Őbenne látnom annak a szeretetnek a megtestesülését, amely együttérez velem minden bajomban. Ha más nem, Ő megérti minden panaszomat! (1-2)

„Ha éhesen bocsátom haza őket...” Van olyan szánakozva együttérző szeretet is, amely végül is „elbocsát”, hogy valahol máshol találjak segítséget, mert maga nem tud segíteni, ha még úgy szeretne is. De Jézus nem küld el magától, mert tudja, hogy senkinél nem találhatjuk meg azt, amit Ő megadhat. Ő magára vállalja a mi szükségaink gondját, mert tud gondoskodni. (3)

„Honnan elégíthetné meg ezeket valaki?” Az emberi értelem, számonvéve a rendelkezésére álló emberi erőket, természetesen elcsodálkozik és megütözik Jézuson. Megfoghatatlan valóban: hogyan akar Ő megoldani megoldhatatlannak látszó kérdéseket. De ez az Ő titka. S a végén kitűnik: neki van igaza, mert Ő más erőket hoz működésbe, mint amiket mi ismerünk! (4-5)

Figyelmemet a történet főszereplője vonja magára: maga Jézus, a nagy vendégsereg házigazdája, aki az éhezőket leülteti, hogy jóltartsa őket. Óriási sereg! De Ő elég nagy Úr ahhoz, hogy mindnyájuknak emlékezetes lakomát rendezzen. Mindig így lássam Őt magam előtt: mint a bőség gazdáját, aki inséges emberek sokaságait meg tudja elégíteni.

Aztán megfigyelem az eszközöket, amelyeket felhasznál: azt a néhány kenyeret és halat, amely az Ő csodatevő keze alatt úgy megsokasodik, hogy a szükségletet bőven kielégíti. Másnak a kezén hasznavehetetlen semmiség lenne ilyen helyzetben. De megtanulhatom: ahol Jézus ereje munkálkodik, ott megcségyenül minden emberi számítás és mérlegelés!

És végül emlékezetembe vésem a történet befejezését. Az eredmény az volt, hogy a nagy sokaságban mindenki jóllakott és még bőven maradt fölösleg is. Úgy „bocsáthatta el” Jézus ezt a nagy vendégsereget, hogy mindnyájuknak a szíve telve lehetett az elcsodálkozás örömeivel. Nyugodt is lehetek: bármilyen nehéz kérdések elé érkezve csak várjam meg a végét! Hálával fogom Őt áldani!

Jézus ellenfelei azzal „kísértik” Őt, hogy „meny-
nyei jelt kívánnak” tőle. De ő megtagadja kívánsá-
gukat és elfordul tőlük. Isteni erejét Ő nem mutat-
ványokra használja fel, amelyekkel lefegyverezhet-
né az emberek kétségeit és ellenkezését. Csodákat
csak a segítő irgalom kedvéért tesz és aki akar
Őbenne hinni, az még ilyenek nélkül is felismeri
Őt és meghódol előtte. (11–13)

Csak egyetlen kenyerük van a hajóban utazó ta-
nítványoknak. Szegény emberek ők és minden lát-
szat szerint sok szükségnek van kitéve az életük.
Rajtuk sem látszik meg semmilyen „mennyei jele”
annak, hogy valóban az Uraknak Urát szolgálják.
De aki ismeri Jézust, az az életnek szegényes egy-
szerűsége közepette is tudja, milyen csodálatos ki-
váltás az övének lenni! (14)

Ellenfeleinek „kovásztól” óvja Jézus az Ő tanít-
ványait. Az a jelkívánó lelkület, amely bennük meg-
nyilatkozott, fertőző veszedelem, amelyet távol kell
tartaniuk maguktól az övéinek. Nem volt az őszinte
kívánság, csak ürügy, amellyel elleplezték makacs
hitetlenségüket. Százszor inkább vallja be valaki
nyíltan a maga hitetlenségét, mint hogy így szí-
nészkedjék! (15)

A tanítványoknak gondot okoz az, hogy „nincs kenyérük”. Most nem tesz Jézus semmilyen csodát értük, csak emlékezteti őket a már átélt csodatételekre.

Híveinek állandóan szükségük van ilyen emlékeztetésekre, mert nagyon feledékenyek. Ne is vágyakozzanak mindig újabb csodálatos leckékre, mert néha az a legfontosabb, hogy régi leckéket újítsanak fel magukban, amelyeket már egyszer megtanulhattak Jézus iskolájában. Sok felesleges „tanakodás” és gyötrődés azért van csak, mert nem jut eszünkbe valami, amit pedig valamikor már világosan láthattunk és megérthettünk.

Nem is csak feledékenységük miatt, hanem „kemény szívük” értelmetlensége miatt is szükségük van Jézus tanítványainak az ilyen ismétlő leckékre. Mert sokszor hiába élték át Jézus hatalmának csodatételeit, „nem értették” azoknak igazi értelmét. Eltompult lelki látásuk és hallásuk miatt csak felületes benyomások maradtak azokból bennük. És csak a későbbi gyakori emlékezés által világosodik ki előttük: mit is láttak és hallottak?

Szenteljek hát időt a nyugodt emlékezésre! Van mire emlékeznem!

Jézus nemcsak „illette” a bethsaidai vaknak a szemét, amint azt kérték tőle, hanem beható, külön gyógykezelés alá is vette. Magában véve az a gyógy mód, amelyet alkalmazott, mit sem ért volna. De arra jó volt, hogy a vaknak lelkében felkeltse a bizonyosságot: most Orvosára talált. Sokféle eszközt felhasznál Isten külön-külön mindnyájunk életében, hogy erről meggyőzzön! (22-23)

A vaknak, amikor Jézus parancsát hittel fogadva feltekint, először csak részlegesen tér vissza a látása. A sötétség már elmúlt, de a világosság még nem ragyog tisztán. Szeme csak homályban tapogatja ki a zavaros képeket. Úgy látszik, előbb csak ennyit kaphatott, hogy aztán megnövekedvén hite, ennél többre is jusson. Ne türelmetlenkedjem hát, csak haladjak hitről hitre! (24)

Aztán teljessé válik Jézus csodatétele a vak emberen. Végül már „messze és világosan lát mindent”. Elébe tárul a teremtet világ minden gazdagsága és szépsége. És nincs többé ráutalva mások vezetésére: mehet a maga látása után. Milyen hű képe ez annak a csodatételnek, amelyet Jézus minden lelkileg vak emberen végrehajt, aki az Ő gyógykezelése alá kerül! (25-26)

Azért érdekli Jézust, hogy az emberek „kinek mondják Öt”, mert ebből tűnik ki: elérte-e munkája a kellő eredményt. Sokaknál bizony nem érte el. Valami rendkívülit felismertek ugyan benne, de csak azok közé az isteni küldöttek közé sorozzák, amilyenekből nem egy vált a történet során. Az ilyenekre egyelőre még hiába sugárzott lényének fénye, szemük még nem nyílt meg. (27-28)

De voltak, akiknél elérte a kívánt eredményt. Akik a legjobban ismerhették Öt, azok meglátták benne az Egyetlent, akihez hasonlatos sem azelőtt nem volt, sem később nem jöhet. Az ő nevükben Péter boldogan vallja Öt „a Krisztusnak”, az Isten felkentjének, aki Isten országát elhozta nekünk és annak részeseivé tett minket. Keljen ennek a hitvallásnak visszhangja szívemben! (29)

Jézus akkor hallgatást parancsolt tanítványainak. Maradjon ez a felismerés az ő titkuk és mások is úgy jöjjenek rá maguktól. De amióta Ő nincs már testileg itt ebben a világban, más a helyzet. Most csak úgy juthat el erre a boldog bizonyosságra bárki is, ha mások „szólnak Őfelőle” neki. Senki nem adhatja át ezt a hitet másnak, de segíthet másnak annak elnyerésében. (30)

Azoknak, akik felismerték benne a Megváltót, Jézus már leplezetlen nyíltsággal megmondhatja azt is: hogyan hajtja végre a megváltás művét. Nem egyre nagyobb győzelmeken át visz az Ő útja, hanem egyre mélyebb megaláztatásokon, és csak a teljes megáldoztatás után „harmadnapra” éri el győzelmét. Kereszthalálával kellett fizetnie, hogy számunkra megnyissa az üdvösség országát. (31)

Az emberi értelem előtt mindig megfoghatatlan és megütközést keltő titok volt ez az áldozathozatal. Már az első bejelentésre is megszólal Péter „dorgáló” szavaiban ez az emberi ellenvélemény. Mi, a megváltásra szoruló, bűnös emberek jobban akarjuk tudni a dolgot! Mintha mi oktathatnánk ki a helyes módra Jézust, ahelyett, hogy meghódolnánk az Ő gondolatai előtt! (32)

Az ilyen ellenvélemény, éppen azért, mert „emberi dolgok” gondolatait fölébe emeli „az Isten dolgainak”, a Sátán sugallatából ered. Ezért keményen elutasítja Jézus magától, még ha Péter tanítványi szerető szívéen át szólal is meg, és egyenesen halad az Isten rendelte úton. Nem rázta le magáról a Sátán uralmát, aki összetörten nem borult le még a kereszt előtt! (33)

Jézus az Ő tanítványait a keresztféle vivő úton vezeti. Engesztelő ereje a bűnösök javára csak az Ő szenvedéseinek van, senki másénak. De ahogy Ő megszenvedte a bűnös világnak ellenséges támadásait, úgy az övének is osztozniuk kell vele ebben. S aki ettől meg akarja kímélni magát, az „elveszti” az életét: nem „követheti” Őt és nem lehet Ővele közösségben. Csak ez az igazi élet! (34–35)

Mert, ha az ember a világ barátságát keresi és hozzáigazodik, ahelyett, hogy „magát megtagadva” Jézussal egy úton járna, ezzel sok mindent elérhet, de végül is rászédett ember lesz. „Mit használ” minden így szerzett előny és nyereség, ha közben elszenvedi az ember azt a nagy kárvallást, hogy odavész a lelke? Visszaváltani ezt az elvesztett, legfőbb értéket nem áll aztán már az ember hatalmában! (36–37)

És ha már a földi életben is kitűnik, milyen szerencsétlen csere Jézustól a magunk vélt érdekében a világhoz elfordulni, az örökkévalóságban egyszer majd a teljes mivoltában meglátszik ennek a tévedésnek a nagy balgatagsága. Amikor Jézus majd úgy jelenik meg, mint a dicsőség Ura, sokan siratni fogják rövidlátásukat, amellyel „szégyellték Őt” az emberek között. Maradjak híven az Ő oldala mellett! (38)

Hogy Jézus megjelenésével „az Isten országa eljött”, azt az Ő szavára hinniük kellett tanítványainak. De Ő azt is megígéri nekik, hogy egyesek közülük „látni” is fogják. Meg fogják érní „hatalommal” való megnyilatkozásait. Hitük akkor el fogja nyerni igazolását. De akár „látjuk” az Ő országának nyilvánvaló győzelmeit, akár nem, az Ő szava mindenképpen elég kell, hogy legyen nekünk! (1)

Egyelőre még nagyon súlyos próbatételek vártak Jézus tanítványainak hitére. Látniuk kellett az Ő megcsúfoltatását és megöletését. S ezért azzal erősíti meg őket, hogy néhány percre felragyogtatja előttük alázatosságába elrejtett földöntúli dicsőségét az Ő „elváltozásában”. Egy-egy pillantás az Ő előtündöklő fényességébe felvértezi híveinek lelkét a legnehezebb napok elviselésére is! (2-3)

Megdicsőült Uruk mellett „megjelennek” a tanítványoknak Mózes és Illyés, az ótestamentumi szövetségkötés és prófécia megsemmélyesítői is. Az tűnik ki ebből, hogy az ő szolgálatuk nem volt hiábavaló, sőt beteljesedett. Ők előkészítették az Isten országa eljövételét, Jézus immár elhozta annak valóságát. Akik Őt ismerik, már benne élhetnek annak csodálatos áldásaiban! (4)

Nagyon is érthető, hogy Péter és társai szerettek volna „hajlékot csinálni” és megtelepedni a megdicsőülés hegyén. „Jó nekünk itt lenni”, – mindig ez az emberi szív vallomása, amikor a világ harcaitól elvonulva belefelejtkezhetnek Jézus dicsőségének szemléletébe. De mégsem helyes az ilyen vágyakozás szava, mert az ilyen ünnepi órák csak ízeltőül adatnak, nem állandó élvezettel (5-6)

Jézus tanítványai is csak azért részesültek ebben a kiváltságos élményben, hogy új erőre kaphasson Jézusban való hitük. Akármit mond is majd Ő róla az emberek vádoló és gyalázkodó szava, itt megkapták Istennek világos bizonyágtételét Jézus mellett. S ha a titkok ködéből felénk zendül ez a menyyei szózat: „Ez az én szerelmes Fiam! Őt hallgassátok”, akkor erők lehetünk. (7)

Az ünnepi pillanatok elmúltak, s a látomás fénye szétfoszlott. Nem maradt más, mint „Jézus egyedül”. De Ő megmaradt. És ez elég lehetett az Ő tanítványainak. Ha megszokott régi alázatosságában és egyszerűségében is, de az övék volt és követhették Őt tovább, akármilyen rejtélyes utakon vezette is őket. Ne is kívánjunk mást látni, csak Ő maradjon mindig szemünk előtt! (8)

Titokban kellett maradnia annak, amit a tanítványok láttak, egészen Jézus feltámadásáig. Akkor következett el az Ő megdicsőülése, amely már nemcsak néhány pillanatra, hanem örökre, és nemcsak néhány kiválasztottnak, hanem minden híveinek szólt. Akkor megzavarodottan tanakodtak a tanítványok efelett. De húsvét óta már nem értelmetlen dolog ez előttünk! (9–10)

Azon is tűnődve okoskodtak a tanítványok, hogy hogyan jöhet el Jézusnak dicsőséges országlása, mielőtt annak az az előfutára elvégezné munkáját, akiben az Illyés prófétai lelkének kiújulását várták. Jézustól megtudják: ha eddig nem eszméltek is rá, ez már megtörtént! Nem történt az Isten tervei-
ben semmi mulasztás: minden feltétele megvan Jézus uralkodásának! (11–12)

Jézus más irányba tereli tanítványainak gondolatait. Az Ő föl nem ismert előfutára, Keresztelő János is gyászos véget ért. Ővele magával is rútul fognak elbánni az emberek. Ha erre nem gondolnának is hívei, Ő eszükbe juttatja: az Ő dicsőségének és uralkodásának az útja a megáldoztatás állomásán át vezet. „Így van megírva”. Ez az Istentől számunkra is kijelölt út! (12–13)

Ellenfeleikkel való nagy „versengésben” találta Jézus az Ő tanítványait, amikor a hegytetőről visszatért hozzájuk. Az „írástudók” nyilván kikezdték őket, s ők heves vitára szálltak azokkal, bizonyára lelkesen védelmezve Urukna igazát. Mintha Őneki az ilyen védelemre szüksége volna, s mintha effajta vitatkozásokkal bárkit is meg lehetne nyerni az Ő ügyének! Kerüljem az ilyen versengő vitákat! (14)

Közben pedig ott várakozott a fia gyógyulását kereső édesapa és hallgatta ezt a „versengést”. Milyen üres beszédnek tűnhetett fel neki az egész! Őt csak egy érdekelte volna: a ránehezedő nagy baj orvoslása. De erről a megindult vitatkozás egészen elterelte a figyelmet. Mielőtt szócsatákban akarnám hitemet megmutatni, nézzek körül: nem várja-e segítségemet egy szomorú szív? (17)

Jézus tanítványai „nem tudtak” a szerencsétlen fiún segíteni, amikor az édesapa Jézus távollétében hozzájuk fordult. A nagy vitatkozás valószínűleg arra volt jó, hogy emiatt a tehetetlenség miatt érzett szégyenkezésüket leplezzék el, talán maguk előtt is. De szavakkal nem lehet a tetteket pótolni! Inkább beszéljek kevesebbet Jézusról és az Ő igazságáról, de mutassam meg az Ő erejét életemben! (18)

Jézus panaszos szavaiból, amelyekkel tanítványainak szemükre hányja „hitetlenségüket”, megértem az Ő fájdalmainak sokaságát. Nemcsak ellenségeinek támadásai sebzik az Ő szívét. Saját híveit is nehéz neki „szenvednie”. Szeretetét és türelmét ők talán még sokkal nagyobb próbára teszik! Annál csodálatosabb az Ő hűsége, amellyel mégis „velük van”, ahelyett hogy sorsukra hagyná. (19)

Jézus közelségének hatásából, amelytől tombolni kezd a beteg fiú lelkét megszállva tartó gonosz lélek, meglátom az Ő hatalmának nagyságát. Mihelyt szemtől-szembe kerül vele a Gonosz, mintha máris vesztét érezné és még egyszer ki akarná adni utolsó dühét! Az ilyen gyötrelmes pillanatok után nem sokáig késik már gyógyító hatalmának a csodatétele! (20)

Abból a kérdésből, amellyel Jézus a szomorú édesapától fia szerencsétlenségének a történetét tudakozza, megismerem az Ő résztvevő irgalmának melegségét. Látni akarja a bajt egész nagyságában, hogy átérezhesse a benne szenvedőkkel együtt annak minden fájdalmát. Már maga az is csodálatos jótétemény, hogy várja és meghallgatja elébe boruló szívünk minden panaszát! (21)

Hit és hitetlenség sokszor keveredik el egymással úgy, ahogy azt a fia gyógyulásáért esengő édesapája szavaiban látom. Jézus „könyörülő” segítségét kéri nagy bajában, de még azzal a feltétellel: „Ha valamit tehetsz . . .” Bízuk is kérése meghallgattatásában, de kétségei is vannak annak lehetősége felől. Nem így hányódom-e imádságaimban én is gyakran a hit és a hitetlenség között? (22)

Pedig csak a hitnek szól az az isteni ígéret, amelylyel Jézus a hozzá könyörgő édesapának is válaszol. A kételkedés egészen bizonyosan csak árthat, soha semmi segítség nem fakad belőle! A „hivő” számára ellenben megnyílnak olyan lehetőségek, amelyek különben teljességgel el volnának zárva előle. Mi minden „lehetséges” volna számomra is hit által! (23)

Ezért a hit fölébe kell hogy kerekedjék minden hitetlenségnek, amint a nekibátorodó édesapája szavaiban is megfigyelhető. Megtanult hinni abban, hogy Jézus még az ő „hitetlenségében” is „segítségül lesz” neki! Nem várt addig hitével, amíg kétségei elmúlnak, hanem hittel vette fel a harcot azok ellen is. Csak el kell indulni a hitben, – az majd maga visz tovább! (24)

Jézus végre szavának egész súlyával és hatalmával nekiveti magát az ördögös fiúban lakozó gonosz léleknek. Alkuvást nem tűrő hangon „parancsolja” neki, hogy távozzék. És ez a parancsszó azonnal foganatos-sá válik. Szelídsége és alázatos-sága mögött mindig lássam ott ezt a mindenekre elégséges erőt és kérjek részt én is szabadító csodatételeiből! (25)

A gonosz lélektől való megtisztulás úgy megrázta és megviselte a fiút, hogy aléltságában először „megholtak” látszott. De Jézus „megfogva kezét” csakhamar talpraállította. Átmenetileg úgy tűnhetik fel, hogy az Ő beavatkozása csak még nagyobb bajt idéz fel. De milyen balgatagság elsietni az ítélezést! Megtisztult, új élet kezdődik hamarosan! (26–27)

A tanítványok kívánságára Jézus föltárja a titkát annak, miként részesülhetnek ők is az Ő hatalmában. Csak úgy, ha „böjtöléssel”, vagyis a maguk állandó megtagadásával kitárják lelküket „könyör-gésben” az Isten kiáradó ereje előtt. A maga kíván-ságának élő és Istennel való alázatos közösségét elhanyagoló ember erőtelenségre kárhoztatja ma-gát! (28–29)

A nyilvánosságot kerülve vonul most át Galileán Jézus az Ő tanítványaival. „Nem akará, hogy valaki megtudja.” Máskor kereste a nagy sokaságokkal való találkozást. De vannak neki mondanivalói, amelyek csak a már hozzá csatlakozottak benső köréhez szólanak. Őket külön iskolába fogja. Keressem ezt a vele való meghittebb együttlétet, amelyben legmélyebb titkait tárhatja fel! (30)

Nehéz leckék azok rendszerint, amelyekre Jézus az Ő tanítványainak ezt a benső körét tanítgatja. Az Ő kinszenvedéseiről és megáldoztatásáról beszél nekik, ami nélkül nem juthat el felmagasztaltatására. A távolabb álló sokaságnak erről nem beszélt, de a hozzá közel állókat be kellett avatnia a kereszt titkába. Ne lepjen meg, ha engem is ugyanebbe a szent tudományba vezet be! (31)

Még leghívebb tanítványainak szűk köre is megriadt ettől a tanítástól. „Nem értik vala.” Sőt annyira megzavarodtak tőle, hogy töprengő gondolataikat magukba zárva „féltek Őt megkérdezni” a dolog felől. Együtt érzek velük megdöbbenésükben. Én is visszariadok a kereszt nehéz leckéjétől. De nincs más hátra, mint mégis csak „megkérdezni Őt”. Idővel Ő megfelel minden kérdéssel (32)

Jézus tanítványai között is felütötte fejét az elsőbbség rangkérdése. Ők is emberek, mint a többiek, és az emberi életben szakadatlanul folyik a „vetekedés” akörül: „ki nagyobb?” De, ha Jézus tanítványai egymással elkezdenek efelett vetélkedni, ezt csak az Ő háta mögött tehetik meg. S amikor Ő számonkéri tőlük az elsőbbségért való versengést, megszágyenülten kell „hallgatniuk”. (33–34)

Az Ő tanítványaihoz semmiképpen nem illik az ilyen rangvita, mert Ő éppen ellenkező irányban akarná vezetni életüket, mint amerre a világ élete halad. Ő az alázatos szolgálat útját szabja elébük, mint az Isten szerint való érvényesülés egyetlen lehetséges útját. Ő maga is az ilyen szolgálatra szentelte oda magát. Hívei is csak ebben való „elsőségre” törekedhetnek. (35)

Az ilyen szolgálat nem kérdezi: jár-e érte elismerés, kitüntetés és rang. Csak azt nézi: hol van szükség a szeretet odaadó fáradozására? Ha egy egyszerű gyermek körül végzi is csak el senki által észre sem vett jótetteit, abban a boldog bizonyosságban végezheti el, hogy ez Jézusnak így kedves. S ami megegyezik az Ő jótetszésével, azon rajta van Isten örök jóváhagyása! (36–37)

Jézus tanítványai nem egyszer találkoznak olyan emberekkel, akiket nem úgy ismernek, mint maguk közé tartozókat, s akikben mégis Jézus erejét látják megnyilatkozni. Ilyenkor mindig hajlandók „eltiltani” az illetőket, mintha Jézus és az Ő munkája lefoglalható volna az „őket követők” társasága számára. Nagyobb pedig az Ő tábora, mint szűkkeblűségünkben gondolnók! (38)

Jézus arra tanít bennünket, hogy amíg valaki egyenesen nem fordul ellenünk az Őérette való szolgálatunkban, addig úgy tekintünk rá, mint szövetséges társunkra. Már azt is fogadjuk örömmel és abban is lássuk Jézus céljának előmozdítóját, aki nem akadályoz és támad bennünket az Ő követésében. Sokkal több embert kell testvérként a szívünkre ölelnünk! (39–40)

És arra is megnyitja Jézus a szemünket, hogy az Ő tanítványai csakugyan kapnak is lépten-nyomon olyan segítséget ismeretlen segítőtársaktól, amelyért hálásnak kell lenniük. Talán csekély dologról van szó. Talán csak „egy pohár vízről”. De Isten azt is úgy tartja számon, hogy azzal valaki az Ő ügyét segítette előbbre. Hálásan meg kell becsülni az ilyen jóakaratot! (41)

Az örök kárhozat félelmes valósága tűnik eléem Jézus komoly szavaiból. Van olyan végromlás, amelynek „férgé meg nem hal” és van Istennek olyan ítélete, amelynek „tüze el nem alszik”. Valóban jobb ebben az életben akármilyen veszteséget elszenvedni, vagy akár a legborzalmasabb halállal is kimúlni, mint örökre az ilyen elvettetés sorsára jutni!

Azokat fenyegeti Jézus szerint ez a veszedelem, akik „megbotránkoztatják” az Őbenne hívőket. Olyan szent az a munka, amelyet Ő híveinek akár legkisebbikének életében is végez, hogy azt útján hátráltatni vagy elgáncsolni csak Isten örök ítéletének a kockázatával lehet. (42)

De az Ő hívei sajátmaguk fejére is ugyanazt a veszedelmet vonhatják, ha életükben megtűrnek valamit, ami őket „megbotránkoztatja”. Mégha olyan becses dolog is, mint az épkezláb testi egészségük, akkor se engedjék, hogy akadályá legyen az üdvösség útján való előhaladásuknak! Különben eljátsszák azt! (43-46)

Nyilvánvaló, hogy jószágos szándék vezeti Jézust félelmes fenyegetéseiben is. Védeni akarja bűneimtől a mások és a magam legmagasabb érdekeit. Azért figyelmeztet a nagy veszedelemre, hogy megmentsen tőle!

KUZDJ A BŰN ELLEN!

Márk 9:47-50

Nemcsak a kezem, amely végrehajtja a bűnt, és nemcsak a lábam, mely utánavisz a kísértésnek, hanem már a szemem is, amely meglátja és megkívánja a rosszat, veszedelmes akadály lehet „az Isten országába való bemenetelemnek”. Inkább legyen látásomban korlátozottabb, és inkább maradjak tudatlan sok minden felől, semhogy az örök sötétségre jussak egyszer! (47-48)

Isten ítéletének örök tűzét úgy kerülhetem el, ha a bűn ellen való harcnak tüze már most ég és tisztít bennem. Ahogy a régi áldozatokhoz kellett a romlás ellen óvó só is, úgy csak az teheti Isten előtt kedves áldozattá életemet, ha ilyen szent „tűzzel sózatik meg”. Mit érne minden buzgólkodásom Isten előtt, ha a romlás csírái szabadon tenyészhetnének bennem? (49)

Semmi sem lehet jobb próbája annak, hogy ilyen „só van-e bennem”, mint az, hogy tudok-e „békében lenni” másokkal. Ebben a viszályokkal teljes világban, ahol a bűn egymás ellen fordítja az embereket, Isten a szeretet összhangzatos közösségét akarja építeni közöttünk. „Ízét vesztett só” az életem, ha én is a békételenséget szítom, ahelyett hogy gyógyítanám! (50)

A farizeusok azért kérdezték meg Jézust a házasság felbontásának lehetősége felől, hogy „megkísértsék Őt”. Zavarba akarták Őt hozni vele, mert valóban nem egyszerű kérdés. De sokan lehettek ott a Jézus köré gyülekezett sokaságban, akiket gyakorlatilag is nagyon közelről érintett ez a kérdés. Sok emberi gyötrődésnek és eltévelyedésnek a forrása az! (1-2)

Mózes törvénye, amelyet Jézus a farizeusok emlékezetébe idéz, nem tiltotta el a házasfelek elvadását, csak bizonyos szabályokhoz kötötte. És ugyanígy minden törvény, amely az emberek evilági életét általában rendezni akarja, módot kell hogy nyújtson arra, hogy az olyan házasság, amely már nem áldás, hanem átok az emberek életében, valahogy fel is bontathassék. (3-4)

De mindjárt arra is rámutat Jézus, hogy az ilyen rendelkezéseket az emberi életben pusztító bűn teszi szükségessé. Fájdalmas kényszerűség az, hogy lehetségesnek kell lennie ebben a világban a házassági válásnak. Az emberek „szívének keménysége” teszi csak szükségessé. Akik alázatosan szolgálnak Istennek és bűneiket is mindig meg tudják bánni előtte, azoknak nincs rá szükségük! (5)

Más az emberek együttélését szabályozó és időről időre változható törvény, és más az Istennek az a mindenkorra szóló rendelkezése, amelyet „a teremtés kezdete óta” beleírt az emberi természetbe. Lehet a maga nemében jó a házasság felbontását megengedő valamilyen törvény, de csak azért, mert az Isten szabta örök rendből már kikökönt emberek életét akarja szabályozni. (6)

Isten eredeti rendelkezése szerint a házasság olyan közössége férjnek és feleségnek, amelynél szorosabb nem is lehet ember és ember között. Ha két embert így „egybeszerkesztett Isten”, azoknak élete az Ő akarata szerint csak egyre szorosabb és mélyebb egység felé haladhat, de nem az egymástól való elszakadás felé. Eleitől fogva nem volt igazi házasság az, amely felbomlik! (7–9)

És ezért ha Jézust „megkérdezik e dolog felől” az Ő tanítványai, Ő csak egyet mondhat nekik: házastársak holtukig házastársak maradnak. Ennek a köteleknek felbontása jóvátehetetlen bűn és soha nem gyógyuló sebek maradnak utána. Aki nem az egész életre szóló frigynek tekinti, amikor benne él, vagy még csak előtte áll, az a „házasságtörés” bűnében vétkes! (11–12)

Jézus tanítványai jót akartak, amikor a gyermekeket „eltiltották” Mesterüktől és a szülőket, akik odahozták őket hozzá, „feddették”. Meg akarták Őt kímélni attól, hogy „az Isten országának” nagy munkájában ilyen látogatók zavarják. De csak azt árulták el ezzel, milyen távol járnak még gondolataik az övéitől. Ő a maga ügye számára fontosabbnak tartott egy-egy ismeretlen kis gyermeket, akire „kezét rávetheti”, hogy „megáldja”, mint a világban számottevő akármilyen nagyjelentőségű embereket!

És ebből az is kiviláglott, hogy általában csak olyan embereket használhat fel az Ő ügyének előbbrevitelében, akik „ilyenek”, mint az eléje hozott gyermekek. Nem kérdi: kinek mekkora a befolyása, a tudománya, a tekintélye? Az érdekli Őt: milyen kicsiny tud valaki lenni, amikor „az Isten országát fogadja”? Ami emberi nagysággal, súlylyal, hatalommal rendelkezik is valaki, el kell hogy felejtse azt Őelőtte! Azoké az Ő országa, akik kicsinységükből csak Őáltala keresnek felemeltetést!

Másképpen kell mérlegelnem mások életét is, a magamét is, amikor az Ő ügyéről van szó, mint ahogy különben tenném!

„Futva” jött oda Jézushoz és elébe „letérdelvén” adta elő kérdését az „örök élet” felől tusakodó ember. Látszik, hogy ez a kérdés a lelke mélyéig nyugtalanította. Valóban életkérdésévé vált ez neki. Ebben ajánlatos tőle példát vennem. Sok olyan kérdés mélyen foglalkoztat és izgat engem, amely pedig csak századsorban következhetnék az „örök élet” kérdése után! (17)

De Jézus elhárítja magától a hozzá forduló ember dicsérő tiszteletadását. Ő nem akarja magát „jó Mesternek” neveztetni, ha ez csak embernek szóló hajlongó hódolat, nem pedig az egyedül Istent megillető imádat. Ebből megérthetem, hogy az elébe boruló ember lelkileg még nem borult le egészen előtte. Jó megvizsgálnom: milyen feltétlen meghajlással járulok én elébe? (18)

A felelet is, amelyet Jézus a kérdésre ad, elutasításnak látszik. Mintha azt mondaná: nem mondhat semmi újat, amit a kérdező úgyis ne tudna már. Isten törvényének megtartása vezet el az „örök életre”. Valójában az az ígélet rejlett ebben, hogy aki rájött, hogy ezt az utat nem tudja megjárni, annak majd feltárja Ő az Isten kegyelmét. Azt keressem Őnála! (19)

„Jézus rátekintvén, megkedvelé őt.” Ez arra vall, hogy őszinte szívből fakadt a gazdag ifjúnak az a vallomása, hogy ő mindig „megtartotta” Isten törvényét. Ő valóban azt hitte, hogy megtartotta. Mégis hiányzott az Istennel való boldog közössége, az örök élet felől való bizonyossága. Sok jóhiszemű ember él ilyen képzelgés álmában, s nem tudja: mi hát a baja. (20)

„Egy fogyatkozásod van.” Bizonyára nemcsak egy volt! De Jézus elégnek tart egyet napfényre hozni, hogy annak próbájánál kitűnjék: milyen messze volt ez a gazdag ifjú Isten törvényének megtartásától. Próbáljon csak meg búcsút venni vagyonától! Mindjárt kitűnik: csakugyan Istent szolgálja-e teljes lelkével, ahogy Isten törvénye azt kívánja! Engem milyen próba elé állít? (21)

„Elméne búsán.” Nem tudhatjuk, vajon ráeszmélt-e a gazdag ifjú azonnal: milyen leleplezésben volt része. Még kevésbé tudhatjuk, mi lett aztán ennek folytatása az ő életében. Annyi bizonyos, hogy az igazság napfényre jött: igazában a vagyona szabott neki törvényt, nem az Isten törvényét uralta! Ne véljem, hogy Istent szolgálom, amikor talán egészen máson csüng a szívem! (23)

Nem okvetlenül kívánatos jó tehát a földi „gazdagság” és nem okvetlenül csapás az, ha valaki elveszti vagy soha el sem nyeri. Lehet súlyos veszedelem is: rettentően megnehezítheti „az Isten országába való bemenetelt”. Mit ér akkor minden ideig-óráig való előnye, ha ez az örökre kiható hátrány jár együtt vele? Lássam mindig tisztán ezt a kétes értékű, csalóka voltát! (23-24)

Az igazi veszedelem nem magában az evilági gazdagságban, hanem az emberi szívben van. Balgatóg módon elhiteti magával, hogy a gazdagság nyújt biztonságot és boldogságot. Beleesik a „gazdagságban bizás” szerencsétlen tévedésébe. Bálványistenévé magasztalja fel a vagyont, mintha abban lehetne örök menedéke. Az én bizodalمام csak az élő Istenre támaszkodjék! (24-25)

Öbenne van az egyetlen segítség magának a gazdagságnak a veszedelmei és az emberi szívnek végzetes eltévelyedései ellen is. Azt is, aki úgy rabjává válnék az evilági vagyon hazug káprázatának, hogy ez alól soha fel nem tudna szabadulni, Ő fel tudja szabadítani! Mivel mindenképpen „lehetetlen” az Isten országának üdvösségét emberi erővel elnyerni, csak Őtőle várjam azt! (26-27)

Nemcsak a gazdagságnak vannak meg a rettentő kísértései, hanem a róla való teljes lemondásnak is. Beleeshetik az ember abba a súlyos hibába, hogy ebből érdemet csinál és dicsekszik vele. Mintha Istent lekötelezte volna magának azzal, hogy „mindent elhagyva” elindult Jézus „követésére”. Vigyázzak: a látszólag alázatos lemondásból ne váljék nálam soha tetszelgő önteltség! (28)

Hiszen a szó komoly értelmében sohasem lemondás az, amit az ember Jézus szavára gyakorol. Sohasem lesz általa szegényebb, hanem csak gazdagabb. Még evilági értelemben sem éri általa károsodás, mert bőséges kárpótlásról gondoskodik Isten. És ezen felül vár még reá a „jövendő világon” az örök nyereség! Mindig csak az ember lehet Istennek hálás lekötelezettje. (29–30)

És az ember nem is illetékes fölmérni: vajon milyen nagy, vagy milyen kicsiny lemondásába került Jézus követése. Arról, ami nagyon nagy áldozatnak tűnik fel az emberi szem előtt, egyszer majd Isten színe előtt kitűnhetik, hogy sokkal kisebb lemondásba került, mint másoknak látszólag csekély lemondásuk. Az „elsőség” sorrendje egészen visszajára fordulhat! (31)

„Álmélkodással” és „félve” követték Jézust a tanítványok a Jeruzsálem felé vivő úton. Nem mindig gyönyörűség az Ő nyomdokaiban járni. Néha gyötrelmes sejtések nehezednek híveinek lelkére: vajon hova vezeti őket, és mi vár még rájuk. És ezt nem titkolja el előlem sem a róla szóló Ige, hanem világosan elémtárja, hogy fölkészülhessek rá és úgy kövessem Őt. (32)

Sőt maga Jézus határozottan igazolja tanítványainak szorongó előérzeteit és határozottan megmondja: „mik történnek majd vele”. Tisztában kell lenniük azzal, hogy Ő oda akarja áldozni életét csúfos megaláztatásra és szenvedésre, és aki vele tart, az osztozik az Ő sorsában. Nem lehet félreértés: a megfeszített Jézussal való együtt-szenvedésre kell elszánnom magamat! (32–34)

Dé afelől sem maradhat kétség Jézus tanítványainak lelkében, hogy ők mégis a dicsőség Urának a híveiül szegődtek el. „Harmadnapon feltámad” és minden mélység, amelyet meg kell járnia, csak átmeneti állomás a megdicsőülésnek e felé a magassága felé. Mindig és mindenekfelett azt az ígéretet hirdeti az Ige nekem, hogy jó úton járok, ha Ővele együttjárok! (34)

MIRE KIVÁNKOZOM?

Márk 10:35–37

Zebedeus fiainak a kérése, amellyel Jézushoz fordulnak, – amint ki fog tűnni, – balgatag és teljesíthetetlen kérés. De mielőtt ítélkezném fölöttük, lássam meg azt is, amiben mégis követendő példaim is lehetnek.

Maga az, hogy őszintén előadják kívánságukat Jézusnak, jó dolog bennük. Szabad az ő híveinek oktan kéréseikkel is hozzá fordulniuk. Ő majd kirostálja belőle, ami nem helyes. De legyen miből kirostálni! Semmit se rejtsek hát el előle, ami szívében vágyként felébred!

Az is kiviláglik kérésükből, hogy királyi székben ülő hatalmas Úrnak képzelik Jézust az Ő jövődő „dicsőségében”. Pedig hallották, amiket közelgő haláláról mondott nekik! Akármint viselkedik is vele szemben a világ, így kell Őt mindig látnom, mint a jövődő győzelmes Urát!

S magában abban a kívánságban is van valami eltanulni való, hogy majd az Ő „jobb és balkeze felől ülhessenek”. Nem akármilyen hatalomban, hanem a Jézus dicsőséges uralmában való osztozás vágya volt ez! Szégyenkezнем kell, hogy mennyivel silányabb vágyak élnek bennem!

Ezek az első tanítványok, ha gyarló testvéreim is, jó tükröt tárnak eléem!

Hideg zuhanyként hathatott a két tanítványra Jézus válasza. Ők az Ő dicsőségében való kitüntető részesedést kértek. Ő ellenben arról beszél, hogy az Ő szenvedéseinek a „poharában” és „kereszttségében” kell vele osztozniuk. Nagyralátó vágyaik helyett azzal kellene foglalkozniuk, hogy erre fel vannak-e eléggé készülve? Előtte is ez legyen tehát mindig a főkérdés! (38)

Még keményebb lecke lehetett a tanítványok számára az, hogy Jézus elhárítja magától kérésük teljesítését. Szenvédeéseiből bizonyára kijut a részük, de a megdicsőülésben való elsőbbséget nem ígérhet nekik. Efelől örök isteni végzések rendelkeznek! Nem játszhatik bele a kereszt felvevésébe és hordozásába semmilyen kialakult jutalom gondolata! (39-40)

Elégségesnek kellett lennie a Zebedeusfiak és Jézus minden tanítványa számára annyit tudni, hogy Jézusra a mennyei hatalomba való felmagasztaltatás vár. Mert ha emberi életének alázatosságában nem akart rendelkezni a „jobb és balkeze felől ülés” dolgában, afelől nem hagyott kétséget, hogy a királyi székben Ő fog ülni. Ezt tudnom elég lehet nekem is! (40)

Természetes, hogy Jakabnak és Jánosnak az első-ségre bejelentett igénye felkeltette a többi tanítvány „haragját”. Ilyen elsőségre nyilván ők is kívánczok voltak. Természetből fogva minden ember vetélytársa egymásnak. És ebből csak azért nem lesz örökös marakodás, mert egyeseknek sikerül az, ami nem sikerülhet mindenkinek: a többiek közül kiemelkedve uralkodni felettük. (41-42)

De jaj, ha csak ilyen erőszakos „hatalmaskodás” tartja fenn az emberi élet rendjét! Jézus egészen másfajta összetartó erőt akar belevinni abba: a szolgálatnak lelkét. Lehet vetélkedni az egymásért való felelősségvállalásban és fáradozásban is. És ahol ilyen vetélkedés folyik, ott lehet csak szép és boldog összhang az emberek közt. Az Ő tanítványainak ez a dolguk! (43-44)

És erről Jézus nemcsak beszél, hanem ennek Ő maga az élő példája. Ő a legelső helyet azzal akarta kivívni magának az emberek világában, hogy a legnagyobb szolgálatra áldozta oda érettük az életét. És ezzel nem is csak példát mutatott, áldozatos szolgálatát által azt a „váltságot” szerezte meg, amely megtöri bennünk az uralomvágy átkát és szabadokká tesz a szolgálatra. (45)

A vak Bartimeus alakjában kiábrázolva láthatom azt az emberi nyomorúságot, amelynek Jézus véget tud vetni. „Koldulván” ül az út szélén, mások segítségére utalva, képtelenül arra, hogy a maga lábán járjon dolgai után. Vannak, akiknek az élete segítség mások számára. De vannak, akik nemhogy képtelenek erre, de maguk is csak elősdihei a mások élete erejének és javainak. (46)

Bartimeus kiáltozásában jó példáját látom annak: mi a teendője az ilyen nyomorúságban tengődő embernek. Amikor Jézus közelgetéséről tudomást szerez, – és ezt is csak mások révén – megragadja az alkalmat és keresi szavával a közvetlen kapcsolatot az Ő „könyörülő” szeretetével. Az ilyen esengő felkiáltás az első önálló megnyilatkozása a léleknek. (47)

Abban az állhatatosságban pedig, amellyel Bartimeus kitart könyörgésében, biztatást látok arra, hogy lehet a gyógyulás útján járni. Máris egyre függetlenebbé válik a nyomorult koldus: hiába akarják elhallgattatni, ő most már nem másoktól vezeteti magát. Boldog ember az, aki nem törődve az-
zal, mit szólnak hozzá az emberek, Jézusba fogódzik reménységeivel! (48)

Ha Jézus körül voltak is olyanok, akik a vaknak kiáltozását el akarták hallgattatni, Ő maga megkönyörül rajta. És mert Ő így akarja, azért most már mindenki biztató szóval hozzá hívogatja a vak koldust, s ő maga is olyan bizalommal telik el, hogy még köntösét is ott hagyja nagy sietségében. Az Ő szavára egyszerre reményteljessé válik a reménytelen ember helyzete! (49-50)

Mielőtt megadná az óhajtott gyógyulást, Jézus hallani akarja a vak koldus határozott kérését. Csakugyan mást vár-e Őtőle, mint amit másoktól is remélhetne? Nyomorúságát csak tovább tengető alamizsna helyett szemevilága elnyerését meri-e kérni tőle? Csodálatos ajándékait csak olyan hitnek osztogatja, amely valóban csodálatos jótétetményt kér és vár Ő tőle. (51)

Szemevilágával együtt még valami ennél is nagyobb nyert el Bartimeus: magának Jézusnak az ismeretét, amivel be sem tudott egyszerre telni a lelke. Élvezhette volna elnyert látásának sok édes gyönyörűségét. De ő Jézust akarta látni s azért hozzá csatlakozva, „követi vala Őt az úton”. Nincs is neki nagyobb ajándéka annál, mint ha valakit befogad az Ő társaságába és kíséretébe. (52)

Jézus úgy rendelkezik híveinek minden tulajdonával, mint a sajátjával. Ha Jeruzsálembé való bevonulásához szüksége van háttas jószággra, nem jó zavarba amiatt, hogy neki semmije sincs evilági értelemben. Akad a közelben lakó valamelyik hívének házájánál. Elküld hát érte, mintha a magáé volna. Ha én az övé vagyok, akkor semmi sem úgy az enyém, hogy ne lenne az övé. (1-2)

Jézus elvárja, hogy hívei ezt az Ő rendelkezését szívbeli készséggel el is ismerjék. Számít arra, hogy amire Ő azt mondja, hogy „szüksége van rá”, azt nem is fogják megtagadni Őtőle. Nem erőszakos zsákmányként ragadoz magához hiveitől bármit is, hanem hódolatuk készséges adójaként fogadja el javaikat. Sokkal többet kaptam tőle, mint ameny nyit valaha adhatok neki! (3)

És Jézusnak ez a feltétlen rendelkezési joga érvényt is tud szerezni magának. Amit jeruzsálemi bevonulásakor le akart foglalni ismeretlen hívének tulajdonából, azt az örömmel át is engedte neki. Csak ideig-óráig ellenkeznek gyakran hívei az Ő akaratával, de aztán mindig szégyenkezve megbánják ezt és igyekeznek jóvátenni. Akkor vagyok boldog, ha nem ellenkezem egy percig sem! (4-6)

Szamárhátra ültetve Jézust, olyan tüntető hódolattal kísérik be tanítványai Jeruzsálem városába, ahogy bevonuló fejedelmeket szoktak körülujjongani. Nem ilyen külső ünneplést kíván Ő tanítványaitól, de ez egyszer elfogadta ezt is. Csak annak a belső hálának és tiszteletnek a jeladása volt ez, amelyet iránta éreztek. Ezzel kell részt vennem az Ő diadalmenetében minden nap. (7-8)

Isten küldötteként magasztalják Jézust az ünneplő menetben körülötte kiáltozó tanítványok. Még ezután kellett megtanulniok a legnehezebb leckét arról, hogy isteni méltósága és hatalma mennyire el tud rejtőzni szenvedései és megaláztatása mögött. De igazuk volt: „az Úr nevében jött” Ő. És ezt a vallomást visszhangoznia kell az én szívemnek is állandóan. (9)

Jézus személyével együtt azt az „országot” is ujjongva köszöntik lelkes tanítványai, amely vele együtt „jó az Úrnak nevében”. Milyen fogyatékos és sokban egyenesen téves fogalmaik voltak akkor még erről az „országról”! Nem látták még tisztán: mennyire más ez, mint az evilági fejedelmek országai. De abban igazuk volt, hogy „áldott” az Ő uralkodása. Boldog alattvalójaként áldjam én is érettel! (10)

A TERMÉKETLEN FUGEFA

Márk 11:11-14

Az ünnepre készülődő fővárosba és annak templomába bevonulva Jézus „mindent körülnézett”. Hogy mit látott, nemcsak a dolgok felszínén, hanem annak leple alatt is, az megérthető abból, hogy éjszakára nem maradt ott, hanem biztonsága kedvéért „kiméne Bethániába”. Azt látta, hogy az ellenséges elzárkózás már véglegessé vált, sőt támadásra készül ellene. (11)

Amikor másnap egy hazug módon gyümölcsöt ígérő lombos fügefában csalódnia kellett, mert éhségét csillapító gyümölcsöt nem talált rajta, ebben példázva látta azt a nagy fájdalmat, amelyet népének hitetlensége okozott neki. Hogy vágyakozott a lelke munkájának eredményét meglátni! És milyen jogosan elvárhatta volna szolgálatának megtermő gyümölcseit! (12-13)

A terméketlen gyümölcsfára lesújtó átkával örökre szemléletes példáját adta annak: milyen ítélet éri utol azokat, akik ilyen fájdalmas csalódást szenvednek neki. „Soha ne egyék gyümölcsöt rólad senki!” Aki nem termi meg az elvárható gyümölcsöt, attól elvétetik egyszer a lehetősége is annak, hogy valaha jóvátegye az elmulasztottakat. És senki sem tudhatja: meddig vár még Isten? (14)

Megcsodálom Jézus ellenállhatatlan hatalmát. Egymaga, minden fegyveres segítség nélkül, beszáll a jeruzsálemi templomban megtelepedett árusok egész hadával és „kiűzi” őket onnan. Átveszi a rendelkezést a szentély csarnokai felett, hogy legalább néhány órára megtisztítsa őket és senki nem mer ellene szólni. Megszégyenülten hátrál meg előtte a bűn! (15–16)

Jól tudom: megfellebbezhetetlen igazságában rejlik ez a hatalom. A templom helyiségeiben visszaélés volt piaci adás-vételt űzni, mert az „az imádság házának” épült. Ami másutt helyénvaló és tisztességes dolog volna is, „rablássá” válik, ha megzavarja az Isten előtti áhítat csendjét. Ki szállhatna vitára Jézussal, amikor Ő az Isten jogaiért lép fel ellenünk? (17)

Megértem azért Jézus ellenfeleinek leplezhetetlen zavarát is. Eltökélt szándékuk „elveszíteni” Őt, de hogyan hajtsák azt végre, amikor a nyilvánvaló igazság Őmellette szól és „az egész sokaság” is látja ezt? Sohasem tehetnék volna rá kezüket, ha Ő maga nem akarta volna így, amikor ennek ütött az órája. Nem ellenségeinek áldozata lett Ő, hanem Isten áldozati bányája! (18–19)

A kiszáradt fügefa látványa jó alkalmat nyújtott arra, hogy Jézus felújítsa tanítványai előtt néhány igazságot, amelyet már sokszor hallottak Őtőle. (20–21)

Az Ő parancsára olyan titokzatos erők léptek munkába a fügefa elszáradásában, amelyek tanítványainak is rendelkezésére állanak, ha van bennük hit. A hívő előtt lehetőségekké válnak olyan dolgok, amelyeket hit nélkül sohasem végezhetne el. Isten ereje munkálkodik általa és érette. (21–23)

Az Isten csodálatos erejét váró ez a hit az imádságban kell hogy megnyilatkozzék. Ami emberi erő számára lehetetlen, azt Őtőle lehet és kell bízva kérni. S az ilyen kérésre felel Ő meg csodálatos ajándékaival. Imádságban szólal meg és imádság által teljesedik ki a hit. (24)

De az ilyen imádság mindig csak bűnbocsánatból élhet. Nem azért felel rá Isten, mintha az ember azt megérdemelné, hanem annak ellenére, hogy nem érdemli meg. S ezért, aki bűneinek bocsánatát várja, nem lehet mások iránt sem meg nem bocsátó. Szeretetlen szívnek a hite nem hit! (25–26)

Nem hallottam-e ezeket elég sokszor?

A RENDEZETLEN MŰLT

Márk 11:27-30

Ha nem gáncsoskodó rosszakarat, hanem az igazság komoly keresése vezette volna Jézus ellenfeleit, nem kérdezték volna meg Őt: „micsoda hatalomra” támaszkodva szól és cselekszik. Tudhatták volna jól. Sohasem titkolta: az Ő mennyei Atyja küldte Őt és ruházta fel olyan felhatalmazással, amilyent soha más nem viselt az emberek között. De nem mindenki látja meg Jézus mögött Istent.

Jézus ellenfeleinek ez a vaksága büntetés volt azért, mert Istennek régebbi, Keresztelő János által küldött üzenete elől már elzárták a lelküket. Jézus előfutárában nem akarták meglátni Isten hírnökét, azért nem láthatták meg Jézusban Istennek teljes hatalmú Felkentjét. Nem lehet büntetlenül kitérni Isten szava elől. Aki nem felel rá, az lelki-leg eltompul iránta.

Jézus nem is hajlandó hát ellenfelei előtt feltárni a maga „hatalmának” titkát, míg nem rendezik előbb múltjuknak ezt a rendezetlen ügyét. Nyilatkoznak előbb ők Keresztelő János felől, akkor majd Ő is nyilatkozik sajátmaga felől. Nincs addig előbbre vezető út, míg megszégyenülten és megalázkodva vissza nem térünk oda, ahol egyszer elhajoltunk Istennek világos vezetésétől!

Az a viszontkérdés, amelyet Jézus nekiszégezett ellenfeleinek az ő számonkérő kérdésükre, sarokba szorította őket és leleplezte álnokságukat. „Nem tudnak” rá felelni, és pedig azért nem, mert komolyan nem is akarnak. Nem is érdekli őket az igazság, csak a maguk féltett érdekeit latolgatják.

Ha elismerik, hogy Keresztelő János szava Istentől való üzenet volt, akkor bűnösöknek bélyegzik magukat, mert hiszen „nem hittek neki”. Ilyen ítéletet csak nem mondhatnak ki magukra? Hova lesz akkor az ő nagy tekintélyük? Jaj, nincs nehezebb dolog, mint őszinte bűnvallomással megalázkodni Isten és emberek előtt egyaránt! (31)

Ha pedig tagadják Keresztelő Jánosnak Istentől küldött voltát, akkor maguk ellen zúdítják a nép tiltakozását, amely Isten „prófétájaként” tisztelte Jánost. Ezzel eljátsszák népszerűségüket s megint csak a tekintélyük látja kárát. Jaj, nehéz annak, aki mindenkinek igazat akar adni, csak hogy a maga érdekeit biztosítsa ezzel! (32)

Aki sem bűnbánatban nem akar megalázkodni, sem az emberek jó véleményét az igazság kedvéért nem meri kockára vetni, annak a számára Jézusnak nincs mondanivalója! (33)

Izráel népe lelki válságát rajzolja meg Jézus ebben a példázatban, de érthetnek belőle mindazok, akikre Isten rábízta az Ő ügyének szolgálatát.

Nagy tisztesség az ilyen megbízatás. Isten mindent megtett, hogy akiket az Ő szőlejébe beállít, ott jó munkát végezhessenek. És olyan szabadságot adott nekik, mint az a gazda, aki „elutazott”. Menyny örömük lehet munkájukban és milyen hálásaknak kell lenniük megbízatásukért! (1)

De soha nem felejtetik el mégsem, hogy csak megbízott szolgák. Istené a szőlő, amelyben dolgoznak és munkájuk eredményére Ő tart számot. „Küld” is időnként üzenetet, amely ezt a függésüket és felelősségüket eszükbe juttatja, ha netalán megféledeztek volna róla. (2)

Mégis megtörténik sokszor, hogy megféledeznek róla. Isten ügyét kisajátítják a maguk ügyévé. Isten szolgálatának a címén csak a maguk előnyét, hasznát és dicsőségét keresik. S az Isten üzeneteit, amelyek ebben kellemetlenül megzavarják őket, dacos következetességgel visszautasítják. (3-5)

Isten hosszútűréssel nézi ezt, de vigyázzak, mert egyszer véget ér türelme!

Emberi gazda a türelmességben soha nem megye el odáig, mint a példázatbeli szőlő ura. De Isten csakugyan így cselekedett: ahhoz a néphez, amely már annyi prófétáját visszautasította, az Ő „egyetlen szerelmes Fiát” küldötte el még egy utolsó üzenettel. Ennél többet már nem tehetett. De ezt megtette. S amióta Jézus eljött, senki ennél többet nem kívánhat már Istentől!

A példázatbeli szolgák gonoszságát csak tetőfokára emeli a gazda fiának megjelenése. Ha őt elteszik láb alól, úgy vélik, már végképpen maguk lesznek a szőlő urai. Ezért vele is kegyetlenül elbának. Amikor Jézus közeleg a bűnében Isten ellen fordult emberhez, az valóban az utolsó erőpróba alkalmá. Ha Őt ki lehetne vetni ebből a világból, akkor nyert ügye volna a bűnnek!

A példázatbeli történet szerint a gazda fiát csakugyan sikerült is megölni. De még így is a gazdái volt az utolsó szó s a gonosz munkásokat utolérte az ítélet: „elvesztek” és a helyüket mások foglalták el. A valóság pedig az, hogy Istennek egyszülött Fiát megölhették ugyan, de harmadnap feltámadott s azóta Ő uralkodik. Mi reménysége lehet annak, aki ellene fordul s nem hallgat rá?

Jézus között és népének megkeményedett szívű vezetői között már végképpen elmergesedett az ellentét. Ő világosan látja, hogy a régi prófécia szerint „az építőktől megvetett kővé” lett. Félrelöki Őt útjukból azok, akikre rá volt bízva az Isten házának építése az emberek között. Ez a fájdalmas látvány azóta is hányszor megismétlődött! Mintha hiába szólott és élt volna Jézus, nélküle akar élni a világ!

De ez mit sem változtat az Ő dolgán: a közelgő megaláztatás ellenére Ő mégis világosan látja, hogy az Isten ügye az emberek között Ő rajta sarkallik. Hiába „vetik meg az építők”, mégis Ő „lesz a szegelet fejevé”. A régi prófécia mindig újra be is teljesedett. A rosszul épített és ezért összeomlott falakat mindig csak Őhöz igazodva lehet újraépíteni!

Az ember és az Isten örök harcát látja ebben megnyilatkozni Jézus. Egy ideig úgy látszhatik, hogy az ember felülkerekedik: „elvetheti” azt, akit Isten „szegeletkőnek” szánt. De végül mégis mindig Isten diadalmaskodik. „Csodálatos ez a mi szemünk előtt”, ahogy a régi prófécia megmondotta, – de valóság. Isten az emberi bűnön át is utat tör az Ő akaratának!

Minden reményük meglehetett Jézus ellenfeleinek, hogy a császári adó kérdésével olyan választ csálnak ki belőle, hogy „megfoghatják őt a beszédben”. Ha a császár mellé áll, nemzete árulójának, ha a császár ellen szól, lázítónak bélyegezhetik. De hiába volt törvetésük, hiába volt hízelgő dicséretük, amellyel Jézust valamilyen vigyázatlan nyilatkozatra próbálták rávenni. Megszégyenültek.

Ők maguk voltak kénytelenek elismerni, hogy a császár uralma alatt élnek, s a császár pénze forog a kezükön. Jézus csak a természetes következményt vont le ebből, ami ellen senki nem szólhatott semmit: a császárnak meg kell adni, ami őt megilleti. Azóta nem lehet kétséges az Ő hívei előtt: amilyen uralom alatt élnek, azzal szemben alattvalói kötelességeik is vannak.

De ehhez hozzátett Jézus még valamit, amit nem kérdeztek ugyan tőle, de amit Ő mindennél fontosabbnak tartott. „Császárok” és mindenféle földi hatalmasságok uralmának fölötte áll az Isten uralma, akinek mindenünkkel tartozunk. Egész életünk, egész valónk készséges odaadásával az Ő dicsőségének kell adóznunk. Szabad ember az, aki földi urait is Isten kedvéért szolgálja!

A sadduceusoknak Jézus ellen való fölvonulása nem volt őszinte dolog. Ha nekik komoly nehézséget okozott a halottak föltámadásának ésszel föl nem fogható titokzatossága, miért nem szállnak vitába szövetségestársaikkal, akikkel együtt vonulnak fel Jézus ellen? Hiszen azok is vallották a föltámadást! Azokkal mégis jól össze tudnak fogni Jézus ellen? Ritkán őszinték a hit értelmi nehézségei!

A sadduceusok által fölvetett kérdés mesterkélt-sége is rögtön fölismerhető. Még földi viszonylatban is egészen valószínűtlen esetet agyalnak ki, hogy aztán azt átvigyék a földöntúli élet titokzatos viszonylatai közé. Erőltetetten gyártott nehézségek az ilyenek. Csak arra jók, hogy az emberi elmesség fitogtassa magát bennük, de arra nem alkalmasak, hogy a megoldáshoz bárkit is közelebb vigyenek.

Mindenestől fogva fennhéjázó a sadduceusok fellépése. Úgy adják elő kérdésüket, mint akik bizonyosak, hogy zavarba fogják hozni Jézust és nevetségessé fogják tenni a halottak feltámadásának hitét. Akinek komoly hitbeli nehézségei vannak, az nem így keresi kérdéseire a feleletet, hanem alázatos vágyakozással. Az nem is ellenfélként áll oda Jézus elé, hanem készséges tanítványként.

VAN FELTÁMADÁSI

Márk 12:24-27

„Nem ismeritek... az Istennek hatalmát”. Ez volt a sadduceusok „tévelygésének” egyik oka, Jézus szerint. A halottak feltámadása azért tűnt fel képtelenségnek előttük, mert csak ezt a földi, természeti világot tartották szem előtt, holott Istennek „hatalmában” áll egészen másfajta, előttünk ismeretlen világokat is benépesíteni teremtményeivel. Azzal, amit a mi mostani életünkben látunk, nincs kimerítve az Ő munkája. Egészen megfoghatatlan meglepetéseket tartogat még számunkra ezen túl! (25)

„Nem ismeritek az írásokat”. Ez volt a másik oka annak Jézus szerint, hogy a sadduceusok elfogadhatatlannak tartották a feltámadást. Mert ha az Ótestamentum kifejezetten nem hirdette is még ezt a dicsőséges ígéretet, annak igazsága mégis ki-világlott az egésznek tanításából. Hiszen kitetszett belőle, hogy Isten szövetséget köt az Ő választottaival: az ő Istenük. S akiknek így odaadja magát Isten, azok fölött nem a halál, hanem Ő mondja ki az utolsó szót! Örökre élnek azok, akik Őbenne élnek! (26-27)

Az „írásokat” megismerve ismerhetem meg „az Istennek hatalmát” is, s akkor a halálon át is dicsőség felé vezet az utam!

A LEGNAGYOBB PARANC SOLAT

Márk 12:28-31

„Melyik az első minden parancsolatok közt?” Az „írástudónak” ez a kérdése komoly kérdés volt. Isten parancsolatai valóban nem rendetlen halmaza a sokféle törvénynek. Van köztük olyan, amely előbbre való, s van olyan, amely aztán szinte magától következik az ilyen előbbre valóból. Jó, ha tudunk egy olyanról, amely mind a többi magába foglalja. Így áll előttünk legvilágosabban Isten akarat. (28)

„Szeressed az Urat, a te Istenedet.” Ezzel Jézus örökre megadta a feleletet a felvetett kérdésre. Mivel Isten egyetlen, akin kívül nincs Isten, a maga számára követeli az embert és pedig nem kényszeredett hódolatra, hanem teljes szívvel-lélekkel való boldog odaadásra. Minden egyéb csak ebből következő részlet-engedelmesség. De nélkül nem érne semmit semmilyen parancsolat megtartása. (29-30)

„Szeresd felebarátodat...” Ezt is kiemeli még Jézus, hogy kiegészítse vele az „első parancsolatot”. Nem tesz hozzá vele semmi újat, mintha nélkül az hiányos volna. Aki Istent igazán szereti, az ezt a szeretetet felebarátján át mutatja meg. De éppen ez a fontos, hogy megmutassa. A felebarát szeretete nélkül Isten szeretete csak üres szólam vagy hangulat, de nem valóság! (31)

„Mester, igazán mondad . . .” Jézusnak a legfőbb parancsolat kérdésében elhangzott válasza önkéntelen helyeslést váltott ki a kérdést feltevő írástudó lelkéből. S aki egyszer Jézus megvilágításában látja az Istenhez való viszonyát, az többé nem is láthatja másként. Olyan világos az Ő igazsága, mint a napfény. Egy Istenünk van, – csak az övé lehet az az egy élet, amelyet tőle kaptunk! (32)

„Többet ér minden áldozatnál . . .” Jézus szavainak világánál kitűnik minden egyébnek a silánysága, amivel az ember Isten jótetszését igyekeznék keresni. Mit ér Isten előtt akármilyen szent szertartások és áldozatok bemutatása? Nem lehet Őt ilyen aprópénzzel kifizetni, amikor Ő egész szívünk szeretetét kívánja tőlünk és egész életünk egyetlen Ura, Istene akar lenni! (33)

„Nem messze vagy az Isten országától!” Boldog, akiről ez elmondható, mint az „írástudóról”, aki azonnal megértette és elfogadta Jézus tanítását. De még boldogabb az, akiben meg is valósul annak igazsága. Mert közel lenni az Isten országához még nem annyi, mint benne élni. Benne csak az él, aki nemcsak tudja: Isten a szíve odaadását várja tőle, hanem oda is adja magát neki örökre. (34)

„Dávidnak Fia” volt az a cím, amelyen a várva várt Krisztust, Isten Felkentjét emlegették az „írás-tudók” s az ő nyomukban mások is. A hajdani dicsőséges uralkodó ivadékát várták az Eljövendőben. S mert Jézus nem úgy lépett fel, mint evilági uralomra törő fejedelem, aki földi szabadítást és jólétet hoz, azért nem ismerték föl benne a Krisztust. Ő másfajta ország királya akart lenni!

Ezért idézi hallgatóinak emlékezetébe Dávid királynak tulajdon zsoltáros szavait, amelyekben „Urának” nevezi azt az Eljövendőt, aki által Isten országolni fog. Már az ő szeme előtt is úgy jelent tehát meg a Krisztus, mint aki nem egyszerűen földi trónuson ülő ember-ivadéka, hanem az Isten „jobb keze felől ülő”, mennyei hatalommal uralkodó, titokzatos Ūr!

Emberi elgondolásoknak és Isten gondolatának örök ellentéte ez. Mi emberek mindig beleesünk abba a tévelygésbe, hogy evilági módokon várjuk kérdéseink megoldását. S ezért Jézusban mindig újra megütközünk, aki olyan más módokon építi és viszi győzelemre az Ő országát. Csak az ismerte fel Őbenne igazán az Isten Krisztusát, aki egészen rá tudja hagyni: legyen Ő Ūr, ahogyan Ő akar!

Jézus nem mondhatta azt hallgatóinak, hogy kövessék lelki vezetőiket, az írástudókat, hanem arra kellett intenie őket, hogy „őrizkedjenek” tőlük. Áldozataivá lettek azoknak a kísértéseknek, amelyek a lelki vezetőket meg szokták környékezni.

Hatalmába kerítette őket a hiúság bűne. Azt a megkülönböztetett tiszteletet, amely kijárt nekik, élvezettel fogadták és egyenesen keresték. Nem alázkodatos szolgák voltak már az Isten keze alatt, hanem főszemélyeknek érezték magukat, akiket hódolat illet meg. (38-39)

Erőt vett rajtuk a haszonlesés bűne. Joggal elvárhatták, hogy lelki szolgálataikért mások gondoskodjanak az ő testi szükségégeikről. De ők visszaéltek ezzel a jogukkal és mohón kihasználták azoknak áldozatkészségét, akiké kihasználható volt. (40)

Megrontotta őket a képmutatás bűne is. Nekik példaadással kellett mások előtt járniuk. Igyekeztek hát látszat szerint mutatni a jó példát, még ha e mögött a „színből” való kegyeskedés mögött nem rejtett is életük igaz valósága. (40)

Imádkozzam lelki vezetőimért, hogy az ilyen kísértéseket le tudják győzni és ne jussanak „súlyosabb ítéletre” Isten színe előtt!

Ahogy akkor „nézi vala” Jézus a templomi persely mellett elvonulók adakozását, nem úgy figyel-e láthatatlan szemtanúként ma is a mi adakozásunkat? És nem volna-e jó erre mindig gondolnunk, ahelyett hogy azzal törődnénk: mit szólnak hozzá az emberek, akik látják és tudják adakozásunkat?

Mennyi örömünk lehetne így sok „kétfüllérnyi” adományunkban is. Ha elszomorít is az, hogy nem adhatunk sokkal többet, csak Jézus tekintete nyugodjék meg jótetszéssel adományunkon! Ha Ő azt látja, hogy „amink csak van”, azzal mindenestől fogva Istennek akarunk szolgálni, kedves áldozat lesz Őelőtte az is, ami emberek szemében elenyészően kevés és figyelemre sem méltó.

És milyen sokszor szégyenkeznénk így látszólagos nagy adományaink miatt is. Ha az emberek megcsodálnak is érte és mi magunk is hajlandók volnánk megdicsérni magunkat áldozatkészségünkért, mit ér ez, ha Ő világosan látja, hogy csak a „fölöslegünk” adtuk és komoly áldozatunkba egyáltalán nem került? Ami látszatra sok, az nagyon kicsivé zsugorodhatik össze így!

Érezem hát magamon az Ő tekintetét és keresem mindig az Ő tetszését!

Ne ejtsen bűvöletébe semmilyen evilági ragyogás! Még az Isten dicsőségére emelt jeruzsálemi templom is, akármilyen hatalmasak voltak „kövei” és „épületei”, elmúlásra volt ítélve. És minden, amit emberi igyekezet épített, ebben a világban, a legszebb és legszentebb alkotás is, magában hordja a megsemmisülés ítéletének csíráit. Függeszsem lelkemet inkább az örökkévalóság igazán maradandó szépségeire! (1-2)

Ne nyugtalanítsák lelkemet a jövőendő elrejtett titkai. Örök emberi kíváncsiság az, amely szeretne belelátni Isten terveinek az időrendjébe: mi, mikor fog elkövetkezni és milyen „jelekből” mi olvasható ki? Pedig az ilyen kérdések válasz nélkül maradnak. Vannak titkok, amelyeket alázatosan rá kell hagyni Istenre. Vezettessem magamat nyugodt lélekkel tovább az Ő keze által! (3-4)

Ne hagyjam „elhitetni” magamat hamis Krisztusok által. Sokan támadnak az idők során, akik úgy lépnek fel, mintha ők pótolhatnák és megadhatnák e világnak azt a boldogságot, amelyre csak Ő vezethet el. Keserves csalódás vár mindazokra, akik utánuk szédülnek. Mások az ilyen nyomorult utánzatok és más az igazi Krisztus! Maradjak mindig híven az Ő közelében! (5-6)

„Ez még nem a vég.” Jönnek napok, előre megmondotta Jézus, amikor tanítványai már azt hinnék „megrémmült” lelkükben, hogy elérkezett mindennek a vége. Háborúságok és forrongások zűrzavarában minden összeomlani látszik. Pedig ezek csak átmeneti zavarok, amelyeken át tovább halad az út Isten tervei szerint. „Meg kell lenniök”, de el is múlnak megint. Ne rémül dözzem miattuk! (7-8)

„Vigyázzatok magatokra!” Jézus híveinek arra legyen gondjuk az ilyen „nyomorúságok” idején, hogy azok kárt ne tegyenek az ő hűségükben. Nagy felfordulások napjaiban az ő helyzetük különösen megnehezedhetik. „Bizonyosságukért” sok támadás és bántalom érheti őket. De nekik állaniuk kell az ilyen próbákat. Ezzel is csak annál hathatósabbá válik az ő „bizonyosságuk”. Kérjek Istentől erőt ehhez! (9)

„Előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak.” Nem érkezik el a „vég”, míg „minden pogányokhoz” el nem jutott Isten megváltó kegyelmének örömhíre. Minden zűrzavaron át afelé vezeti Isten a világot, hogy az egész földet beragyogja az Ő világossága. Ez a végső cél, minden egyéb csak állomás ennek az útján. Akármilyen nehéz napokat kell is elszenvednem útközben, ehhez visznek közelebb! (10)

Jézus afelől biztosítja tanítványait, hogy a legveszedelmesebb helyzetekben sem lesznek sohasem magukra hagyatva. Fogságba juthatnak, ellenséges kezekre „átadhatják” őket, de mindig, mindenütt velük lesz a Szent Lélek. Külső szabadulást ez nem biztosít ugyan nekik, de elégséges erőt adhat a helytálláshoz, mindenek győzelmes elviseléséhez. „Aggodalmaskodásnak” ezért ne legyen helye a szívemben! (11)

Egyébként azonban felkészíti Jézus a tanítványait arra, hogy nagyon magukra maradhatnak, ha válságosra fordul a helyzetük. A hozzájuk legközelebb állók is cserben hagyhatják őket, sőt ellenük fordulhatnak. A leghűségesebb szívekben is csalódva, sokszor egészen magányosan kell állaniuk nehéz harcaikat. Ezért kell teljes bizalommal a Szent Lélek mindvégig hűséges segítségére támaszkodnom! (12)

Ebben a magányos harcukban biztatja Jézus tanítványait a győzelem ígéretével. Csak legyenek „mindvégig” állhatatosak, akár egy egész világ gyűlöletével szemben, biztos a „megtartatásuk”. Ha mindenki ellenségükké válik is, Isten egymaga elég ahhoz, hogy megőrizze és átmentse őket minden veszedelmen. Reá bízva hát magamat, csak egyre vigyázzak: hogy „megmaradjak” az Őhozzá való hűségben! (13)

A régi próféciából tudni lehetett, hogy az ellenséges pogányság „pusztító utálatossága” be fog telepedni magának Istennek a szentélyébe is, hogy azt megfertőzze, és ezzel ütni fog az Isten elkövetkezendő ítéletének az órája. „Akkor fusson” a meggyalázott templom közeléből mindenki, aki menteni akarja az életét! Valahányszor emberemelte bálványok szentségtelenítik meg Isten imádásának ügyét, mindig tudni kell: közel van az Ő ítélete! Balgata az, aki ilyenkor nyugodt biztonságba álmodja magát! Máris összeomlóban van az olyan világ, amely Isten sérthetetlen jogait lábbal tapodja! (14)

A közelgő ítélet elől menekülők, így szól az intelem, siessenek és ne késleltessék magukat semmitől sem, ami visszahúzná szívüket a pusztulásra ítélt világhoz. Aki nem tud határozottan elszakadni a pogányságtól megfertőzött szent város javaitól, maga is odaveszhet annak pusztulásában. Amikor közeleg Isten ítélete egy megromlott világra, mindig azok mentik meg a lelküket, akik mást nem is akarnak megmenteni. Tudnom kell búcsút venni mindentől, ami ehhez a világhoz köt, hogy vele együtt engem is ne érjen utol az ítélet! (15–16)

Amikor Jézus Istennek e világra elkövetkező ítéleteiről beszél, ebből is kiviláglik Istennek az az irgalmassága, amely Őbenne testet öltött.

Fáj neki az ítélet napjaiban élők minden szenvedése. S ha vannak köztük olyanok, akikre sokszorosan ránehezednek majd az átélt borzalmak, – „terhes és szoptató asszonyok”, – érettük különösen feljajdul a szíve. Valóban nem szívesen hirdeti az eljövendő ítéletet! Bárcsak mást hirdethetnel (17)

Szeretné, ha legalább annyira, amennyire lehetséges, megkevesbednének az ítéletnapok példátlan szenvedései. Imádkozzanak az emberek, hogy legalább ne a téli időszak borzalmaitól tetézve kelljen átélniük azokat a rettentő napokat! Minden kis könnyebbség is jótétemény volna. (18–19)

És azzal vigasztalja híveit, hogy az ítélet leg súlyosabb napjaiban is gondosan vigyáz Isten az Ő „választottaira”, hogy el ne vesszenek. Úgy mérsékli a próbákat, és úgy szab határt azok tartamának, hogy közülök egy is össze ne roppanjon azok súlya alatt. Ítéleteiben sem a féktelen harag vezeti Őt! (20)

Azért félelmetes Isten az Ő ítéleteiben, mert ilyen irgalmas Istennek ismerhetjük Őt. Megcsúfolt irgalmasságáért tart ítéletet!

Azoknak az ítéletes napoknak az izgalmaiban, amelyeken át Isten a végső ítélet felé vezeti a világot, könnyen történhetnek szerencsétlen megtévesztések. Előállhatnak álkrisztusok és káprázatos fellépésükkel sokaknak fejét elcsavarhatják. Mintha ők hozhatnák el minden kérdés végső megoldását és rendezését! Mintha túltennének még az igazi Krisztuson is! Ő „megmondotta előre”! (21–23)

Az ilyen ámitások aztán szétfoszlanak s a világ folytatja válságokkal tele útját. De egyszer majd elérkezik végső állomásához, ahonnan már nincs tovább. Akkor összeomlik a látható világnak az az egész állványzata, amely mögött Isten az Ő marandó épületét elkészíti. Ebből a végső ítéletből csak ízelítőt adhat egy-egy korszak, de az maga minden korszaknak a végét jelenti. (24–25)

Akkor teljesedik majd be a Krisztus visszatérésének ígérete. Hamis utánzatai helyett Ő maga fog akkor megjelenni igaz élő valóságában, hogy ki mondja minden ügyben a várva várt utolsó és örökre érvényes szót. S az Ő „választottait” Ő maga fogja „egybegyűjteni” mennyei hatalmával. Ne futkossanak hát se erre, se arra, hanem nyugodtan várják Őt. Ha megjön, tudni fogják! (26–27)

„Közel van, az ajtó előtt...” Krisztus végső eljövételét jó nem okvetlenül a távoli jövő látóhatárán elképzelni. Vannak előjelek, amelyek azt mutatják, hogy a világ már megérett az Ő ítéletére. Jó már a jelenbeli „nemzetség” életét olyan összezavardottnak látni, hogy csak az Ő végső beavatkozása teremthet rendet a nagy zűrzavarban. Legyek készen bármely pillanatban fogadni Őt! (28-30)

„Arról a nappalról és óráról senki semmit sem tud.” Ezért mégsem jó Krisztus visszajövetelének időpontjáról képzelődni. Annak titkát az Atya magának tartotta fenn az Ő örök végzéseiben és ebbe a titokba belekíváncsiskodni ezért szentségtörés. Jöhet a végső leszámolás holnap is, de jöhet évezredek múlva is! Ez is csak azt jelenti, hogy állandóan készen kell lennem jövetelére. (32)

„Az én beszédeim soha el nem múlnak.” Megdőlhet minden emberi számítás és elmúlhatik egyik évezred a másik után úgy, mintha Krisztus visszajövele csak csalóka ábránd volna. De ha „az ég és a föld” elmúlnék is, az Ő ígéretei akkor is érvényesek maradnak és egyszer egészen bizonyosan szemtől szembe kerül ez a világ az Ő ítéletével. Megint csak: készüljek erre a napra! (31)

Itt élén ebben a világban és „nem tudván, mikor jön el az idő”, amelyre az Úr megígérte visszajövetelét, hasonlók vagyunk a bizonytalan időkre magukra maradt szolgákhoz.

Ebben a helyzetben nagy a restség kísértése. Eláltathatjuk magunkat azzal, hogy van még időnk bőven. Hasonlókká lehetünk azokhoz a szolgákhoz, akiket hirtelen hazaérkezett gazdájuk „aludva talált”. Ebből a kényelmeskedő semmittevésből van bennünk elegendő! Mintha az Úr nem „szabta volna meg kinek-kinek a maga dolgát”, amelyet nap nap után el kell végeznie! (35-36)

Mentségünk nem lehet, mert Ő jó előre figyelmeztetett erre a veszedelmes kísértésre. „Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzatok!” Lelkünkre kötötte az állandó éberséget, amely nem számítgatja: korán vagy későn érkezik-e meg a gazda, hanem mindig egyforma hűséggel forgolódik az Őtőle kapott megbízatásokban. Nem rajta múlik, ha valakit mégis elnyom a rest álom. (33)

Még azt is nyomatékosan kiemelte, hogy „vigyázásra” intő figyelmeztetése „mindenkinek” szól. Mintha egyenesen reám szegeznék tekintetét és úgy mondaná! (37)

Bepillantást nyerek Jézus ellenségeinek jeruzsálemi boszorkánykonyhájába. Már elvégzett szándékuk az, hogy megölik őt, csak azon „tanakodnak” még, milyen „csalárdsággal” hajtsák végre szándékukat. Valamilyen megoldást kell találniuk arra a nehézségre, hogy éppen szent ünnepnapok közelednek és a „nép felzendülne” az ünnep megrontásáért. Mások kedvéért felöltött istenes látszatok jól összeférnek így a megátalkodott istentelenséggel. Jézus ellen legelszántabb támadásra készülő emberek is lehetnek külsőleg szent szokások és szabályok gondos követői! (1-2)

Bepillantást nyerek Jézus híveinek egy bethániai otthonába is. Ott hűséges jóbarátok szeretete veszi körül és harcai közben megpihenve új erőt gyűjthet. Sőt olyan hódolatban van része, amely kárpótlás lehet számára ellenségeinek ármánykodó gyűlöletéért. Van olyan hálás híve, aki ragaszkodó hálájának megmutatásáért reá pazarolja ritka drágaságként őrzött „nárdusolaját” is. S akik ilyen megkapó külső jelét nem adták is, ugyanolyan odaadással csüngöttek rajta ott. Inkább hasonlítsak ennek az egyszerű háznépnek az őszinte tagjaihoz, mint a végzetes úton járó nagytekintélyű képmutatókhoz! (3)

A „háborgó” gáncsoskodók jól fel tudják hánytorgatni, mennyi jót lehetett volna tenni a szegények megsegítésére annak a Jézus iránti hódolatban elpazarolt kenetnek az árával. De vajon megtették volna, ha az a drágaság az ő tulajdonukban lett volna? Aki igazán utat akar mutatni másoknak a jótetre, nem akadékoskodó bírálat szavaival, hanem példaadó tettekkel kell, hogy megtegye ezt! (4-5)

Jézus szavaiból kitűnik, hogy sohasem szabad elmentésbe állítani az Őiránta való hódoló szeretet és a szűkölködőkről gondoskodó szeretet megnyilatkozásait. Nem válaszútnak két ága ez, hogy vagy-vagy kérdése elé volnánk állítva. Szükséget szenvedő testvéreink iránt is akkor leszünk a legáldozatkészebbek, ha mindenünket oda tudjuk szentelni az Ő dicsőségére! (6-7)

Amíg Jézus itt járt e földön, egyenesen az Ő személye iránt nyilatkozhatott meg híveinek a ragaszkodása úgy, hogy annak emlékezete örökre fennmaradhat példaadásképpen. Amióta láthatóan nincs már közöttünk, azóta megváltozott a helyzet: aki valamivel Őneki akar hódolni, azokra költse el, akiknek az ügyét Ő ránk bízta. Ezt fogadja el Ő úgy, mintha Őneki magának adtuk volna! (8-9)

Egy-két egyszerű szóval számol csak be róla az evangélista, pedig a legmeggrázóbb történetek egyike, amelyek e világon lejátszódtak: Jézus legszűkebb tanítványi körének egy tagja elindul, hogy árulásával kivegye részét az Ő megöletésének művéből. Hiába próbálom elképzelni, milyen összeomlás mehetett végbe Judás lelkében, hogy ilyen útra sodródott. Csak intsen alázatosságra példája: ez is lehetséges! (10)

Érthető, ha Jézus ellenségeinek táborában „örvendezést” keltett egy ilyen váratlan szövetséges és cinkostárs ajánlkozása. Mindig az biztosítja az Ő ellenségeinek győzelmeit, ha saját táborában találunk kezükre játszó segítő társakat. S ezért hívei elsősorban ne is a kívülállók fenyegetéseitől féljenek, hanem a saját soraikban mutatkozó gyöngeiségektől és hűtlenségektől! (11)

Meg is fizetik Judást az árulásért. Ha nem is valami nagy bőkezűséggel, de mégis olyan összeggel, amely tovább serkenthette az elhatározott bűn elkövetésére. Szégyenletes bér az ilyen, és jól tudhatjuk Judás esetéből is, hogy végül semmi köszönet sincs benne. De milyen sokszor csábítanak a Jézussal ellenséges világ jutalmai a megtántorodásra! Utálattal forduljak el tőlük mindig! (11)

Népének az Egyiptomból való hajdani csodálatos szabadulását Jézus is éppúgy megünnepli a „húsvéti bárány” emlékvacsorájával, mint mások. Ő éppen most készül mint „Isten báránya” egy sokkal csodálatosabb szabadulást szerezni az egész világnak a maga halálba áldozásával. De azt az ótestamentumi szent történetet, amely ennek a prófétai kiábrázolása volt, megbecsüli és így kell nekünk is tennünk.

A húsvéti vacsora a legbensőségesebb családi közösség eseménye volt. Sem Jézus, sem a tanítványai nem ünnepelhették meg saját családi otthonuk körében. Ehelyett ők egymás számára nyújtottak olyan családi közösséget, amelyben letelepedhettek az emlékvacsorához. Az a meghitt kör, amely Őkörülötte alakul ki, szorosabb egységbe foglalja tagjait, mint a vérszerinti család!

Vándorútján Jeruzsálemben járva Jézus, ott sem rendelkezhetett saját otthonnal. Hiszen egyebütt sem volt saját otthona. De azért nem marad hajléktalanul az emlékvacsora estéjére. Akárhány híve van, akiknek mindegyike szívesen átengedi neki „berendezett” „vacsorázó házat”. Csak üzennie kell és megnyílik a kívánt hajlék számára! Ami az Ő híveié, az mind az Ő parancsa alatt áll!

Az asztalfőn ülő Jézusra tekintek és elszorul a szívem az Ő fájdalmának láttára. Ő jól tudja és nem is titkolja el, hogy áruló van tanítványainak legszűkebb körében is. Azok közt is, akikre szeretetének legbőszégebb ajándékait pazarolta, akadáhatott olyan, aki gyilkosainak pártjára állott. Mi fájhat neki jobban, mint a tanítványi álarc mögött rejtőző ilyen hálátlanság és hűtlenség! (17–18)

Végignézek a tanítványok során és megriadásukból készségesen tanulok. Amikor megtudják, hogy áruló is van közöttük, nem azt találgatják, vajon ez, vagy amaz esett-e bele a bűnbe, hanem elborzadva kérdi mindegyikük: csak nem rólam van szó? Másoknak gyanú alá helyezése helyett mindig ezt a magam felé forduló önvizsgálatot gyakoroljam. Ez őrizhet meg a bukástól! (19–20)

És föltekintek a mindeneket igazgató és megítélő Istenhez, ahova Jézus szavai is mutatnak, és leborulok az Ő titokzatos fensége előtt. Judás árulása is csak azért történhetett meg, mert Ő megengedte és belefoglalta terveibe. De azért nem kevésbé rajta nyugszik haragjának ítélete ezen a rettentő bűnön is. Titokzatos jelenség a bűn az Ő világában, de azért Ő az Úr! (21)

Emlékezet okáért szerzette Jézus az Ő szent vacsoráját. Ahogy a páskabárány felidézte annak emlékeztét: minek köszönhette Izrael annakidején az egyiptomi rabságból való kiszabadulást, úgy akarta a kenyér és a bor jegyeiben odaállítani hívei elé annak az áldozatnak emlékét, amelyet Ő hozott a bűn és kárhozat rabságából való szabadulásukért. Emlékezzünk hát a szent asztalnál!

De nemcsak a múltba akarta visszavezetni híveinek lelkét szent vacsorájával: a jelenben akart nekik mindenkor táplálékot nyújtani általa. Ahogy mindig újra magukhoz veszik testileg a kenyeret és a bort, úgy egyesülhetnek lélekben Ővele és elnyerhetik Őbenne mindazt, amit halálával szerzett nekik. Éhségünket és szomjúságunkat elégítsük hát meg asztalánál!

És a jövődő felől biztosítékot akart nyújtani híveinek Jézus az Ő szent vacsorájával. Első tanítványaitól búcsúzott, amikor ezt a szent vendégséget elrendelte nekik, de „az Isten országában” való viszontlátás és örök együttlét reménységében búcsúzott. S a közbeeső időre ennek zálogául adta nekik a kenyér és bor vendégségét. Élvezzük hát a szent asztalnál ennek a jövődőnek az előízét!

Jézus jól látja előre: leghívebb tanítványai sem fogják megállani a hűségnek rájuk közelgő nagy próbáját. „Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem.” Nekik is előre megmondja, ne áltathassák el magukat hazug reménységekkel. Minden hívének tudnia kell: ahogy múltjának sok bűnével megszorította Urát, ugyanúgy a jövőben is sokat fog vétkezni ellene.

Ha Péter és a többiek tiltakoztak ez ellen, az mit sem változtat a bekövetkezendőkön, csak súlyosbítja azokat. Képzelt erejükben és hűségükben elbizakodva csak annál siralmasabb bukásokat fognak megérni s végül csak annál töredelmesebben kell elismerniük: Jézusnak volt mégis igaza. Jobb, ha hívei nem fogadkoznak hamis biztonságérzetükben, hanem alázatosan átérezve gyengeségüket, segítségért folyamodnak hozzá!

Az a csodálatos azonban, hogy tanítványainak előre látott gyászos megtántorodása miatt Jézus mégsem tántorodik el őtőlük. A „feltámadása utáni” napokra éppúgy fenn akarja tartani velük közösségét, mintha szenvedései és halála óráiban erre méltóknak bizonyulnának. Valóban nem érdek szerinti jutalmakat osztogat Ő híveinek, hanem érdemtelenségük ellenére tartja meg őket kegyelmében!

Ahítattal követem nyomon Jézust a gecsemánéi éjszakába, az Ő „rettegésének és gyötrődésének”, „mindhalálíig való szomorúságának” színhelyére. Megértem: nemcsak az Ő testi kínszenvedéseiben és halálában állott az Ő érettünk vállalt áldozata. Emögött ott sötétlik annak a roskasztó lelki kinnak a titka, amelyet felvett és elviselt miérettünk. Nem láthatok bele ebbe a titokba, de a valóságát látom!

Alázattal figyelem, mint keres Jézus enyhülést és erőt szenvedései közepette az imádságban. Ő, aki mindig egynek tudta magát az Atyával, mégis szükségesnek és jónak látta az imádságra való félrevonulás csendes óráit felhasználni. Mennyivel inkább meg kell akkor becsülnöm nekem az erre nyíló alkalmakat, aki az Istentől való eltávolodásból kell hogy vissza-visszatérjek Őhöz!

És komolyan megjegyzem magamnak: Jézus néhány leghűségesebb tanítványának a közösségét is kereste ezekben a legnehezebb órákban. Ha csalódnia kellett is bennük, Ő úgy szerette volna, hogy megosszák vele tusakodását hűséges virrasztásban. És én sokszor azt képelem, hogy magamba zárkózva jól meg tudom vívni harcaimat, ahelyett, hogy imádkozó társakat vennék magam mellé!

Nemcsak külsőleg vonult félre Jézus még legkedvesebb tanítványaitól is, hanem belsőleg is teljes magánosságban vívta meg utolsó harcát. Senki meg nem öszthatta vele a kiűritendő keserű „pohártól” való mélységes visszaborzadását, sem nem lehetett segítségére abban a tökéletes engedelmességben, amellyel az Atya akaratának alájrendelte a magát. Ez az érettünk való tusakodása az Ő titka volt, s az is marad! (35–36)

Annál általánosabb és érthetőbb dolog a vele volt három tanítvány álomba merülése. Aki ismeri az emberi természetet, nem csodálkozik azon, hogy „egy óráig” sem tudtak virrasztani Mesterük gyötördő imádsága felett. Olyan titkok közelében, amelynek ezen az éjszakán játszódottak, elernyed az emberi szív és kimerül az ébersége. Ezért marad Jézus egészen magára az Ő küzdelmében! (37)

Mégis milyen nagy a rokonság a tusakodó Jézus és az álombamerült tanítványok között. Ő maga mondja meg nekik, ugyanaz az ő nehézségük, amellyel neki magának is meg kell küzdenie. „A test erőtlen.” Csak az volt a különbség, hogy Ő győzelmeskedett a testnek „erőtelenisége” felett, tanítványai pedig nem. Az Ő győzelmének a titka a „vigyázásban és imádkozásban” rejlett. Így győzhetnek ők is! (38)

„Ismét elmenvén, imádkozék.” Jézusnak újra meg újra meg kellett ismételnie Isten előtt való viaskodását, míg teljessé vált lelkében a döntés: nincs más út, mint a kereszthalál felé vezető. Nem csoda, ha fél-imádság és ezért meddő marad sok olyan imádságunk, amelyet egyszeri nekibuzdulással elvégezettnek tekintünk. A meg-megújuló könyörgésben érik csak ki az igazi eredmény! (39)

„Ismét aluva találá őket.” Az emberi gyöngeség ilyen sajnálatos megnyilvánulásai persze maguktól is mindig megisméltődnek! Az a ritka kivétel, amikor egyszeri megszágyenülés elég ahhoz, hogy az ember észhez térjen és összeszedje erejét a megjobbulásra. Vissza-visszaesünk olyan erőtlenségekbe, amelyek miatt már előzőleg sem tudtuk, „mit feleljünk” a számonkérő szóra. (40)

„Eljött az óra...” Jézusnak sem kellett most már folytatnia megújuló könyörgéseit, mert kivilágosodott előtte a parancs és indulnia kellett. A tanítványok meg nem folytathatták már álombamerülésüket, mert most már az események sodra vitte őket magával. Megvan az ideje a ki-kiújuló harcnak és a visszatérő kísértések legyőzésének, de aztán elmúlik egyszer ez az idő... (41)

Fegyveres csapat jelenik meg Jézus elfogására. „Fegyverek és botok”, az erőszak eszközei, arra valók, hogy a gonoszsgot tartsák féken az emberek közt. Mégis hányszor felhasználták Ő ellene, akiben az Isten jóltevő szeretete öltött testet. Szerencsétlen vaksága az embernek, amikor úgy támad reá legjobb Barátjára, mintha veszedelmes ellensége lenne, akit ártalmatlanná kell tennie! (43)

Az áruló tanítvány hazug csókkal jelöli meg, kit fogjanak el a poroszlók. A hódoló megszólítás: „Mester!”, és a ragaszkodó szeretet jele, a csók, megillette Őt. De íme, lehet az ilyen tiszteletadás merő külsőség, amely csak azt leplezi, hogy a színészkedő tanítvány is az ellenséggel cimborál. Még becsületesebb dolog a Jézus ellen való nyílt támadás is az ilyen kegyeskedő képmutatásnál! (44–45)

Jézust végül is megragadják és megkötözik, hogy elhurcolják. Akár erőszakkal tör reá az elvakult ember bűn, akár színlelt hűség mögé rejtí szíve ellenségeskedését az ember, mindenképpen bilincsekbe veri Jézust. Ahelyett, hogy szabadon munkálkodva kifejthetné áldott csodatételeit, megbénítva kell elszenvednie az ember gonoszsgát! Magunkat ítéljük rabságra, amikor Őt így megbilincseljük! (46)

Volt Jézus tanítványai között olyan, aki nem tudta tétlenül elviselni Mestere elfogatását. De fellobbanó indulatával, amely kardot rántatott vele, meg szégyenülten magára maradt. Nem az ilyen bőszt vagdalkozás Jézus tanítványainak a dolga. Még ha hűséges, őszinte érzések késztetik is rá őket, mit sem használnak vele. Csak sebeket ejthetnek, de nem nyerik el az Ő helyeslését. (47)

Jézusnak csak egyetlen fegyvere van: igazságának szava. Ezt akkor is forgatja, amikor védtelenül ki van szolgáltatva ellenségeinek. Türelmesen elviseli, ha reá támadnak, de a szemükbe mondja az igazságot, amelynek fénye leleplezi ügyük álnokságát. S így alázatos szenvedésében is Ő kerekedik felül és ellenségeinek kell szégyenkezniük zavarukban. Nem gyáva meghunyászkodás az Ő követése! (48-49)

Ha Jézus ellenállás nélkül elszenvedi az elfogatást, annak egyetlen oka van: így engedelmeskedhetik az Ő Atyja akaratának. „Hogy az Írások beteljesedjenek”, amelyekben ki volt jelölve a Megváltó megáldoztatásának útja, azért nem védekezik és nem hadakozik. Az elfogatására kijött fegyveresek is csak eszközök, akik által Isten vezeti Őt szenvedésének oltára felé. Kész vagyok-e az ilyen engedelmességre? (49)

Hívei szétszóródnak Jézus mellől a veszedelem órájában. Ki-ki csak a maga bőrét félti és menekül, amerre tud. Ő pedig egyedül marad, ellenségeitől körülvéve. Nem érte ez Őt meglepetésként. Tudta és megmondotta előre, hogy így lesz. Ismerte híveinek őszinte ragaszkodását, de ismerte nagy gyöngeségüket is, amely nem fog helytállni a próba pillanatában. Ebbe a tükörbe nézve piruljak el én is a szégyenkezéstől! (50–52)

Ellenségei annál inkább felgyülekeznek Jézus körül. Egybesereglenek a nagytanács tagjai, hogy ítélkezzenek felette. Az eddig szétszórtan és alattomban áskálódók most összegyűlnek és nyíltan végezni akarnak vele. Ez sem volt váratlan fordulat. A régtől fogva feszülő ellentétnek ilyen végzetes formában ki kellett egyszer fakadnia. Akik nem fognak össze Jézus szolgálatára, előbb-utóbb táborba szállanak Ő ellene. (53)

A szétrebbent tanítványok és az egybegyülekező ellenséges tábor között ott lebeg egyetlen tanítvány, Péter. Jézus megriadt és szétrebbent hívei közé tartozik, de aztán lopva elkíséri Őt az ellenség táborába. Ott rejtőzik most, ahova ellenségei gyülekeznek, de szíve dehogy is érez velük! Ha valaha voltam ilyen felemás helyzetben, jól tudom: nem tart hat sokáig. Hamarosan tisztázódik! (54)

Jézus már ott áll ítélőbírái előtt, amikor azok „bizonyosságokat keresnek ellene”. Előbb volt meg bennük az eltökélt szándék megölni Őt, s azután kereszték hozzá a látszólagos igazolást. Egészen átlátszó az eljárásuk. Nem az igazságot keresik, hanem szabadulni akarnak Jézustól, mert kényelmetlen nekik. Nem így vagyunk-e minden, Jézus ellen felhozott kifogásunkkal? Csak ürügyeket keresünk! (55)

Ami bizonyság elhangzik azután Jézus ellen, az is „hamis tanúbizonyosság”. Fejére olvassák olyan nyilatkozatát, amelyet Ő úgy sohasem tett meg. Szavainak értelmét elcsavarják és úgy hozzák fel ellene. Ha az igazság érdekelte volna a bírakat, könnyen tisztázhatták volna az ilyen vádak alaptalan-ságát. De máig is hány ember ítélkezik Jézus felett ilyen nem jóhiszemű félreértések alapján! (57-58)

És még így sem volt szerencséje ennek a rút bírósági színjátéknak: a felhajtott tanúk vallomásai nem voltak „megegyezők”. Úgy látszik, nem volt idő a tanúk előzetes betanítására. Vagy nem is tartották fontosnak! Akik olyan nagyon szeretik fesszegetni a hitben rejlő ellentmondásokat, olyan könnyen túl tudják tenni magukat következtetlenségeken, amikor Jézus ellen szóló érvekről van szó! (56, 59)

Áhítattal szemlélem Jézus mélységes hallgatását, amellyel az ellene elhangzó vádakra felel. Nem száll velük vitára a maga védelmében, mert jól tudja: hiába cáfolná meg hazugságait, azért mégis csak ugyanazzal a makacs ellenállással állana szemben. Akik nem akarnak Jézusra hallgatni, azoknál elérkezik az a pillanat, amikor már csak vádoló hallgatásával válaszol nekik.

De imádattal figyelem Jézus fenséges bizonyoságtételét, amellyel magát az Isten Fiának vallja ellenségeivel szemtől-szembe is. Amikor efelől kérdezik, akkor nem hallgat már, hanem – ha megköötöztet és megcsúfoltan is – olyan hatalom birtokosának hirdeti magát, amely előtt egyszer bírának is térdre kell hullaniuk. Ha szenvedés és gyalázat színe alá rejtve is, örök dicsőség Ura Ő!

És ezért hálásan jegyzem meg Jézus példaadásának tanítását. Ha az Ő szolgálatában forgolódva én is ellenségeskedésbe ütközöm és rosszakaratú támadásokat kell elszenvednem, nem mindig a hangos vitatkozás a dolgom. Sokszor nekem is hallgatva kell tűnnöm. Csak az a bizonyosság zendüljön ki szavaimból és egész magatartásomból, hogy az utolsó szó egyszer az én diadalmas Uramé lesz!

Szeretném elfordítani a tekintetemet, amikor Jézus bírónak felháborodását látom. Ő Isten Fiának jelentette ki magát előttük, s erre ők megállapítják: fülük hallatára követte el az istenkáromlás bűnét. Azt, akiben Isten maga közelgetett hozzájuk, az Isten szentségének védelme címén utálattal megbélyegzik. Milyen elsötétülése a bűnös emberi szívnek! (63–64)

Megborzadok, amikor hallom elhangzani a halálos ítéletet Jézus felett. Ővele is úgy bánnak, mint azokkal, akiket ki kell irtani az emberi élet közösségéből, mert türhetetlen mótely és veszedelem a jelenlétük! De megértem: aki Isten aláhajló kegyelmét hozta, az éppen ezért engedelmességet is követelt. S ezt nem tűri az önfejű bűnös ember! (64)

Szégyen égeti az arcomat, amikor Jézus megcsúfoltatását és megkínóztatását szemlélem. Nem volt elég, hogy halálra ítélték, még durva bántalmakkal és kegyetlen tréfákkal is kitöltik rajta fel-dühödött indulataikat. Könnyebb lesz a lelkük, ha szabadjára engedhetik indulataikat! Jaj, az emberi szív fékevesztett érzéseinek milyen rút a tomló-lása! (65)

De a lelkem mélyén nem ugyanilyen bűnös ember vagyok-e én is? És Jézus tűr és szenved, – mert kimondhatatlanul szeret.

Pétert az a vágy vezette a főpapi palotába, hogy Jézus közelében lehessen és láthassa, hogy mi történik vele. De az órák múltak s a hűvös éjszakában jól esett az udvaron égő tűz mellé telepednie a többiek közé. Amikor Jézus tanítványai ellenséges környezetben időznek, hamar bekövetkezhetik az a veszedelem, hogy egyszer csak azokkal közös tűz mellett „melegszenek” és ott már kezdik jól érezni magukat.

Pétert az a reménység vezette a főpap házához, hogy ott nem fogják fölismerni. Ebben csalódott. Akadt egy szolgáló, aki ráismert és leleplezte. Kínos helyzetbe jutott ezzel. És mindig is megcségyenülés vár Jézus tanítványaira, ha el akarják titkolni: kik ők. Inkább vágyakozniuk kellene arra, hogy mindenki vegye észre: „ők is Jézussal voltak”. Hiszen boldogok lehetnek, ha ez meglátszik rajtuk!

De Péter felismertetésének pillanatában gyávának bizonyult. Mert egyedül volt csupa ellenség között, elfogta a félelem és eltagadta, hogy bármi köze is volna Jézushoz. Akiről kitudódik, hogy Jézus tanítványa, azt bizony sokszor támadások, gúnyolódások, bántalmak érik az emberek részéről. De éppen ilyenkor kell kitűnnie: milyen hű és milyen elszánt tanítvány? És sokszor az erős is gyengének bizonyul!

„Ismét megtagadá.” A gyáva hűtlenség első botlását követi a második, s aztán a harmadik. Ingványos talajra lépett Péter, s amikor a kínos helyzetből ki akarta vágni magát, csak egyre jobban belesüllyedt a sárba. Már nem rendelkezik magával szabadon az, aki mások előtt titokban akarja tartani Krisztushoz tartozását. A környezete ragadja magával egyre újabb és szégyenletesebb árulásokba.

„Kezde átkozódni és esküdözni.” Az újabb tagadások egyre hevesebbekké is váltak. Szegény Péter, látszik, elvesztette már a fejét. Már nem képes nyugodtan meggondolni a helyzetét. Csak a vakmerőségben bízik, talán az megmenti még. A talaját egészen elvesztett lélek kétségbeesett kapkodása ez. Heveskedés, indulatos fellépés, zajos kifakadás mindig rossz jel: a lélek hamis vágyásra siklott valahol!

„És sírva fakada.” Végre felismerte Péter, milyen szégyenletesen viselte magát. Hősködése összeroppanó és keserves szégyenében megsiratta bűnét. Ez rántotta vissza a lejtőn. S a megmenekülést annak köszönhette, hogy a másodszori kakasszóról „eszébe jutott”, amit Jézus mondott neki. Áldott figyelemztetések azok, amelyek észhez térítik a tanítványt. És áldott könnyek, amelyek nyomukban megerednek.

Ha a zsidó nagytanács kimondta is már a halálos ítéletet Jézusra, még a fölöttes római hatalom helytartójának is hozzá kellett járulnia ahhoz. Jézust tehát „átadják Pilátusnak”. Azt, aki szabadulást hozott, kiszolgáltatják rabtartójuknak, hogy segítsen elveszíteni! Eljátssza a jogát az Isten terveiben való szerephez az a nép, amely mindenkivel inkább összefog, csak Jézusnak nem akar a pártjára állani! (1)

Pilátus előtt olyasmivel vádolják Jézust, ami a világi hatalmasságot ellene ingerelhette: királyi uralomra tör! És Jézus nem is tagadja. Úgyis láthatta Pilátus: nem olyasféle királyságról van szó, amely a rómaiak uralmával vetélkednék. De tudja meg mindenki: ez a megkötözött és halálra hurcolt vádlott minden evilági uralkodónál nagyobb Úrnak vallja magát! És milliók mondanak szavára áment! (2)

Egyébként az ellene felhozott hangos vádakra nincsen Jézusnak egyetlen védekező szava. Pilátus is „elcsodálkozik” hallgatásán. De ez a hallgatás mindennél hangosabban szól: leleplezi és megsemmisíti a vádak hamisságait. Nem a zavarba jött ember némasága ez, hanem az jön végül zavarba, aki hangos vádjaival hadakozik ellene. Sohasse kelljen szemben állanom ezzel az Ő megítélő hallgatásával! (4-5)

Szép szokás volt: nagy ünnepek alkalmával a nép kívánságára kegyelmet gyakorolni egy-egy fogoly szabadonbocsátásával. Mindenkinék ünnepi örömet fokozta az a tudat, hogy valakinek megszereztek a szabadulás ünnepi örömet, akinek talán már az élethez sem volt reménye. Megízlelhettek az emberek egy cseppet az Isten öröméből, aki abban leli kedvét, hogy szabadon bocsássa az Ő ítélete alatt senyedőket.

De Pilátus rossz útra tévedt, amikor ennek a szokásnak révén kísérelte meg Jézusnak szabadonbocsátását. Jézussal szemben nem volt helye a kegyelem gyakorlásának. Neki igazságot kellett volna szolgáltatni és úgy szabadonbocsátani. Kár volt Pilátusnak kerülő utakat keresni. Jót akart ugyan, de nem azt a jó utat választotta rá, amelyet kötelessége szabott eléje. Más az ügyeskedések útja és más a lelkiismeret parancsa.

Meg is feneklett hamarosan Pilátusnak ez a balgatólag jószándéka. A Jézus ellenségeitől fölbujtott tömeg visszautasította Pilátus ajánlatát és Jézus helyett a vérrel szennyezett kezű Barabbást kérte ünnepi ajándékul. Talán meglepő és érthetetlen volt a népnek ez a szeszélye. De mindig ilyen váratlan és kellemetlen akadályokba ütközik az, aki úgy véli: letérhet az igazság útjáról és mégis célhoz érkezik.

Pilátus az elébe csődült sokaságtól kérdezősködik: mit akarnak, hogy ő Jézussal cselekedjék, és az ő kívánságuknak „eleget akar tenni”. Ezzel feltebb veszedelmes irányba vágott. Mert balgatagság ugyan mások véleményét meg nem hallgatni, különösen ha sokan vannak egy véleményen, de döntő szava nem lehet a „sokaságnak”. Annak beszéde által Isten éppúgy szólhat, mint a hazugságok ösatyja, a Sátán is.

A Pilátus előtt zajongó sokaság is egészen méltatlannak bizonyult a meghallgattatásra. Egyhangúlag Jézus halálát követelték. És hiába kérdezte Pilátus: miért? Csak egy válaszuk volt, az annál türelmetlenebb követelés: „Feszítsd meg!” Nem voltak komoly okaik, csak felkavart indulataik. Egyenként még jobban megtartották volna józan ítélőképességüket. De tömeges együttesükben csak egymást vadították.

Pilátus örök szégyene, hogy a maga bírói székében ettől a tömegtől engedte vezettetni magát. Neki az lett volna a dolga, hogy az igazságot esetleg az egész nép ellenében is érvényesítse. Ő ennek éppen az ellenkezőjét cselekedte. És nemcsak magas polcokon ülők, hanem mindenki számot ad egyszer Isten előtt: vajon nem engedte magát sodorítani a tömeg árjától, amikor szembe kellett volna fordulnia azzal?

Míg a vesztőhelyre való kivonulásra minden elkészült, a halálra ítélt Jézus a helytartósági palota fegyvereseinek őrizetére volt bízva. De milyen őrizet volt ez! Mit ért már az Ő élete bárkinek is! Az, hogy rájuk volt bízva, csak annyit jelentett, hogy tehetek vele, amit akartak. Senki nem védte, nem szánta, nem kímélte. Állatnál alábbvaló volt a szemükben. Oh, csodálatos megalázkodása az örök Fenségnek!

Ki is töltik rajta minden undok indulatukat. Játékos élvezetüket lelik testi-lelki megkínzásában. Máskor megfékezett, megfegyelmezett vadságuk Őrajta szabadon kitombolhatja magát. Nem csodálkozom rajta. Hiszen minden emberi szívben szunnyadnak és onnan ki is törhetnek ilyen szörnyű erők. És mit tudták azok a poroszlók, kivel van dolguk. De annál csodálatosabb előttem a Szenvedőnek néma türése.

És ezért minden csúfság és bántalom, amely reá hull, visszájára fordul. Csak az emberi bűn rútsága vetkőzi le benne minden szépítő leplét. De az áldozat, amelyre ráveti magát, megnő fenségében. A rongyos bíbortalást, amellyel megcsúfolják, a töviskoszorú, amellyel homlokát felvérzik, fényesebb minden aranykoronánál. Ki állhatna ellene hatalmának?

Elindul a menet a keresztfét roskadva vivő Jézussal. Vezetik Őt kivégzésének helyére, s Ő megy, mint a mézsárszékre hurcolt bárány. Voltak, akik szánták, de segíteni senki sem tudott rajta. Ki volt szolgáltatva a megölésére szövetkezett hatalmaknak. Pedig csak a látszat mutatja így. Valójában Ő maga szánta oda életét erre a megáldoztatásra. Tehetlenségének színe alatt Ő viszi véghez akaratát. (20)

Hogy a menet el ne akadjon, be kell fogni egy arra menő embert, vigye a nehéz keresztfát, mert Jézus már nem bírja. Lázonghatott annak a lelke sokáig emiatt a váratlan kényszerszolgalat miatt. De íme, később még a fiai is ismert nevű emberek lettek Jézus híveinek táborában. Nyilván megtanulta: milyen kitüntetés volt ez a kereszthordozás. Dicsőség részt nyerni Jézus szenvedéseiből! (21)

Megérkezik a menet céljához, a „koponya helyéhez”, ahol le fog játszódni a keresztfeszítés. És ezzel ez a gyászos vesztőhely bevonul az emberiség örök emlékezetébe, mint a legszentebb hely az egész föld színén. Sok nevezetes hely körül lebeg a meghatott emlékezés. De sehova nem zárándokolt el lélekben az évszázadokon át olyan sokaság, mint a Golgota hegyére. Ott fakad az üdvösség forrása! (22)

Jézusnak is odakínálják azt a kábító italt, amelyről jótét lelkek gondoskodtak, hogy vele a halálraítélt utolsó szenvedéseit enyhítsék. „De Ő nem fogadja el.” Lelke nem akart megszökni a rá váró gyötrelmek elől, magára hagyva kínjaiban az öntudatlan testet. Sőt éppen lelkileg akarta átélni az Isten ellen törő bűnnek és az arra felelő isteni harag szentségének rettentő összeütközését. Így lett halála megváltó halál. (23)

Levetett ruházatának darabjain dolgozunk végeztével sorshúzás útján osztoznak hóhérai. Őket a keresztrefeszítés megtörténte után már csak egy érdekelte: kinek jut belőle közülük még valamelyes kicsiny haszon is. Minden egyéb iránt érzéketlenek voltak. Így eltompulhat az emberi lélek a legmegrázóbb események iránt is! Még az Isten szenvedő Fiának láttára is rabja maradhat valaki apró, köznap érdekeknek! (24)

A keresztfa fejére odaillesztették a vádat, amellyel az áldozat magáravonta az ítéletet. Gúnyosan volt megszövegezve a vád: „A zsidók királya.” Jézust is, az Ő népét is egyaránt nevetségessé akarta tenni vele Pilátus. Észre sem vette: milyen nagy igazságot állapít meg vele. Valóban azért vitték halálra, mert minden királynál feltétlenebb engedelmességet igényelt. És ugyanez az igénye azóta is! (26)

A Jézus mellett kétfelől megfeszített rablók az emberi igazságszolgáltatás szerint megérdemelt büntetést nyerték el. Annál kirívóbban emelkedik ki közülük a középen szenvedő Ártatlan. S az evangélista mégsem a kiáltó igazságtalanságot emlegeti, amely itt történt, hanem ennél is mélyebb igazságot hirdet: éppen így volt illő Jézusnak meghalnia, gonosztevőkkel egy sorban. Így „teljesedett be az Írás”, amely azt jövendölte, hogy Ő „a bűnösök közé fog számláltatni”. Ő azért jött e világra, hogy a bűnösöket megmentse. Ehhez az kellett, hogy lehajoljon hozzájuk és megossa velük életük nyomorúságát és gyalázatát. (27–28)

A kereszttövében „arra menők” felhangzó gúnyos „szidalma” nagyon érthető. Hiszen az, amit láttak, ellene mondott mindannak, amit Jézusról hallottak. A kereszten való tehetetlen szenvedése valóban csúffátenni látszott az Ő csodatevő hatalmának hírért. Milyen más megvilágításban áll előttünk azóta az igazság! Éppen az, hogy nem „szabadította meg magát”, hogy csodát mindig csak mások megsegítésére tett, de magát odaáldozta értünk minden szenvedésre, vonja halálba hanyatló feje köré a legfényesebb dicsőség sugárzását. Ő minket akart megszabadítani és ez minden csodátételnél imáandóbb titok! (29–30)

MEGTARTATÁSUNK TITKA

Márk 15:31–33

A nép vezetői is rázendítenek a gúnyolódásra: micsoda szabadító az, aki magát sem tudja megszabadítani? De közben önkéntelenül elárulják az igazságot: „Másokat megtartott.” Azt nekik is el kell ismerniük, hogy egész élete mások szolgálatában telt el és akiken megkönyörült, azok olyan csodálatos segítséget kaptak Ötöle, mint senki másától. Még ellenségeinek szájából is akaratlanul megszólal az Ő dicsérete! (31)

Most tegyen csodát, követelték csúfondárosan, akkor majd hisznek benne! Ezzel meg öntudatlanul magukra mondják ki az ítéletet. „Látni és hinni” lett volna elég alkalmuk. De a szívük makacs volt és akármilyen csodát látnának, most is csak makacsul hitetlenkednének. Jézus feltámadásának a nagy csodájára sem fognak bűnbánattal leborulni előtte! Óvjon meg Isten a hinni nem akaró szív megkeményedésétől! (32)

A nap is elrejtí arcát a golgotai látványtól, mintha szégyellné, hogy ilyen áldott „megtartó” életre ilyen megátalkodott ellenségeskedés volt a válasz ezen a földön, amelyet melegeivel éltet. És mintha a tájra ráboruló sötétség is azt akarná hirdetni, hogy értelmetlen és titokzatos dolog az, ami itt végbemegy. De a bűn titkánál megfoghatatlanabb az isteni szeretet titka, amely a kereszten értem is szenved! (33)

Hallom a kiáltást, amely Jézus gyötrelmeinek a mélységéből feltör. Nem értem: hogyan élhette át az Istentől való elhagyatottság kínjait Ő, aki egy volt az Atyával teljes életében. Csak annyit tudok, hogy ez az, amit bűneim miatt én is, mint minden bűnös ember, megérdemeltem volna: Isten orcájának elfordulása. Ő, aki mindig Isten jótetszésének a fényében élhetett volna, helyettem viseli el ezt! (34)

Látom testi kinszenvedéseit is. Még a gúnyolódó poroszlók közül is megszánja Őt az egyik és enyhítő itallal kínálja meg. De akármilyen borzalmasak voltak is a kereszten elszenvedett testi fájdalmai, amelyek csak tetézték a már előbb átélt megkínoztatásokat, mégis látom: ezeknél is sokkal elviselhetetlenebbek voltak a lelkiileg viselt terhek, amelyek reászakadtak. Ki tudna róluk csak halvány képet is alkotni? (35–36)

Végül még egy nagy kiáltás hangzik fel, s aztán lehanyatlik Jézus feje. Hamarabb „kibocsátotta lelkét”, mint várható volt. Ez is betekintést nyújt szenvedéseinek titkába. Testi gyötrelmeitől még sokáig elhúzódhatott volna haláltusája. Más volt az, ami véget vetett életének: a lelkére nehezedő megfoghatatlan teher alatt roskadt a halálba. Isten ítéletétől sújtva tört meg szíve, hogy ez az ítélet minket ne sújtson halálra. (37)

NEM HIABA HALT MEG

Márk 15:38-41

Még ki sem hűlt a kereszten Jézus teste, máris mutatkoznak a jelei annak, hogy nem hiába halt meg.

Beszédes jel hirdeti, hogy halálával megnyitotta az utat Isten színe elé. Végighasad a templombeli szentek szentjének kárpítja, amely azt jelképezte, hogy bűnös ember számára Isten megközelíthetetlen. Most végbement az az áldozat, amelynek vére engesztelést szerez, az az egyetlen, amely örökre elégséges. Ebben bízva bátran járulhatnak most már hozzá! (38)

Megkapó példa mutatja, hogy ellenállhatatlan erő árad a Megfeszítettből. A kivégzést végrehajtó csapat parancsnoka is megrendül a látottak hatása alatt és megvallja: valami isteni erőnek kellett lakoznia a kiszenvedettben. Homályosak és zavarosak ennek a pogány embernek a gondolatai, de a lelkét foglyul ejtette Jézus. Azóta milliókat kényszerített térdre a Megfeszített! (39)

Sokatígérő előjelekből látszik, hogy közösségteremtő hatalom a keresztt. Jézus tanítványai szétszóródtak ugyan mellőle, de nem egészen, nem mindnyájan. Voltak hívei, akiket szenvedései odabilincseltek a golgotai jelenethez. S amit ott együtt átéltek, az örökre egybekötözte életüket. Akiket átszegezett kezeivel magához ölel, azok egymástól is elszakíthatatlanok. Új nép élete sarjad az Ő halálából! (40-41)

Megkezdődik Jézus diadalútja már tetemeinek sírbatételével.

Akad egy előkelő gazdag ember, aki magának igényli az Ő temetésének jogát, mint valami nagy kiváltságot. Eddig csak titkos híve volt, s a vezető körök nagy többsége előtt szégyellte megvallani, mi lakik benne. De most „bátran” színt vall: neki drága az a gonosztevőként kivégzett halott még tetemeiben is. Az a Halott hatalmas és nyílt színvalásra szólítja őt! (42-43)

Igy Jézus holtteste az ellenség kezéről híveinek kezére jut. „Odaajándékozzák” olyanoknak, akik már nem durva közömbösséggel, hanem áhítatos tisztelettel bánnak vele. Az ellenség garázdálkodása véget ért. Most már hívei hódolnak neki mindenükkel. Semmi sem drága nekik, semmit meg nem vonnak tőle, amivel tisztességet tehetnek neki. (45-46)

S ahova testét elhelyezik, az szent hely az Ő hívei előtt. Ott állnak és nem tudnak elmozdulni. Ha egyelőre csak reménytelen fájdalmak töltik is el a szívüket temetésének láttán, ezek a fájdalmak is úgy hozzákötözik őket, hogy az övéi maradnak. Innen már csak egy lépés a harmadnapi nagy öröm, de már ez a néma gyász is az Ő dicsőségét hirdeti. (47)

Azóta folytatódik a diadalút máig is.

A SÍRHOZ SIETŐ ASSZONYOK

Márk 16:1-4

Sajnálkozhatom a Jézust gyászoló asszonyok felett, akik — még a húsvéti nagy öröm előtt állván — csak azzal tudnak foglalkozni, hogy halotti tisztességben részesítsék Őt. De inkább szégyenkezzem példájuk láttán. Ha ők a halott Jézusért úgy buzgólkodnak, hogy szegénységükben is „drága kenetekre” költik pénzecskéjüket az Ő kedvéért, mennyivel többet várhat el akkor tőlem az én feltámadott és megdicsőült élő Uram! (1)

Tanulhatok tőlük serénységet is. A nap fölkelte már talpon találja őket. Sietnek a Mester sírjához, hogy egyetlen órát se mulasszanak el kegyeletes szolgálatukkal. Szomorúságukban nem nehezedett el úgy a testük-lelkük, hogy ürügyük lett volna a pihentető kényelmeskedésre. Hát az a nagy öröm, hogy élő Uram a Krisztus, ne hajthatna akkor még sokkal nagyobb sietségre? Frissen, gyorsan végezzem szolgálatát! (2)

De egyben különböznöm kell a Jézus sírjához kisértő asszonyoktól. Ők tele voltak aggódó töprengéssel: hogyan fogják elhárítani az útjukban álló akadályt, a sír száját elzáró nagy követ. Ebben meg szégyenültek. Mire odaértek, „a kő el volt hengerítve”. Valahányszor ugyanennek az Úrnak a szolgálatában buzgólkodom, mindig kár a nehézségek miatt előre törnöm a fejemet. Bízhatom: eltűnnek az akadályok! (3-4)

Az asszonyok átérték a húsvéti öröm bizonyosságát. Látták Jézus sírját üresen tátongani és hallották a mennyei követ bizonyágtételét: „Föltámadott.” Azóta a megbizonyosodásnak más módja lehetséges csak. Az Ige hirdeti a húsvéti örömhírt és a Szentlélek biztosít a szívünk mélyén ennek az örömhírnek az igaz volta felől. De a boldog bizonyosság ugyanaz lehet: Jézus legyőzte a halál hatalmát is. (5-6)

Átérték az asszonyok a húsvéti örömben rejlő elkötelezést is. Parancsot kaptak, hogy a titkot, amely tudomásukra jutott, közöljék a többiekkel is, akiknek ugyanolyan nagy öröme fog az válni. Egyengetniük kellett az útját annak, hogy társaik várják és elnyerjék a Feltámadottal való találkozást. Nem magányos élvezetre való ez a csodálatos titok, hanem továbbadásra és hirdetésre való. (7)

De átérték az asszonyok ennek a húsvéti szolgálatnak a nehézségét is. Az átért öröm úgy megrendítette őket, hogy a „félelemtől és álmélkodástól” szinte megnémultak. Alig tudtak felocsúdni anynyira, hogy beszélni tudjanak róla. Aki könnyű fecségés módján tud az élő Jézusról beszélni, az alighanem csak mások szavát szajkózza! Akinek igazán személyes bizonyossága van róla, az a megilletődéstől nehezen találja meg a szót! (8)

Egyre szaporodnak Jézus feltámadásának tanúbizonyságai. Az egyik hírnök a másik után jelenti, hogy látta a Feltámadottat: Mária Magdaléna és a „mezőre menő” két tanítvány is. Nem valami magányos rajongó lélek álomlátása volt tehát, hanem többek megegyező vallomása szerint megállapítható titokzatos valóság. S azóta ezt a bizonyosságot milliók közös tanúságtétele erősítheti meg bennem.

Az igaz, hogy a Feltámadott nem akárkinek jelent meg, hanem csak olyanoknak, akiknek nagyon hiányzott s akik „keseregtek és sírtak” utána. Akik diadalmaskodó örömben úsztak azért, mert sikerült Őt megölniük, azokat sorsukra hagyta. Az utána vágyakozókat ajándékozta meg a húsvéti bizonyosság örömeivel. Ma is hogyan győződhetném meg arról, hogy Ő él; ha inkább azt kívánnám: bár-csak ne élne?

De nem ez a vágyakozás szülte az Ő feltámadásának hitét, hanem maga a feltámadás ténye. A benne való hit még így is nehezen született meg. Akik a hírt hallották, kételkedéssel fogadták. A tanúbizonyságoknak „nem hívének”. Csak lassan tört át gyászuk sötét felhőin a nagy öröm napfénye. Ha bennem is kétségek támadnak, nem én vagyok tehát az első, akit a Feltámadott csak küzdelmek árán tud meggyőzni. De meg tud győzni!

A kételkedő tanítványokat végül is csak az győzi meg Jézus feltámadásáról, hogy Ő maga megjelenik mindnyájuknak. Nem valami kedves vágyálomba ringatott lelkek képzelődése volt ez, mert hiszen a találkozás először kínos és megszégyenítő volt. Hitetlenkedésük miatt megalázó szemrehányás érte őket. De a feddőző szóban is ráismerhetek! Ám törje össze „keményszívűségemet”, csak jelentse meg magát! (14)

A megalázott tanítványokat aztán mindjárt fel is magasztalta élő Uruk. Akármilyen nehezen volt is legyőzhető hitetlenkedésük, mégis őket ruhazza fel azzal a megbízással, hogy a róla szóló Örömhírt hirdessék világgá. Ők méltatlanok erre a szolgálatra, de Ő azért elég hatalmas lesz ahhoz, hogy „minden teremtetést” uralma alá vonjon. Hogy is lehetne örülnöm neki, amíg olyan sokan mit sem tudnak még róla! (15)

Abban van a gyalgó tanítványok nagy felmagasztaltatása, hogy az ő szolgálatukon dől el az emberek „üdvözülése” és „elkárhozása”. Aki megmarad a hitetlenségben, amikor ők az élő Jézus Krisztust hirdetik, azt semmi meg nem mentheti. De aki szavukra kitarja szívét és boldogan viseli a keresztségben az Őhöz tartozás jelét, azt Istentől semmi többé el nem szakíthatja. Hirdessem hát Őt mindeknek! (16)

„Azoknak, akik hisznek”, mindenekelőtt egyet ígért Jézus. Azt, hogy „üdvözülnek”. De azzal nem érte be, hogy a benne hívők a maguk élvezetére nyerjék el Isten örökre megtartó kegyelmének boldog bizonyosságát. Azt akarta, hogy erről Örömhírt hirdessenek másoknak is. S azért vannak a „hívők” számára további ígéretei is, amelyekkel szolgálatukra elindítja őket.

Azt ígéri, hogy újtukon „jelek követik” őket. Isten csodálatos módon megmutatja majd erejét, amikor emberi erő nem volna már elegendő. Halálos veszedelmek is ártalmatlanokká válnak majd, s ők csodálatosan megmenekülnek. Lehetetlen feladatok előtt sem kell megszégyenülten meghátrálniuk, mert nekik lehetséges lesz az, ami mások erejét meghaladja. Egyszóval csodák fognak történni általuk, „akik hisznek”.

Ne kérdezzem most: milyen formában történnek ezek a csodák. Az első időkben a szó szoros értelmében feltűnő csodák kísérték Jézus hírnökeinek munkáját. Ennek az ideje talán elmúlt. De a lényeg megmaradt: Isten ma is az Ő „jeleivel” kíséri követeteit, olyan eredményeket fákaszt nyomukban és olyan oltalomban részesíti őket, hogy álmélkodhatnak rajta!

A feltámadott Jézus megjelenései nem tartottak sokáig. Csak arra valók voltak, hogy tanítványait eltöltsék azzal a diadalmas bizonyossággal, amely világgá indíthatta őket az Evangélium üzenetével. Aztán elnyelhetette szemük elől Uruknak alakját végképen a láthatatlan világ. S azóta, ha szemünk nem látja is többé, tudhatjuk, hogy nem kevésbé él, sőt annál hatalmasabban uralkodik „Isten jobbján ülve”. (19)

Ebben a világban pedig folytatódnia kell a munkának, amelyre parancsot adott. Az első tanítványok elkezdtek „prédikálni” az Ő üzenetét s azóta, hol elakadva, hol újra nekilendülve haladt az tovább a maga terjedésének útján. Nem is állhat meg, míg be nem tölti zengésével az egész világot. Szégyenünk, ha szava elhal az ajkunkon és egész népek sokaságai vannak még ma is nélküle. (20)

Ahol ez a szolgálat hűségesen és odaadással végbemegy, ott nyilvánvalóvá is lesz, hogy élő és mennyei hatalomba felmagasztalt Úrnak a parancsából végzik. Mert a gyenge emberekkel „együttmunkálkodik az Úr” és szavukat az Ő hatalmának „jeleivel” „megerősíti”. Megrestülő hívei megerőtlenednek, de akik serényen szolgálják az Ő világgyőzelmét, azokban megmutatja csodálatos erejét. (20)

